

Giới thiệu Em Có Đau Lòng Không?

Tầm rèm trong phòng được kéo ra, phía dưới là thành phố xa hoa, những ánh đèn nhuộm màu cho cảnh đêm càng thêm rực rỡ.

Lục Tư Hoảng tựa lưng vào bức tường kính châm một liều thuốc, bàn tay kẹp thuốc đưa lên môi rít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhả ra, khói trắng mờ ảo trước mặt giống như đám sương trắng trong lòng anh, nỗi phiền muộn tận nơi sâu thẳm trái tim có gạt thế nào cũng không đi.

Anh xoay người lại, bóng hình anh mờ ảo qua khung cửa kính, chẳng hiểu vì sao như đang chồng chéo một gương mặt khác.

Cô cười, cô nói, mỗi một điệu bộ, mỗi một cử chỉ đều khiến anh quên mất phương hướng, quên mất chính mình.

Vết thương cũ ở chân trái dường như đang tái phát, bàn tay anh siết chặt ấn lên khung cửa kính, trán anh tựa vào tấm thủy tinh lạnh lẽo, hít thở có chút khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Năm 2017, Thượng Hải.

Tổng bộ tập đoàn Tư Hoảng.

Tiếng giày cao gót chạm xuống nền gạch vang lên tiếng cộc cộc theo từng nhịp bước chân, Hoa Tư Ninh lướt qua hành lang được xây bằng kính rực rỡ xa hoa, tuy tráng lệ nhưng lại rất hiu quạnh, thậm chí nếu đứng yên một chỗ còn có thể nghe thấy hơi thở của bản thân rất rõ ràng, đơn giản là vì phòng chủ tịch được đặt ở đây, bình thường cũng chỉ có thư ký mới được đặt chân, đối với những người khác đều là khu vực "cấm".

Thứ nhất, chủ tịch không thích ồn ào.

Thứ hai, chủ tịch không thích ồn ào.

Thứ ba, chủ tịch không thích ồn ào.

Hoa Tư Ninh khẽ gõ cửa, sau khi nhận được sự cho phép từ người bên trong cô mới đẩy cửa đi vào.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, ánh sáng chói lóa hắt vào mắt, phản ứng của Hoa Tư Ninh vẫn thân nhiên như đã sớm thích nghi, trong căn phòng rộng lớn từ gạch lát sàn, gạch ốp tường, kệ sách hay thậm chí ghế sofa bàn làm việc tất cả đều sở hữu một màu trắng duy nhất. Sau bàn làm việc là khung cửa kính sát sàn, thứ duy nhất ngăn cách với ánh sáng bên ngoài là tấm rèm cửa chớp, nhưng giờ đây nó đang được kéo lên cao, để mặc ánh nắng bên ngoài từng chùm từng chùm chen chút hắt vào.

Vóc dáng cao ráo của người đàn ông bên khung cửa kính, hai tay anh đút vào túi quần, ánh nắng hắt lên người kéo dài bóng anh trên nền gạch, mái tóc đen tựa như phiêu bạc trong nắng, ánh lên màu vàng sáng chói như mặt trời.

Anh xoay lưng về phía cô, bóng lưng thẳng tắp cương nghị, nhưng toát lên một vẻ u quạnh, luôn cho người khác một cảm giác cô độc, đến mức giống như một pho tượng lạnh lẽo thờ ơ.

Trong công việc, ngoại trừ lúc giao tiếp anh xử trí rất nhanh nhẹn và quyết đoán. Thì trạng thái duy nhất của anh chính là tĩnh lặng.

Một người cực kỳ thâm trầm, nếu phải dùng một từ để hình dung anh thì chỉ có một từ duy nhất.

Lạnh.

Đó chính là lạnh, lạnh đến đáng sợ, không cho phép bất kỳ ai đến gần. Gương mặt lạnh lùng hờ hững dường như chính là cảm xúc duy nhất của anh.

Anh không tự nguyện bước ra khỏi thế giới của chính mình, cũng tuyệt đối ngăn cấm bất kỳ ai muốn tiến vào.

Lúc này đây, anh hơi nghiêng mặt, bất luận nhìn ở góc độ nào cũng đều đẹp đến mê mẩn, ngũ quan của anh sắc sảo như được gọt giũa khéo léo, mỗi một đường nét trên gương mặt anh tuần hoàn mỹ không chê vào đâu được. Anh tựa như sinh ra đã mang trong mình sự cuốn hút thiên bẩm, sở hữu một vẻ đẹp của sự khai sáng, rực rỡ đầy quyền uy, ở trước mặt anh, không thể không cúi đầu.

Hoa Tư Ninh cung kính báo cáo: "Chủ tịch, hành trình ngày mai đã sắp xếp xong, sáng sớm mai có thể xuất phát ạ."

"Tôi biết rồi." Đôi môi mỏng khẽ mở, âm thanh trầm trầm quyến rũ vang lên, nhưng có phần lạnh lẽo.

Không biết có phải do bị bề ngoài của anh ảnh hưởng không, ngay cả lời nói cũng khiến người ta thấy giá lạnh xa cách.

Cô tiến lên mấy bước, giày cao gót di chuyển rất nhẹ nhàng, đặt sắp tài liệu lên bàn, khẽ nói: "Sổ văn bản này vừa đóng xong, phiền chủ tịch ký tên ạ."

Nghe thấy tiếng "ừm" vang lên, Hoa Tư Ninh hiểu rõ, biết ý xin phép lui ra ngoài chờ, trả lại không gian yên tĩnh cho anh.

Lục Tư Hoàng vẫn bất động, ánh mắt qua khung cửa kính hướng xuống phía dưới, vị trí căn phòng của anh ở tầng ba mươi tám, rất cao, từ chỗ anh nhìn xuống cảnh vật bên dưới đặc biệt nhỏ bé, dòng xe đông đúc không ngừng lướt qua, sau một lúc anh chuyển mắt về phía toà nhà đối diện, đáy lòng trở trống rỗng.

***

Trịnh Thanh Mẫn đan hai tay chống cằm, qua ô cửa kính nhìn ngắm Thượng Hải về đêm chìm mình trong những ánh đèn lộng lẫy.

Lại qua mười phút nữa, cô cúi đầu uống cốc nước đã gần cạn hết, không gian vang lên những điệu nhạc du dương, cô còn chưa nhận ra điệu nhạc đã thay đổi từ khi nào thì Lục Tư Hoàng cuối cùng cũng chậm rãi xuất hiện, bước chân trầm ổn của anh đi tới ngồi đối diện, nói: "Xin lỗi đã đến muộn."

Trịnh Thanh Mẫn mỉm cười, nhìn gương mặt người đàn ông mà mình say mê bao năm nay, chỉ khẽ trách: "Thật mất mặt, em đã uống hết hai cốc nước trong thời gian chờ anh."

Lục Tư Hoàng giơ tay gọi nhân viên, dường như cố tình không để ý đến lời trách móc mang về bất lực vừa rồi, anh ngẩng đầu, hỏi cô ăn gì, rồi giúp cô gọi món.

Trịnh Thanh Mẫn nhìn anh, hỏi: "Ngày mai anh đi Thiên Tân phải không?"

Lục Tư Hoàng gật đầu, lại nghe cô nói: "Em đi tiễn anh nhé."

Nhà hàng họ đang ngồi đối diện với con sông Hoàng Phố. Cho dù Thượng Hải về đêm càng náo nhiệt ồn ào thì vẫn không ảnh hưởng gì đến sự tĩnh lặng của con sông. Ngược lại, nó được những toà nhà cao tầng bao bọc lấy, như phủ thêm một lớp áo lộng lẫy, kiêu sa, có thể nhìn mãi cũng không chán.

Ánh mắt Lục Tư Hoàng lơ đãng nhìn ra bên ngoài, ánh đèn thấp thoáng phản chiếu dưới đáy mắt ấy, song, chẳng bao giờ Trịnh Thanh Mẫn đoán được anh đang nghĩ gì.

Lục Tư Hoàng chợt đảo mắt vòng về phía Trịnh Thanh Mẫn, trước vẻ mặt mong mỏi hy vọng của cô, anh nói: "Sáng mai anh bay sớm."

Đây là từ chối.

Cô vốn định nói mình không ngại. Nhưng ngập ngừng vài giây, lời thốt ra từ miệng lại biến thành: "Được rồi, anh đi bao lâu?"

Lục Tư Hoàng đã cởi áo vest ngoài, bên trong là áo sơ mi trắng, cổ tay áo được xoắn lên tới khuỷu tay, phía dưới là con rắn trắng quấn vòng quanh trên cổ tay anh, giống như một chiếc vòng đeo tay cỡ lớn, nó liên tục thè lưỡi phát ra những tiếng khê khê nhỏ, lớp vảy trên người dưới ánh đèn trở nên óng ánh kỳ lạ. Anh rất thích rắn, từ lần đầu gặp nhau thì cô đã biết, cho tới bây giờ nhìn lâu trở nên quen thuộc, nhưng vẫn là không nén được sợ hãi, ngón tay anh miết trên miệng ly nước, qua một lúc anh mới đáp: "Một tháng."

Một tháng tới sẽ không gặp nhau, vậy mà anh hồ hững như không.

Trịnh Thanh Mẫn có thể nói gì nữa, đã hẹn hò lâu như thế nhưng phần lớn cuộc nói chuyện giữa hai người đều là bản thân cô tự độc thoại, người bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng mới đáp lại vài ba câu, cô có ngớ ngẩn vì anh đến thế nào cũng hiểu được, đoạn tình cảm này trong tương lai chỉ càng gian nan.

Món ăn bắt đầu được đưa lên, Trịnh Thanh Mẫn từ tốn dùng đũa, cô trầm nghĩ, lý do Lục Tư Hoàng vẫn hẹn hò với cô tới bây giờ có lẽ là vì cô biết tôn trọng chính mình, vì thế anh mới tôn trọng và chấp nhận ở cạnh cô, tuy nhiên cô cũng có cảm giác con người lạnh lùng này rất khó chinh phục, vậy nên đến lúc nào đó anh bỗng dưng muốn rời xa cô...

Cô nghĩ mà ngẩn người, Lục Tư Hoàng đối diện đang chậm rãi dùng món, cử chỉ của anh rất tao nhã, nhìn thật sự rất cuốn hút, chợt anh ngẩng lên, có lẽ vì nhận thấy cô tự dưng sững lại, hỏi: "Sao thế?"

Trịnh Thanh Mẫn hời hợt, cười một cách nhẹ nhõm, chỉ là suy nghĩ vẩn vơ của bản thân thôi, cô đáp: "Không sao."

Dù vậy, điều cô nghĩ vẫn có thể xảy ra, Lục Tư Hoàng lạnh lùng có lẽ sẽ dễ dàng từ bỏ cô, nhưng muốn Trịnh Thanh Mẫn này phải tự nguyện buông tay anh, người nào đó trong tương lai của anh nên biết chắc là sẽ không dễ dàng đâu.

Ăn xong, Lục Tư Hoàng đưa Trịnh Thanh Mẫn về.

Lúc đến nơi, tài xế bước xuống mở cửa cho cô. Trịnh Thanh Mẫn nghĩ, luôn là như vậy, cô rất mong một lần được anh ân cần mở cửa xe cho, điều này đâu quá khó khăn, nó còn thể hiện được một nét ga lăng của đàn ông cơ mà.

Cô nghiêng người về phía Lục Tư Hoàng, khi môi còn chưa chạm đến đã bị anh né tránh.

Cô cười thần nhiên: "Em chỉ muốn hôn bên má của anh thôi."

Lục Tư Hoàng cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, anh thờ ơ nói: "Muộn rồi."

Trịnh Thanh Mẫn bấu môi, "Một nụ hôn tạm biệt có thể mất bao lâu?"

Lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn cô.

Trịnh Thanh Mẫn thấy đôi mắt đen thăm thẳm tựa như đại dương kia đang chăm chăm nhìn cô, lạnh lùng không một chút cảm xúc.

Hít một hơi thật sâu, cổ kéo khoé miệng cười thần nhiên: "Được rồi, được rồi. Không hôn thì không hôn." Cô nói với tài xế: "Lái xe cẩn thận nhé." Rồi quay lại vẫy tay chào tạm biệt với anh: "Em đi đây."

Lục Tư Hoàng gạt đầu, anh nói: "Ngủ ngon."

Chỉ là giọng hơi trầm thấp một chút, không hề có chút dịu dàng mang theo.

Nhưng Trịnh Thanh Mẫn vẫn đáp: "Ngủ ngon." Cô vừa quay người thì cửa xe đã đóng lại, rồi di chuyển cho đến khi biến mất trong màn đêm.

Trịnh Thanh Mẫn thấy lòng chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chuyện cũ người xưa

Công ty Tư Hoàng, Thiên Tân.

Từ sáng sớm không khí đã bắt đầu căng thẳng, các vị trưởng phòng và ban giám đốc tập trung trong phòng họp, đúng mười giờ liền kéo nhau xuống đại sảnh tập họp để chào đón chủ tịch.

Có vài nhân viên không cam lòng ngồi chờ một chỗ liền lén chạy xuống đại sảnh núp núp ló ló ngóng xem tình hình.

Lúc mấy nhân viên đó trở về phòng làm việc ồn ào hẳn lên.

"Ông trời ơi, đẹp trai quá đi."

Một người hiếu kỳ, dừng việc, rời khỏi ghế ngồi chạy đến hỏi: "Thế nào, thế nào?"

Cô gái đang thất thần bỗng nhiên kích động, khoa tay múa chân: "Cô biết không? Hai đoàn người chào đón vô cùng khoa trương, cửa đại sảnh bắt chợt được đẩy ra, hàng loạt vệ sĩ chạy lên hai bên, chủ tịch chậm rãi đi vào, khoảnh khắc đó cả thế giới như chìm vào im lặng, anh ấy như một vị thần Apollo sáng chói rực rỡ, nhưng lại khiến người khác không dám cũng không thể nhìn thẳng, đẹp đến mức biến mọi cảnh vật xung quanh cam nguyện làm nền cho anh ấy, thậm chí không oán không hận."

Đám người trong phòng nghe vậy cũng bật dậy khỏi ghế, xem cô nhân viên như trục vũ trụ mà xoay quanh, trong ban chỉ có ba nhân viên nam, đối với sự náo nhiệt của đám con gái cũng chỉ ngẩng đầu lên xem một cái, rồi tiếp tục làm việc của mình.

***

Lục Tư Hoàng vừa đến, việc đầu tiên là mở hội nghị cùng ban lãnh đạo công ty.

Phòng họp lặng ngắt như tờ, không khí đặc quánh nặng nề phủ kín khắp phòng. Hoa Tư Ninh phát xong tài liệu cho từng người rồi trở về chỗ ngồi, Lục Tư Hoàng từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng mặt lên, mắt anh dán chặt vào sập tài liệu trên bàn, giọng điệu lạnh băng.

"Ngân sách dự toán của công ty thiếu hụt 40%, theo kết quả mà tôi thẩm tra phân tích, nguyên nhân chính là kinh doanh không trung thực, vùng tiền không cần thiết, thậm chí, còn có người dám sử dụng séc khống." Anh dừng lại, lắng nghe một trận hít thở khó khăn, nhướn môi nói tiếp: "Đề án chuỗi khách sạn VIP của Tư Hoàng chi phí báo ra lên đến 1,5 tỷ NDT, trong đó bao gồm mô hình thiết kế, vật liệu xây dựng, bố trí tổng thể, thuê nhân công, tuyên truyền quảng bá, tổng kinh phí là 1 tỷ NDT, vậy... năm trăm triệu còn lại đã đi đâu?"

Anh hỏi rất nhẹ, rất từ tốn, biểu cảm hờ hững ấy dường như đang thảo luận tối nay nên ăn món nào, cứ như không phải đang muốn chất vấn dồn ép

người khác.

Cả căn phòng im lặng, Lục Tư Hoàng ngẩng đầu, khoé mắt quét qua một lượt từng người rồi lại dán mắt trở về sắp tài liệu trên bàn.

Hoa Tư Ninh nhìn ánh mắt anh lướt qua người, cô nhanh nhẹn gạt đầu, đôi mắt sắc bén nhằm thẳng vào người đàn ông sắp xỉ năm mươi tuổi đối diện, chậm rãi cất lời: "Ông bòn rút hai trăm triệu mà tổng bộ đã cấp để đi hai chuyến du lịch Argentina cuối năm 2013 và tháng hai năm nay. Còn có xây ngôi mộ hoành tráng ở Vũ Thanh cho cái gọi là theo phong thủy của ông."

Cô ngưng một lúc, ánh mắt lại di chuyển, dừng ở mục tiêu kế tiếp, lời nói nhẹ như mây nhưng từng câu từng chữ đều đang định tội: "Ông dùng một trăm năm mươi triệu kinh phí tuyên truyền để cấp chiêu đãi riêng, không chỉ vậy còn đút túi trọn vẹn năm mươi triệu trong số đó, lấy tiền đầu tư nhận đủ chứng từ mà không hề bàn giao lại cho công ty, đây là lạm dụng tín nhiệm để chiếm đoạt của công."

Hoa Tư Ninh lại tiếp tục nói, rất lâu sau, Lục Tư Hoàng vẫn luôn im lặng bỗng chậm rãi gỡ tay ra hiệu, cô lập tức dừng lại.

Anh trầm trầm cất lời: "Đều đã làm việc cho Tư Hoàng lâu như vậy, không có công cũng có sức, Lục Tư Hoàng tôi sẽ không đuổi cùng giết tận, tuy nhiên tình trạng này tuyệt đối không thể tiếp diễn, không cần tôi nói rõ chắc các vị cũng tự hiểu trong lòng, chậm nhất là ngày mai. Tôi muốn nhìn thấy đơn thôi việc của những người có liên quan, còn có sổ tiền đã biến thủ, ăn bao nhiêu thì ói ra bấy nhiêu, bằng không sẽ giao cho pháp luật xử trí, đến lúc đó đừng trách tôi không nương tay."

Lục Tư Hoàng nói xong cũng không nán lại, trực tiếp rời khỏi phòng hội nghị, bước chân của anh rất nhanh, giống như thái độ làm việc của anh vậy, nhanh nhẹn và dứt khoát, Hoa Tư Ninh theo sau anh, cung kính hỏi: "Chủ tịch, phòng làm việc đã được bố trí theo chỉ định, giờ sẽ lên đó thẳng chứ ạ?"

"Không gấp, đến các ban phòng trước." Anh nói nhưng bước chân chưa bao giờ dừng lại.

Hoa Tư Ninh hiểu ý, trong lòng âm thầm mặc niệm cho các nhân viên công ty.

***

Xe lướt trên đường lớn.

Lục Tư Hoàng ngồi ở ghế sau, nhìn khung cảnh như quen thuộc như xa lạ ở bên ngoài đến gần người, anh chợt nhận ra đã rất lâu rồi chưa từng đặt chân về lại nơi này. Ký ức phủ một lớp bụi mờ kia giống như bị một cơn gió bất chợt thoảng qua rồi cuốn lấy đi, mở ra những hình ảnh xưa, nhắc cho anh nhớ lại những ngày đã qua.

Chuyện cũ người xưa, ai còn nhớ, ai đã quên!

Dường như tất cả đều đã không còn quan trọng.

Cứ thế thôi.

Lúc xe đến công trường thì trời đã đổ mưa được một lúc. Lái xe đi xuống mở cửa cho Lục Tư Hoàng, Hoa Tư Ninh đứng cạnh che ô giúp anh.

Lục Tư Hoàng lấy ô từ trong tay Hoa Tư Ninh, bảo cô cứ che cho mình, anh có thể tự cầm. Sau khi đội mũ bảo hộ rồi mới tiến vào bên trong.

Dự án V.I.P Group đã được khởi công một thời gian, là một tổ hợp chung cư cao cấp với ba mươi chín toà cao tầng cùng diện tích rất lớn. Quy hoạch đồng bộ từ nhà cửa, cao ốc văn phòng, trung tâm triển lãm quốc tế, khách sạn, trường học quốc tế hàng đầu, bệnh viện, đường xá, khu mua sắm cao cấp...

Trong giới bất động sản đã được đánh giá là tiềm năng vượt trội, sau khi hoàn thành chắc chắn sẽ được vinh danh trở thành khu vực đắt đỏ nhất ở Thiên Tân, thu hút rất nhiều người giàu có.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, khiến nước tuôn về hệ thống mương thoát nước đang làm dở. Nhưng những người đang thi công không hề có dấu hiệu dừng tay, vẫn cho máy nhào trộn, đổ bê tông lên nền đầy nước, lớp nền bê tông vừa đổ đã bị nước kéo theo bùn đất chảy tràn qua.

Lục Tư Hoàng cau chặt mày, Hoa Tư Ninh vội kêu một nhân công đi gọi người giám sát đến, đồng thời ra lệnh cho tất cả mọi người dừng công việc lại ngay.

Mười phút sau người giám sát mới vội vã chạy đến, ông ta chưa từng thấy chủ tịch, nhưng về Hoa Tư Ninh - cánh tay phải đắc lực của chủ tịch thì không thể không biết, nhìn cách cô đứng ở phía sau anh một bước, còn có con rắn đang uốn lượn vòng quanh cổ tay trái anh, áo vest đen lại càng làm nổi bật thân mình trắng như sứ của nó.

Rắn làm người ta e sợ, mà chủ nhân của nó cũng làm cho người khác kinh sợ không kém.

Cho nên không cần hỏi cũng biết thân phận người nọ là ai.

Trong đầu nhất thời bật ra hai từ.

Xong đời.

Nước mưa tạt vào mặt lại không thấy lạnh bằng trong lòng, ông ta còn chưa kịp mở miệng đã nghe Hoa Tư Ninh hỏi: "Biên bản và nhật ký giám sát thi công đâu?"

Không cầm trên tay, người giám sát cuống quýt gọi nhân công đi lấy, đến khi quyền ghi chép và bút được giao đến tay Lục Tư Hoàng, Hoa Tư Ninh thấy rõ sắc mặt anh đã không thể dùng từ khó coi để hình dung được nữa.

Anh vẫn chưa mở ra xem, cất giọng rét căm căm: "Ông bị sa thải ngay hôm nay."

Giám sát nghe anh phán một câu, gương mặt đầy kinh sợ tái mét, vội túm hai tay anh, nói liên hồi: "Chủ tịch, chủ tịch, xin hãy nghe tôi giải thích."

Lục Tư Hoàng rút tay ra, lùi về phía sau, Hoa Tư Ninh bước lên một bước, ngăn lại hành động của người giám sát.

"Hiện tại không phải mùa mưa, những cơn mưa bất chợt thế này kéo dài không lâu, bất quá chỉ vài ngày, nếu có dừng lại công việc thì cũng không thể nào làm chậm tiến trình. Cho nên không cần dùng bất cứ lý do gì liên quan đến tiến độ để nói với tôi, trong quá trình giám sát tuyệt đối không được để bất cứ sơ sót nào xảy ra, cho dù chỉ một lỗi nhỏ cũng có thể gây ảnh hưởng nghiêm trọng về sau." Anh chỉ về hướng mười mấy bao xi măng được chất đồng dưới nền đất không hề có gì che chắn, sớm đã bị nước mưa thấm ướt, lại chỉ đến chỗ mấy cái máy nhào trộn vừa rồi: "Không quan tâm đến sức khỏe của người lao động, không để tâm đến chất lượng vật tư bị ảnh hưởng. Trong quá trình giám sát thi công lại tự tiện rời khỏi nhiệm vụ, tôi nghĩ không cần nghe thêm bất cứ lời biện minh nào cho sự chểnh mảng nghiêm trọng như vậy."

Người giám sát gần như sụp đổ, nói năng loạn xạ cầu xin: "Chủ tịch, xin ngài hãy nghe tôi nói, sự việc như hôm nay tôi cam đoan sẽ không xảy ra thêm một lần nào nữa, tôi, tôi..."

Lục Tư Hoàng cúi đầu xem bản ghi chép, xoay người đi nơi khác.

Hoa Tư Ninh nói: "Ngày mai ông không cần đến đây giám sát nữa." Nói rồi đuổi theo bước chân chủ tịch.

Người giám sát không bỏ cuộc, ý định muốn đuổi theo nhưng đã bị bảo vệ tiến đến ngăn cản lại.

Lục Tư Hoàng sau khi xem xét một lúc lâu mới rời khỏi công trường. Ngồi lên xe anh lập tức cởi áo vest ngoài để sang một bên, nói: "Lập tức cử người ngày mai đến giám sát công trình này cho tôi."

Hoa Tư Ninh đáp: "Vâng ạ."

Lục Tư Hoàng day day trán, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi.

Hoa Tư Ninh thấp giọng dặn dò Phần Bàn chỉnh nhiệt độ cao lên, chốc lát bên trong xe trở nên ấm áp hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sân bay Phố Đông Thượng Hải.

Trịnh Thanh Mẫn cúi đầu xem đồng hồ, loa phát thanh của sân bay thông báo chuyến bay khởi hành từ thủ đô Bắc Kinh đã đến Thượng Hải.

Sân bay vốn dĩ đã ồn ào, lúc này lại càng náo nhiệt hơn, lúc đoàn khách từ cửa thông hành bước ra, đám người trên tay đang cầm bảng màu chột không kiềm được la hét, chen chúc nhau lấn tới phía trước. Trịnh Thanh Mẫn vội vàng tránh sang một bên để khỏi bị chen ép.

Đoàn người đi ở giữa, vệ sĩ hai bên ngăn cản nhóm fan cuồng nhiệt, chỉ sợ bọn họ gặp thần tượng nhất thời kích động mà bỏ nhào tới.

Cô nghe bọn họ không ngừng gào một số tên trong đoàn người, rõ nhất là một cái tên..

Mạc San Du! Mạc San Du! Mạc San Du!

Nữ thần, chúng em yêu chị.

Cô gái mặc áo khoác da đen, quần jean ôm trọn đôi chân thon dài trắng tấp, dưới chân là đôi giày boots màu kem nhạt. Vành mũ che khuất một nửa gương mặt, chỉ thấy đôi gò má sạch sẽ trắng nõn, cô cầm di động ốp bên tai, nghe fan gọi thì ngẩng đầu, đôi mắt hướng về phía họ, khoé môi nhếch lên khẽ cười vẫy tay.

Trịnh Thanh Mẫn nhận ra cô.

Mạc San Du hai mươi tám tuổi, là một vận động viên bơi lội chuyên nghiệp thuộc đội tuyển quốc gia, thành tích vô cùng xuất sắc, đạt được mười chín huy chương Olympic các loại. Hơn nữa còn từng phá kỷ lục của Abbey - một vận động viên quốc tế đạt được nhiều huân chương nhất trong lịch sử nữ về nội dung cá nhân.

Trăm nghe không bằng một thấy, người thật lại còn xinh đẹp hơn nữa.

Mạc San Du cúp điện thoại, nói với huấn luyện viên: "Bạn em đang trên đường tới, em chờ cậu ấy được không ạ?"

"Em không nhìn thấy fan rất đông ư? Ở lại đây để bị ép chết à?" Huấn luyện viên nói đoạn ngừng lại, nhìn cô: "Bảo bạn em không cần đến nữa, chúng ta mau ra xe."

"Nhưng cậu ấy nói là sắp đến nơi rồi ạ."

Quản lý Tần Kháp nhìn tình hình, nói với huấn luyện viên: "Hay là như vậy, em sẽ cùng San Du đến phòng chờ ngồi, mọi người cứ về câu lạc bộ trước được không?"

Mạc San Du gật đầu, nói thêm: "Không lâu đâu ạ."

Huấn luyện viên liếc cô: "Em không buồn một lần sẽ chết sao?"

Mạc San Du cười hi hi.

Huấn luyện viên bất đắc dĩ vỗ trán, nói: "Tần Kháp đi cùng em ấy đi."

Tần Kháp giơ dấu tay ra hiệu ok, đáp: "Vâng."

Mạc San Du nói với đồng đội: "Tôi đi trước."

Mọi người gật đầu: "Được, lát nữa gặp."

Mạc San Du gửi tin nhắn cho Ngải Lâm, sau đó ngồi nghịch điện thoại.

Tần Kháp mở nắp chai nước khoáng đưa cho cô, không nhịn được sẵn giọng trách: "Dạo này tần suất chơi game của em hơi nhiều rồi đấy, hạn chế lại ngay cho chị."

Hai ngón cái Mạc San Du lướt trên màn hình điện thoại, không ngẩng đầu lên, lơ đãng đáp: "Em biết rồi."

Em biết rồi mà như thế hả!

"Mạc San Du!"

"Được được, qua ván sẽ nghĩ ngay."

Tần Kháp thu lại chai nước khoáng, căn nhắc: "Em cứ như thế đi, bị huấn luyện viên làm thịt thì biết mặt."

Lần này thì không thêm đáp luôn.

***

Ngoài sân sân bay vẫn đông đúc người qua lại, lúc này loa thông báo lại vang lên, nghe tên chuyến bay, khoe miệng Trịnh Thanh Mẫn cong lên, khi ánh mắt lướt qua đoàn người tấp nập, cô vẫn có thể nhanh chóng tìm thấy anh.

Chỉ cần một cái nhìn, cho dù từ trong biển người vẫn có thể nhận ra anh.

Như hạc trong bầy gà.

Bộ âu phục đen được cắt may tinh tế, vừa vặn tôn lên vóc dáng thẳng tắp cao lớn của người đàn ông, một tay anh cho vào túi quần, một tay kéo vali, điệu bộ hờ hững thần nhiên.

Ánh nắng tạt vào những khung cửa kính trong sảnh, hắt lên khuôn mặt tuấn tú của anh, từng đường nét hoàn mỹ khiến người khác không thể không ghen tỵ, có điều hơi thở tán mát quanh anh lạnh lùng đến đáng sợ, đôi mắt sâu thẳm ánh lên vẻ ngạo mạn xa cách, bờ môi mỏng gợi cảm mà cương nghị, khí chất thanh nhã cao quý, dù chỉ đứng yên một chỗ nhưng tựa như có hàng ngàn vàng sáng xoay quanh anh.

Giống như mọi người vẫn hay nói, sáng chói như thần mặt trời.

Kỳ thật dù có dùng bao nhiêu ngôn từ để hình dung người đàn ông này cũng không đủ.

Anh giống như đứng trên cả thiên hạ, là mây trôi trên mây trôi, không thể ngược nhìn, càng không thể với tới.

Trịnh Thanh Mẫn khi đó lần đầu gặp anh cũng không nghĩ trên đời lại còn một loại đàn ông cực phẩm trên cực phẩm như thế này, quá ư hiếp người ta rồi.

Vậy mà người đàn ông vô cùng xuất sắc đó, hiện tại lại là bạn trai của cô.

Đúng là nằm mơ cũng phải bật dậy cười.

Thư ký đi theo sau anh, gật đầu chào với cô.

Trịnh Thanh Mẫn cười, đi tới trước mặt Lục Tư Hoàng, khẽ ôm anh.

Hai giây sau anh lùi ra, động tác nhẹ nhàng nhưng lại khiến lòng cô khẽ nhói.

Anh cau mày hỏi: "Chẳng phải đã bảo em không cần đến đón rồi ư?"

Trịnh Thanh Mẫn cười cười: "Em nhớ anh."

Hẹn hò bốn năm, nhưng thời gian bên nhau của cô và anh rất ít. Công việc anh bận rộn, mỗi tuần chỉ gặp nhau một hai lần, thậm chí có những lúc anh đi công tác. Hai ba tháng cũng không gặp mặt nhau, khi đó mỗi tối anh đều gọi cho cô, quan tâm hỏi han, nhưng mỗi lần vẫn là những câu hỏi máy móc được lặp lại, rồi qua loa một hai câu liên tít máy.

Người ngoài nhìn vào đều nói ngưỡng mộ cô, có được một người bạn trai hoàn hảo như vậy.

Anh giúp Trịnh thị từ một đồng đồ nát vụn dậy sống lại trên thương trường.

Tặng cho cô biệt thự xe sang, rất nhiều quần áo, giày dép, mỹ phẩm cao cấp, đều là những thứ phụ nữ mơ ước.

Mỗi một chuyện đều khiến cô rất vui, cứ ngỡ rằng ít nhất anh cũng đã vì cô mà dụng tâm như vậy.

Thế nhưng một câu nói lơ đãng của anh đã hoàn toàn đánh tan niềm vui ấp ủ trong lòng cô.

Khi đó anh nói: "Nếu không hài lòng em có thể nói, anh bảo Phàn Bân chọn theo ý em nhé."

Anh đúng là không tiếc vì cô mà tiêu tiền, nhưng chưa từng cất công tìm hiểu xem cô có thích hay không, giao tất cả mọi chuyện cho trợ lý.

Bạn trai nhiều năm nhưng cư xử không mặn không nhạt, thân mật gần gũi cũng không có, nhiều lắm là nắm tay ôm nhau.

Cô có thể vui không? Có thể ở trước mặt mọi người nghe họ ca ngợi ngưỡng mộ mà trong lòng có thể bình chân như vại, không một chút khó chịu, uất ức?

Nhưng cô có thể làm gì, cô yêu anh, cô phải cam chịu.

Lục Tư Hoàng cũng không nhiều lời, nắm tay cô nói: "Đi thôi."

Trịnh Thanh Mẫn miễn cưỡng cười, để mặc anh dắt tay ra ngoài, cô điều chỉnh lại cảm xúc, tìm chuyện để nói: "Vừa rồi em có gặp đội tuyển bơi lội đấy." Cô ôm khuỷu tay anh: "Còn gặp một tuyển thủ vô cùng nổi tiếng nữa."

Bước chân Lục Tư Hoàng hơi chậm lại, bộ dạng thờ ơ hỏi: "Ai?"

"Mạc San Du đấy, chắc anh..." Cô ngừng lại, bởi vì bàn tay đang bị anh bóp chặt, khớp xương của mỗi ngón đều truyền đến cơn đau nhói.

"Tư Hoàng..." Anh nghiêng đầu nhìn cô, cô mấp máy môi: "Anh siết tay em, đau quá."

Lục Tư Hoàng thất thần, mấy giây sau tựa như mới hiểu lời cô nói, vội thả lỏng tay, cúi xuống nhìn mấy ngón tay cô hằn lên vết đỏ, anh thấp giọng: "Xin lỗi."

Trịnh Thanh Mẫn nghe ra giọng anh bỗng chột khăn đi, cô còn chưa kịp hiểu ra sao thì lại bị anh nắm tay một lần nữa, dắt ra xe.

Cô nhăn mày, Lục Tư Hoàng rất thích bơi lội. Chỉ cần đội tuyển có trận đấu anh nhất định sẽ xem, cho dù bận cách mấy đi nữa, xa bao nhiêu đi nữa. Nếu gặp lúc không thể đi được anh cũng sẽ bảo trợ lý thu hình lại.

Đây đều là trợ lý Phàn Bân vô tình nói với cô.

Hơn nữa cô cũng đã từng thấy trong nhà anh giữ một số huy chương bơi lội.

Anh không nói, cô cũng không dám hỏi.

Chỉ là vừa rồi cô nhắc đến chuyện gặp đội tuyển là vì muốn chia sẻ nhiều thêm cùng anh, hai người nếu có điểm chung để bàn luận thì nói chuyện sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng cô không ngờ phản ứng của anh lại như thế, suy nghĩ mãi cũng không biết mình nói sai ở đâu.

~~~~~

Bổn Cung: Nữ chính lên sân, quý vị cho tràng vỗ tay cái nào ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Người trong giấc mơ

Ngài Lâm đỗ xe bên ngoài, gọi điện thông báo cho Mạc San Du cô đến rồi. Còn chưa kịp mở cửa xe thì đập vào mắt là bóng dáng của người đàn ông phía trước, nhất là khi anh xoay người bước lên xe.

Gương mặt ấy bỗng chốc làm cô có cảm giác như bị một cái búa gỗ lên đầu vang dội.

Nhìn chiếc xe phía trước rồi đi rồi, khoé môi cô giật giật, vừa mở cửa vừa thấp giọng mắng một câu:

"Con mẹ nó."

Mạc San Du vừa cất điện thoại thì nhìn thấy Ngài Lâm đang hôn hờ đi tới, cô bật dậy. Hai người đang tay ôm chân nhau.

"Nhớ cậu quá."

"Tôi cũng vậy." Mạc San Du nói xong, cô nắm lấy tay, chuẩn xác hôn chụt một cái lên môi Ngài Lâm.

Tần Kháp suýt chút nhảy dựng lên, sắc mặt khó coi vô cùng, quát khê: "San Du, chú ý hình tượng."

Mạc San Du lại hôn chụt một cái, trước khi Tần Kháp phun ra lửa liền buông Ngài Lâm ra, cô giữ hai tay, khuôn mặt nghiêm túc khẳng định: "Ok, giữ hình tượng." Còn tặng kèm thêm cái nháy mắt.

Ngài Lâm đã quá quen với cái thói này của cô, nên vô cùng thông cảm cho Tần Kháp, suốt ngày phải đi theo kè kè trông coi một người như vậy.

Nổi lòng uất hận.

Thật sự là nổi lòng uất hận.

Ba người đi ra xe, Ngài Lâm thất dây an toàn, nói: "Đưa cậu và chị Tần về câu lạc bộ?"

"Ừ. Không phải vì cậu thì tôi đã cùng mọi người về đến nơi rồi." Mạc San Du bắt đầu luyên thuyên: "Dù sao cũng sẽ gặp nhau, có cần nhớ đến mức này không? Cậu không thấy rất mất thời gian ư, chạy đến sân bay đón tôi về câu lạc bộ. Không có cậu thì tôi không tới nơi được chắc?"

Ngài Lâm lườm cô: "Đúng vậy, nhớ cậu muốn chết luôn, nhất định phải gặp ngay, nếu không tôi sẽ ăn ngủ không ngon, làm gì cũng không có tinh thần."

Mạc San Du thờ dãi: "Dù sao tình cảm giữa chúng ta cũng đã chấm dứt lâu rồi. Cậu không cảm thấy nói như vậy là rất có lỗi với chồng cậu sao?"

Ngài Lâm chép miệng, không muốn nói mấy câu vớ vẩn với cô nữa, nhìn phía trước, nói: "Chị Tần, tối nay em có thể hẹn San Du không ạ?"

Tần Kháp nói: "Hẹn thì có thể hẹn, nhưng đổi sang tối mai được không! San Du vừa xuống máy bay, cứ để cho em ấy nghỉ ngơi trước đã, sáng mai bắt đầu tập luyện rồi."

Ngài Lâm đánh lái, rẽ sang phải, thuận miệng đáp: "Được ạ."

***

Ánh đèn đường hắt lên khung cảnh u buồn, chiếc ô tô giữa lộ gập g簸 lật úp khó coi, dưới nền đường hàng ngàn mảnh vỡ thủy tinh, bên trong xe là người đàn ông gương mặt đầy máu với đôi mắt đã nhắm nghiền từ rất lâu.

Trong không khí thoang thoảng mùi rỉ sắc tanh nồng, lát phát thê lương, tiếng hét gần như xuyên thủng màn đêm vang lên, đau thương đến thất lòng, bản

tay trắng nõn không ngừng ra sức lay người đàn ông, gào khóc xé lòng.

Khấp trên cơ thể người đàn ông thấm đẫm máu tươi làm chói mắt Mạc San Du, dù sức lực không đủ nhưng vẫn không muốn bỏ cuộc, cô như bị điên bất chấp tất cả lời kéo anh, âm thanh bởi vì gào thét quá lâu mà dần trở nên khàn khàn yếu ớt, không ngừng thiếu thảo.

"Anh dậy đi, dậy đi mà, đừng ngủ nữa."

Cánh tay người đàn ông đã mất hết sức lực cứ muốn trượt xuống, Mạc San Du thấy lòng quặn thắt, nỗi đau lan toả khắp người, hô hấp trở nên khó nhọc, cô bắt lực hết lên.

"Anh không được bỏ rơi em!"

Mạc San Du giật mình choàng tỉnh.

Xung quanh tối mờ, hơi lạnh lan toả khắp phòng, cả người cô như con tôm nhỏ cuộn chặt vào chăn, trên má mát lạnh, cô đưa tay chạm vào, thấm đẫm nước mắt, bên gối cũng ướt một mảng.

Trong đầu cứ luôn xoay vòng cảnh tượng giấc mơ, hình ảnh người đàn ông cùng gương mặt đầy máu kia xâm chiếm lấy cô, có xua thế nào cũng không đi, từ lúc giật mình tỉnh dậy trái tim vẫn nhói đau như hàng ngàn lưỡi dao cứa vào, cảm giác mất mát không thể diễn tả được.

Cứ thế, sau một đêm trắng không thể chợp mắt, sáng hôm sau tinh thần Mạc San Du hơi sa sút, quầng mắt thâm đen, sắc mặt thiếu đi mấy phần sinh khí.

Tần Khấp nhìn cô giật mình, lo lắng hỏi: "Em sao vậy? Sắc mặt kém quá, có phải không khoẻ ở đâu không?"

Mạc San Du ủ rũ lắc đầu: "Không phải, em mơ thấy ác mộng."

Tần Khấp cau mày: "Em mơ thấy gì?"

Mạc San Du nhớ đến người đàn ông trong giấc mơ, cô cắn môi, nói: "Không có gì, chỉ là mơ linh tinh thôi."

Tần Khấp quan sát vẻ mặt cô, qua một lúc mới thở phào: "Không có gì thì tốt. Sắp tới thời gian thi đấu nên cường độ tập luyện sẽ rất cao. Em cố gắng điều chỉnh trạng thái cho tốt nhé."

Cô đáp: "Em biết rồi."

Đúng lúc này huấn luyện viên gọi.

Tần Khấp vỗ vai cô: "Em đi tập luyện đi."

Mạc San Du cời khăn bên ngoài, bước về phía hồ.

Huấn luyện viên nói: "Khởi động* ba mươi phút."

*Trong một buổi tập thì sẽ có hai bài tập: khởi động trên cạn và dưới nước.

Khởi động trên cạn chính là tập cho giãn cơ để linh hoạt hơn, tập trung vào các vùng khớp vai, hông, cổ tay, chân và kích hoạt cơ lưng bụng. Thường thì huấn luyện viên sẽ dựa vào năng khiếu của từng người mà định ra bài tập cho họ.

Mạc San Du tập xong bài trên cạn liền tiến hành khởi động dưới nước, lúc cô chuẩn bị xong thì huấn luyện viên mới nói: "*Boi pace 2."

*Pace là thuật ngữ chỉ tốc độ được áp dụng trong cả chạy bộ và bơi lội. Trong bơi lội thì pace được tính bằng thời gian di chuyển cho mỗi 100m. Nhưng hồ bơi Mạc San Du đang tập là 200m, huấn luyện viên nói pace 2 nghĩa là 200m bơi trong hai phút.

Trong đầu không ngừng xuất hiện gương mặt đầy máu của người đàn ông, Mạc San Du càng muốn xoá thì lại càng nhìn thấy, day dứt mãi trong tâm trí cô, xua thế nào cũng không tan, bất giác càng bơi tăng tốc.

Huấn luyện viên vừa quan sát các vận động viên khác, liếc mắt tới Mạc San Du liền cảm thấy không đúng, hai chân mày không tự chủ cau chặt, lập tức thôi còi, hét: "Sai rồi, sai rồi, Mạc San Du, em ngừng lại ngay cho tôi."

Mạc San Du giật mình, lập tức giảm tốc độ, dừng lại ở giữa hồ, gỡ kính, vuốt mặt xoay người, hướng mắt về phía huấn luyện viên.

Ánh mắt huấn luyện viên gần như sắp phun ra lửa, gương mặt đỏ gay, dường như rất tức giận.

Ông quát: "*Scull sai rồi, em làm sao vậy, ngay cả lỗi cơ bản cũng phạm phải, chộc cho tôi tức chết thì em mới hài lòng có phải không?"

*Scull là chỉ một động tác kỹ thuật của bơi lội, được dùng rất nhiều trong các bài tập của bơi để cải thiện sức mạnh và độ hiệu quả dưới nước. Về cơ bản, scull chỉ động tác di chuyển đôi tay với lòng bàn tay úp xuống, theo một vòng tròn hoặc hình số 8 ngay dưới bề mặt nước để

ép xuống. Cần đưa tay ra phía trước mặt với cùi chỏ gấp lại và tay hơi rộng hơn vai. Động tác này giúp cho người tập luyện nổi trên mặt nước khi đang ở tư thế đứng. Tương tự khi ở tư thế nằm ngang trên mặt nước thì scull sẽ giúp người tập luyện tiến về phía trước hoặc thậm chí bơi giật lùi về phía sau nếu chân không bị chìm.

Mạc San Du bơi về điểm xuất phát, nói: "Em xin lỗi."

Tần Kháp lo lắng nhìn cô.

Huấn luyện viên quát: "Bơi lại cho tôi."

Mạc San Du gật đầu, bước lên bờ về điểm xuất phát chuẩn bị, cô hít một hơi sâu, tự trấn tĩnh bản thân, không được tiếp tục nghỉ đến nữa.

Ba tiếng sau buổi tập luyện kết thúc, huấn luyện viên nhìn không được lại dạy dỗ cô một trận, Tần Kháp đứng bên cạnh nghe mà xót lòng, muốn nói giúp vài câu, nhưng lại sợ càng nói càng chọc giận huấn luyện viên hơn.

Mạc San Du ngược lại bộ dạng rất ngoan ngoãn, bình tĩnh nghe huấn luyện viên mắng một trận, cuối cùng cam kết hứa hẹn: "Thầy yên tâm, sẽ không có lần sau nữa ạ."

Huấn luyện viên lúc này mới nguôi giận, đối với vận động viên trong đội tuyển ông ấy nghiêm khắc một thì với Mạc San Du lại nghiêm khắc gấp đôi, bởi vì cô là nhân tài hiếm có, vô cùng xuất sắc, chỉ cần trận thi đấu có cô đều sẽ giành được giải cao. Liên tục phá vỡ kỷ lục, mặc dù tính cách thường hay cá rờn, nhưng chỉ cần bước vào trạng thái công việc thì sẽ trở nên vô cùng nghiêm túc, phạm lỗi cơ bản như hôm nay cũng chính là lần đầu, nhưng cũng vì như thế huấn luyện viên mới càng tức giận, chứng tỏ cô đã để chuyện khác ảnh hưởng đến trạng thái của mình.

Ông nghe cô nghiêm túc khẳng định thì mới hài lòng, nói với Tần Kháp: "Chăm coi em ấy cho tốt."

Tần Kháp gật đầu, vâng vâng dạ dạ, đợi huấn luyện viên đi rồi mới thở phào một hơi, khoác khăn cho cô, lo lắng hỏi: "Em không sao chứ?"

Cô lắc đầu: "Không sao, em đi thay quần áo đây."

Tần Kháp thấy sắc mặt của cô thân nhiên, có chút nhìn không thấu, bất giác thận trọng hỏi: "Có phải em bị giấc mơ ảnh hưởng không?"

Mạc San Du dừng bước, Tần Kháp nghe cô nói: "Chị biết anh ấy, phải không?"

Tần Kháp mơ hồ: "Ài?"

"Người trong giấc mơ của em." Cô nhấn mạnh lặp lại: "Người đàn ông trong giấc mơ của em."

Tần Kháp giật thót, kiên định đáp: "Chị làm sao biết được, chẳng phải em nói ác mộng ư, sao bây giờ lại biến thành "người đàn ông"?" Cô ấy hỏi: "Em mơ thấy ai?"

Mạc San Du xoay đầu nhìn Tần Kháp, cái nhìn này lâu đến nỗi Tần Kháp cảm thấy chột dạ, cả người không được tự nhiên.

Qua một lúc cô mới lên tiếng: "Em về phòng." Nói rồi xoay người đi thẳng.

"Chẳng lẽ đã bắt đầu nghi ngờ rồi?" Tần Kháp vỗ đầu, thầm kêu: "Không thể, không thể, sao có thể được chứ."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cậu ấy rất tốt

Tần Kháp lái xe đưa Mạc San Du đến chỗ hẹn, sau đó dặn dò cô: "Nhớ ăn đúng thực đơn nhé."

Mạc San Du gật đầu: "Em biết rồi, lát nữa chị không cần đến đón."

"Được, em chú ý một chút."

Mạc San Du xuống xe, đi thẳng vào trong, nhà hàng Vũ Chính là một trong những nhà hàng đắt đỏ nhất ở Thượng Hải.

Tiếp đón cô là quản lý của nhà hàng, tươi cười niềm nở: "Mạc tiểu thư, xin chào, xin chào."

Mạc San Du gật đầu.

Quản lý dẫn đường: "Mặc tiểu thư, xin mời."

Thật ra số lần Mạc San Du đến nhà hàng này cũng không nhiều, nhưng bởi vì ông chủ nhà hàng này chính là chồng Ngải Lâm, cô nghiêm nhiên được hưởng ưu đãi của khách V.I.P

Ngải Lâm kết hôn được ba năm, hôn lễ năm đó vô cùng hoành tráng, chồng cô ấy vùng tiền rất phóng khoáng, cả buổi lễ đều trang trí bằng hoa tươi, trực thăng vận chuyển trực tiếp từ Pháp sang, mỗi lần Mạc San Du hồi tưởng lại toàn khung cảnh ngập tràn hoa Lavender, cánh công hoa khổng lồ và con đường trải dài hoa tươi là cô lại thấy vô cùng cảm thán.

Đại sảnh tầng một có hai mươi bàn ăn, lúc này đều đã đầy người, cô theo quản lý vào thang máy lên khu phòng riêng ở tầng năm, đến phòng ăn mà vợ chồng Ngải Lâm đang đợi.

Nhân viên giúp kéo ghế, cô ngồi xuống, chào hỏi vài câu với Tiêu Lương Thành - chồng Ngải Lâm, còn không quên cảm khái: "Kinh doanh tốt thật đấy."

Vũ Chính là một trong những sản nghiệp dưới tên của Tiêu Lương Thành.

Sở dĩ giá cả trên trời nhưng kinh doanh rất tốt là vì ngoài đồ ăn đẳng cấp, còn ăn điểm vì cách phục vụ của nhân viên vô cùng chuyên nghiệp, quan trọng hơn chính là sự xa hoa ở nơi này thoả mãn được tâm lý của mấy đại gia thích vùng tiền.

Ngải Lâm cười cười, khoát tay Tiêu Lương Thành, hếch mặt: "Đương nhiên."

Trong lúc trò chuyện, nhân viên bê thức ăn lên. Khẩu phần ăn của Mạc San Du phải theo quy chế, nên được gọi riêng, đặt ở trước mặt.

Ngải Lâm lơ đãng hỏi: "Trình Gia Khải khi nào mới về?"

Mạc San Du lật vô tội: "Kế hoạch thu mua gặp một chút trục trặc, vẫn chưa có ngày về cụ thể."

"Không nhớ ư?"

"Nhớ, rất nhớ, chẳng lẽ cậu không nhớ?" Cô ngẩng đầu, thản nhiên hỏi.

Ngải Lâm lườm cô: "Đừng có đánh sang tôi, chồng tôi ngồi sò sò ở đây."

Cô nói: "Đều là bạn bè cả, không gặp cậu tôi cũng rất nhớ mà."

Cô ấy mắng: "Đồ quý, ai cần cậu nhớ."

"Thế mà có người cứ gọi cho tôi suốt đấy."

Mạc San Du ăn một lúc, lau tay, uống hết một cốc nước. Ngải Lâm càng nhìn càng chướng mắt, nhin không được phải lên tiếng.

"Trình Gia Khải rất tốt."

"Cậu đối với tôi cũng rất tốt."

Ngải Lâm hoàn toàn không hài lòng với thái độ của cô, bắt mẫn nói: "Không giống nhau."

"Có gì không giống?"

"Cậu là người biết rõ nhất."

Mạc San Du thờ dài, bắt đắc dĩ nói: "Lâm Lâm, cả hai người đều là bạn tốt của tôi."

"Nhưng Trình Gia Khải..."

"Em uống đi." Tiêu Lương Thành bỗng đưa nước cam đến bên miệng Ngải Lâm, ngăn cô ấy nói tiếp.

"Em không muốn uống." Ngải Lâm nhăn mặt.

Tiêu Lương Thành vỗ đầu cô ấy, kiên trì đưa nước cam đến bên miệng: "Ngoan nào."

Mạc San Du liếc nhìn, cúi đầu ăn tiếp.

Ngải Lâm nhìn cô, qua một lúc liền bắt đắc dĩ thờ dài, biết Mạc San Du rất cứng đầu, cũng không đề cập tới chuyện của Trình Gia Khải nữa, hai người rất lâu rồi mới gặp nhau, luyện thuyên mãi không hết chuyện. Nếu không phải sáng mai Mạc San Du phải tập luyện, không biết đến khi nào hai người mới thôi.

Mạc San Du cầm túi xách, đứng lên: "Tôi vào toilet một chút."

Ngài Lâm gật đầu: "Được, tôi và A Thành đợi cậu ở sảnh." Nói rồi cùng Tiêu Lương Thành đi trước.

Mạc San Du ra khỏi phòng vệ sinh, đi đến bồn rửa, cô đặt túi xách một bên, vịn vào nước, đưa tay vào rồi ngẩng đầu. Tấm gương phản chiếu gương mặt đang ngây ra của cô, đầy mắt phiền muộn.

Ngài Lâm nói rất đúng, Trình Gia Khải đối tốt với cô thế nào, cô là người rõ nhất.

Anh luôn ở bên cạnh cô, mỗi một chuyện đều vì cô mà lo lắng suy nghĩ, nói không cảm động thì tuyệt đối là giả.

Mạc San Du không hiểu vì sao rất nhiều lần muốn tiếp nhận anh, nhưng sâu thẳm trái tim lại cảm thấy vô cùng hoang mang trống trải, từ tận đáy lòng bỗng dấy lên nỗi sợ hãi vô cớ, chính cô còn không biết mình đang sợ hãi điều gì.

Rõ ràng trong tim không hề có ai, nhưng lại không thể dung nạp được một ai cả.

Trình Gia Khải từng nói: Anh cho rằng, yêu một người giống như đang tham gia chạy marathon vậy. Ai kiên trì lâu, người đó thành công.

Nhưng cô cảm thấy, chuyện tình cảm không thể chỉ nói đến cố gắng là được.

Cô cũng từng ép buộc mình phải yêu anh, nhưng không thể.

Không yêu chính là không yêu, cô có thể cảm động vì anh, nhưng lại không thể tìm được một chút rung động trong mỗi việc anh làm vì cô.

Mạc San Du xuống tới đại sảnh, nhìn thấy bóng lưng của vợ chồng Ngài Lâm, vừa định lên tiếng thì chợt nhận thấy bọn họ đang nói chuyện với người khác. Cô đi tới, bước chân rất chậm, đến khi nhìn rõ gương mặt người đàn ông cùng cô gái đứng cạnh anh ta.

Bọn họ cũng không trò chuyện lâu, lúc cô còn chưa tới gần thì hai người kia đã rời đi.

Mạc San Du nhớ lại vừa rồi vô tình chạm phải ánh mắt của người đàn ông ấy.

Đôi mắt sâu thẳm, như xa lạ, như quen thuộc. Nhiều hơn hết là sự âm thầm, nhưng chỉ sau một giây liền biến mất, khiến cô không thể nắm bắt, cho rằng bản thân mình đã nhìn lầm.

Ngài Lâm quay đầu nhìn thấy Mạc San Du, đáy lòng giật thót, bỗng cảm thấy căng thẳng. Tiêu Lương Thành ôm vai cô ấy, bóp nhẹ.

Mạc San Du hỏi: "Ai thế?"

Ngài Lâm cười: "Một người quen thôi, gặp nhau nên chào hỏi một chút."

"Tôi có biết không?"

Ngài Lâm cắn răng: "Có lẽ là biết, bạn học cùng trường mà."

Về mặt Mạc San Du không hề nghi ngờ, cô gật đầu: "Đi thôi."

Đưa Mạc San Du về đến câu lạc bộ, trên xe chỉ còn hai vợ chồng Ngài Lâm, cô trao đổi ánh mắt với Tiêu Lương Thành, vỗ ngực, thờ phào một hơi.

Tiêu Lương Thành hỏi: "Sao lại căng thẳng như vậy?"

Cô liếc mắt: "Còn có thể không căng thẳng ư, suýt nữa chút là chạm mặt rồi."

Anh thở dài, buông một tay sang vuốt tóc cô, dịu dàng nói: "Anh thấy em nghĩ nhiều rồi, nếu nhất định phải gặp nhau, sớm muộn gì cũng không thể tránh khỏi."

Cô bực mình, gạt tay anh ra: "Nói cái gì mà không thể tránh khỏi hả, anh không thấy sáu năm qua Du Du rất tốt ư?"

"Em thật sự cho rằng rất tốt?"

Ngài Lâm không hiểu: "Anh có ý gì?"

"Xoài chua hay ngọt cũng chỉ có người ăn mới cảm nhận được. Em không thể chỉ nhìn cái vỏ xanh bên ngoài rồi phán xét. Cô ấy bên ngoài thì cười cười nói nói, nhưng sâu trong lòng nghĩ gì chúng ta đều không rõ." Tiêu Lương Thành chăm chú nhìn phía trước, nói tiếp: "Vừa rồi lúc anh quay lại, trong ánh mắt của Mạc San Du khi nhìn cậu ta rõ ràng có một tia khác lạ, nhưng lúc hỏi em lại bày ra bộ dạng hoàn toàn thờ ơ không quan tâm, dường như chỉ là câu hỏi băng quơ mà thôi, em không thấy lạ hả?"

Ngài Lâm ghen lời: "Em..." Dừng một chút, cô giật mình: "Anh nói gì?"

Ánh mắt khác lạ, khác lạ cái gì?

"Em cho rằng sẽ giấu cô ấy được bao lâu, chẳng lẽ lại thêm sáu năm nữa?"

"Anh đang trách em?"

"Không hề, anh chỉ sợ một ngày nào đó Mạc San Du tự mình tìm hiểu sự thật, đến lúc đó mọi người định giải thích thế nào, vì muốn tốt cho cô ấy ư?"
Tiêu Lương Thành cố gắng diễn giải: "Anh nghĩ nên để mọi chuyện diễn ra tự nhiên, đừng tìm cách che giấu sự thật nữa, để cô ấy cứ mơ hồ không biết gì cũng không phải là chuyện tốt."

Ngài Lâm không đồng tình, cô bữu môi, xoay đầu ra cửa xe: "Anh không hiểu gì hết."

Cô không thể quên được bộ dạng của Mạc San Du sáu năm trước, cho nên cô cho rằng, Mạc San Du như bây giờ mới là tốt nhất.

Tiêu Lương Thành thở dài, cũng không biết nói gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giác mơ mưa hoa

Mạc San Du gồng hai tay sau đầu, mắt nhìn chăm chăm trần nhà, trần trọc không ngủ được, mãi một lúc lâu kim đồng hồ đang hoạt động, chậm rãi trôi qua từng giây, cô từ từ thiếp đi, thần trí dần trôi dạt tận phương xa.

Cô mơ thấy trước mắt là một màn mưa hoa, những bông hoa mỏng manh từ trên không rơi xuống dày đặc, đổ rục một khoảng trời đêm, hương hoa thơm ngát phủ kín mũi cô, thấm đượm vào hơi thở.

Cô hạnh phúc xoè lòng bàn tay, cánh hoa lượn lờ chậm chạp rơi xuống để cô dễ dàng bắt lấy, sau lưng bỗng ấm áp, cô cúi xuống nhìn đôi bàn tay rần rần đang vòng qua eo mình, khẽ cười, cánh tay trên eo lại càng tăng thêm lực, cơ thể cô rơi vào bờ ngực rất quen thuộc, hơi thở người đó khẽ thổi vào bên tai, ngera ngửa, giọng nói dịu dàng tựa như cát chứa rất nhiều yêu thương vang lên.

"Thích không?"

Mạc San Du gật đầu, nghe thấy người đó cười thật khẽ, cánh tay siết chặt cô vào lòng, như muốn hoà tan cô vào cơ thể anh.

Giọng anh trầm thấp êm ái, ẩn chứa sự cưng chiều vô hạn: "Em thích là được, cái gì anh cũng cho em." Anh hôn lên vành tai cô, âm điệu dịu dàng nồng ấm: "Du Du, anh yêu em, yêu em rất nhiều."

Rõ ràng lời nói của người đàn ông phía sau tràn đầy tình cảm như vậy, lẽ ra cô nên cảm thấy hạnh phúc chứ không phải thống khổ thế này. Cô bật khóc, còn khóc rất bi thương, chính bản thân cũng không hiểu rõ vì sao, bỗng dưng sức giằng ra khỏi cái ôm ấy, cô không biết mình muốn nắm bắt cái gì, chỉ muốn quay thật nhanh lại, nhưng lúc này mới phát hiện giữa khoảng không vô tận chỉ còn mình cô, người nói yêu cô đã biến mất, mưa hoa cũng không còn, một cảm giác hoang mang trở lại xộc thẳng vào tim, từ từ lan ra, bết rết đâm chồi trong cơ thể cô. Cô ngồi thụp xuống, hai tay ôm ngực khóc không thành lời, trái tim như bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua, đau đớn vô cùng.

Mạc San Du mở bừng mắt, mồ hôi lạnh túa đầy, nhịp tim đập nhanh đến mức sắp bật ra khỏi lồng ngực, cô đưa tay ấn lên, nỗi đau vẫn còn đó, khiến cô ngay cả hít thở cũng không thông.

Bầu không khí vắng lặng cô liêu, kim đồng hồ quay từng vòng, âm thanh tích tắc giữa màn đêm như muốn xé tan màng nhĩ, lại một đêm mất ngủ.

***

Mặc dù bị mất ngủ nhưng Mạc San Du vẫn giữ được trạng thái tinh thần ổn định, còn chưa đến một tuần là tới ngày thi đấu, cô không thể để bất cứ chuyện gì làm mình phân tâm.

Huấn luyện viên vừa thôi còi, cô nhảy xuống, hoà mình trong làn nước.

Đôi chân thon dài quẫy đạp, hai cánh tay mềm mại luân phiên di động. Bọt nước văng lên theo mỗi động tác của cô, rẽ ra hai lối để thân hình quyến rũ lướt nhanh như một con cá nhỏ, phóng khoáng tự do tự tại.

Lúc cô về đích, ngẩng đầu thấy huấn luyện viên thoả mãn gật đầu, đọc lên: "Một phút hai mươi chín giây." Ông cười: "Rất tốt."

Tập thêm một chút nữa mới nghỉ giải lao, Mạc San Du lên bờ, nghe huấn luyện viên vỗ tay, gọi: "Mọi người lại đây."

Các vận động viên nghe tiếng, tập hợp lại một chỗ, huấn luyện viên nhìn từng người, lời nói đồng dục: "Tôi vừa nhận được tin, lát nữa nhà tài trợ sẽ đến

đây xem quá trình các em tập luyện."

Mọi người sùng sốt, huấn luyện viên nói tiếp: "Các em cũng biết, đội tuyển của chúng ta có đến ba nhà tài trợ, trong đó hai người là nhà tài trợ lớn, Trình tổng và Lục tổng."

Lời vừa dứt, mọi người không hẹn mà cùng liếc nhìn Mạc San Du.

Không sai, Trình Gia Khải là một trong hai nhà tài trợ lớn, không ai không biết quan hệ giữa hai người, có thể nói anh không tiếc vung tiền vào đội tuyển như vậy cũng bởi vì cô. Kỳ thực ban đầu để cô làm lá bài chủ lực, chú trọng đào tạo cho cô hướng tới những trận đấu cấp thế giới, đương nhiên sẽ có người không phục, nhưng Mạc San Du không phải là cái nam châm chỉ biết hút tiền hay dựa vào tài lực để đứng ở một vị trí không thuộc về cô. Cô không chỉ có sắc, mà còn có tài, dùng thực lực qua bao trận thi đấu để chứng minh tất cả, cô xứng đáng.

Thái độ và hành động của cô cũng luôn đúng mực, chưa từng ý vào việc bản thân tài giỏi được ưu ái mà trở nên kêu ngoạc không xem ai ra gì, cũng không nhận lấy bất cứ đãi ngộ đặc biệt nào mà khác mọi người.

Bình thường Trình Gia Khải nếu có thời gian sẽ đến câu lạc bộ xem Mạc San Du tập luyện, mọi người cũng đã hình thành thói quen, nhưng lúc này huấn luyện viên lại tập hợp thông báo trước như vậy là muốn mọi người chuẩn bị, e rằng nhân vật lần này không tầm thường.

Quả nhiên.

"Người đến lần này là Lục tổng, một năm nay đã đầu tư rất nhiều, tạo điều kiện tốt nhất cho các em tập luyện thi đấu. Lần này đích thân tới đây, có thể nói là vô cùng xem trọng, cũng là may mắn của các em, cho nên lát nữa mỗi người nhất định phải biểu hiện tốt cho tôi, đương nhiên không chỉ hôm nay, mà còn cả trong trận thi đấu, đừng để ngài ấy cảm thấy đã đặt niềm tin sai chỗ, có nghe không?"

Một trong những vận động viên lên tiếng hỏi: "Lục tổng, là chủ tịch của tập đoàn Tư Hoàng phải không thầy?"

Huấn luyện viên gật đầu.

Các vận động viên nhìn nhau, dường như có chút kích động, một người không kiềm chế được phấn khích thốt lên: "Đại nhân vật."

Tập đoàn Tư Hoàng sớm đã tiến quân ra thị trường quốc tế, hơn nữa còn phát dương quang đại, vô cùng hùng mạnh, không cần nói cũng biết Lục tổng này có địa vị như thế nào.

Là rồng trong biển người đó.

"Được rồi, nghỉ một lát sẽ tập tiếp." Dứt lời phát tay cho mọi người giải tán.

Mạc San Du lấy khăn lau mặt, đi tới cạnh Tàn Kháp, vươn tay định lấy chai nước trên tay chị ấy, giật đến lần thứ ba vẫn không được, cô cất giọng: "Chị."

Tàn Kháp bất động.

Cô nghiêng đầu, gọi tiếp: "Chị?"

Không thèm chớp mắt.

Mạc San Du giơ một bàn tay, hươu hươu trước mặt chị ấy, nâng cao giọng: "Chị Tàn!"

Tàn Kháp giật mình, ngơ ngác ngẩng đầu: "Em nói gì?"

Cô hỏi: "Chị làm sao vậy?"

Thấy vẻ mặt chị ấy vẫn mơ hồ, Mạc San Du chỉ xuống hai bàn tay đang nắm chặt chai nước, hất cằm.

Tàn Kháp nhìn xuống, vội đưa chai nước cho cô.

Mạc San Du nhận lấy, ánh mắt sâu xa, sau đó mới mở nắp chai uống một hơi.

Cô đóng nắp lại, nhướn mày, khoé môi nhếch lên hoàn toàn không có ý tốt, sáp lại gần Tàn Kháp, cười cười: "Nói mau, vừa rồi chị thất thần cái gì?"

Tàn Kháp vội chối: "Chị thất thần khi nào!"

"Còn nói không có." Mạc San Du choàng tay qua vai chị ấy, thăm dò: "Chưa từng thấy bộ dạng của chị như vậy bao giờ, sao nào, xuân tình nở rộ, nghĩ đến anh chàng bạch mã hoàng tử nào có phải không?"

Tàn Kháp thẹn đến đỏ mặt: "Nói bậy."

Mạc San Du lại càng buồn cười hơn, ngón trỏ chọc chọc vào má chị ấy: "Đỏ mặt rồi, đỏ mặt rồi. Khai mau, là ai đã khiến cây vạn tuế ra hoa vậy hả?"

Tần Kháp chụp lấy ngón tay đang chọt bên má mình, nghiêng răng nói: "Huấn luyện viên nói không sai, em đúng là thiếu đòn rồi."

"Đừng chơi trò dương đông kích tây."

Tần Kháp liếc cô, xoay người hướng về ghế ngồi.

Mạc San Du vọt theo sau: "Khai thật đi, chị để ý ai rồi phải không?"

"Đừng nói nhảm."

"Em là đang đánh giá khách quan dựa trên bằng chứng xác thực."

"Bằng chứng cái rắm."

"Vậy vừa rồi chị thất thần cái gì?"

"Không có."

"Có."

Tần Kháp chẳng thèm đáp nữa.

"Trong đầu chỉ nghĩ đến anh, trong lòng chỉ toàn là anh"

Tình yêu nhỏ trong thành phố lớn ấy, rất ngọt ngào

Luôn nghĩ về anh, tất cả đều là anh

Tình yêu nhỏ trong thành phố lớn một lòng hướng về anh

Lọn tóc đen ấy được quấn thành vòng tròn

Như quấn lại tất cả tình cảm của em trong đó... "*"

*Ca từ trong bài hát Đại Thành Tiểu Ái của Vương Lực Hoàn.

Huấn luyện viên gọi mọi người đi tập luyện tiếp, xoay đầu lại đã thấy bóng lưng của cô, miệng còn hát nghêu ngao, thái dương lập tức giật liên hồi: "Mạc San Du, em cho rằng thời gian giải lao dư nhiều lắm hả, còn ở đó hát nhảm cái gì!!!"

"..." Mạc San Du.

Tần Kháp không chừa cho cô chút mặt mũi nào, ôm bụng cười liên tục, trông hả hê vô cùng.

~~~~~

Spoil:

Mà khoảnh khắc chạm vào tay anh, Mạc San Du không kiềm nổi giật mình, cô cũng không nhận ra có mấy giây anh đã siết chặt tay mình, đến khi buông ra rồi vẫn thất thần, cánh tay cô buông xuống, bàn tay âm thầm cuộn lại, tựa như muốn lưu giữ một điều gì đó.

Cảm giác vừa rồi rất quen thuộc, bàn tay ấy...

Ngỡ như đã từng nắm lấy tay cô, rất nhiều lần.

Tại sao lại như vậy?

(Chương sau chính thức gặp lại nhau rồi, có ai mong không. Mìn thích thì nhớ cmt ủng hộ để mị có động lực post đều đặn nha ☺)

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cảm giác quen thuộc

Thời tiết thay đổi thất thường, mưa phùn liên miên, vẩy lên cửa kính xe, rồi chảy xuống thành một giọt dài, tựa như đang rơi lệ.

Xe dừng trước cầu lạc bộ bơi lội, Hoa Tư Ninh ngồi cạnh nhỏ giọng thông báo: "Chủ tịch, tới nơi rồi ạ."

Phản Bân đi ra sau mở cửa xe cho anh. Lục Tư Hoàng bước xuống, ngẩng đầu nhìn thoáng qua toà nhà phía trước, sải bước đi vào, xuyên qua một đoạn đường dài tới nhà bơi.

Hàng ghế dài có một số người ngồi nghỉ ngơi, trò chuyện. Dưới hồ mấy vận động viên vẫn đang tập luyện, huấn luyện viên trên bờ chốc lát thôi còi chỉ đạo.

Đuôi mắt ông vô tình thoáng ngang, rồi quay phắt đầu lại, vội vàng buông còi chạy tới đón người.

Hoa Tư Ninh hướng bàn tay chỉ Lục Tư Hoàng, giới thiệu với huấn luyện viên: "Đây là chủ tịch của chúng tôi."

Huấn luyện viên vô thức chà xát bàn tay vào quần, sau đó mới dám đưa ra, niềm nở chào hỏi: "Lục tổng, nghe danh đã lâu."

Lục Tư Hoàng cũng lịch sự vuron tay bắt lại, gật đầu: "Huấn luyện viên Trâu, chào ông."

Huấn luyện viên cười không khép miệng được, mới quay sang nhìn Hoa Tư Ninh, "Thư ký Hoa, chào cô."

Hoa Tư Ninh nở nụ cười xã giao, gật đầu.

Lục Tư Hoàng cất giọng: "Tập luyện thế nào?"

"Vẫn ổn ạ, Lục tổng yên tâm, mọi người đều rất chăm chỉ cố gắng, nhất định sẽ không làm ngài thất vọng."

Ánh mắt Lục Tư Hoàng hướng về phía hồ, phảng phất tĩnh lặng mà xa xăm, chợt hồ hững nói: "Chăm chỉ cố gắng là yếu tố có thể giúp đạt được thành tích ư?"

Sắc mặt huấn luyện viên thoáng chốc căng cứng, lúc này chợt nghe có người gọi: "Thầy."

Mạc San Du bơi về đích, rốt cuộc đã hoàn thành bài tập luyện, cô còi kính, nhìn hướng huấn luyện viên gọi một tiếng, sau đó leo lên bờ, Tần Kháp vội đi tới khoác khăn cho cô.

Cô đi tới cạnh huấn luyện viên, nói: "Em xong rồi ạ, thầy xem."

Xem cái gì mà xem, huấn luyện viên vẫn đưa máy bấm giờ lên nhìn, một phút năm mươi chín giây.

Mạc San Du ghé đầu vào nhìn, cô lấy vạt khăn lau tai, chép miệng: "Chắc chắn chỉ khoảng một phút hai mươi lăm hai mươi sáu thôi ạ."

Khoé môi huấn luyện viên giật giật, hể cô mở miệng là chẳng hiểu vì sao lại luôn khiến ông nổi "sát tâm". Thật đúng là, không nhìn xem ai đang ở đây, còn đứng đó đoán mò.

Ông nghiêng răng, "Đây là Lục tổng, em còn không mau chào hỏi đi."

Mạc San Du nâng mắt, hướng nhìn người đàn ông đối diện, tuy khi đó chỉ gặp thoáng qua, nhưng cô vẫn nhận ra người này, chính là "bạn học cùng trường" mà Ngải Lâm nói.

Không nghĩ bạn cùng trường lại là nhân vật phong vân thế cờ đây.

Mạc San Du mỉm cười, vuron tay, "Lục tổng, xin chào ạ."

Lục Tư Hoàng im lặng, khoé môi mím chặt thành một đường thẳng.

Có một giây ánh mắt anh loé lên cảm xúc khác lạ, nhưng rất nhanh liền tan biến, cho dù là Hoa Tư Ninh theo anh nhiều năm vẫn không nhìn ra được sự thay đổi trong nháy mắt ấy, anh thu hồi ánh mắt, vuron tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, nói: "Mạc tiểu thư, chào."

Huấn luyện viên thoáng giật mình, nhưng chợt nghĩ lại Lục tổng biết đến Mạc San Du cũng không có gì lạ, anh bỏ ra số tiền tài trợ lớn, đương nhiên đối với mỗi vận động viên và năng lực của họ, anh chắc phải nắm bắt ít nhiều.

Mạc San Du vui mình ở dưới hồ tập luyện mấy tiếng, bàn tay bị dộp đi, cũng lạnh hơn rất nhiều. Lục Tư Hoàng cứ ngỡ như chạm vào đá lạnh, hàng mày hơi nhú lại, bất giác siết chặt tay hơn, giống như chỉ cần làm thế thì có thể truyền một chút hơi ấm cho cô, nhưng rồi anh lại rất nhanh buông ra, ánh mắt trở về hồ hững như không, chẳng nhìn đến cô.

Mà khoảnh khắc chạm vào tay Lục Tư Hoàng, Mạc San Du không kiềm nổi giật mình, cô cũng không nhận ra có mấy giây anh đã siết chặt tay mình, đến khi buông ra rồi vẫn thất thần, cánh tay cô buông xuống, bàn tay âm thầm cuộn lại, tựa như muốn lưu giữ một điều gì đó.

Cảm giác vừa rồi rất quen thuộc, bàn tay ấy...

Ngỡ như đã từng nắm lấy tay cô, rất nhiều lần.

Tại sao lại như vậy?

"Lục tổng, đây là Mạc San Du, em ấy là một vận động viên rất giỏi, cũng rất cố gắng, đã từng giành rất nhiều giải thưởng, cho nên ngài cứ yên tâm." Huấn luyện viên tươi cười đem Mạc San Du ra giới thiệu, hừ, ngài nói chỉ có cố gắng thì không thể đạt được kết quả tốt, nhưng con bé vừa là một người xuất sắc, vừa biết kiên trì cố gắng, thế thì có thể "đạt được kết quả tốt" trong mắt ngài chưa hả?

"Rất tốt, nhưng điều tôi muốn không phải chỉ vài cái huy chương bạc hạng hai hạng ba." Anh nhìn cô, đôi mắt đen láy sâu thẳm, nhàn nhạt nói: "Dù sao hội thi VDTG* cũng không phải vài ba người tôm tép tham gia, mong rằng cô Mạc đây đừng làm tôi thất vọng."

*VDTG là viết tắt của giải Vô địch Thế Giới do liên đoàn bơi lội thế giới (FINA) tổ chức. Liên đoàn thành lập từ ngày 19 tháng 07 năm 1908. Trụ sở ở Lausanne, Thụy Sĩ.

Đây là ý gì thế? Nói học trò của ông từ trước giờ đi thi đều gặp phải những hạng thường nên mới may mắn đoạt giải đó hả? Vậy Abbey là nhân vật gì đây?

Người này thật là!!!

Huấn luyện viên gần như bị anh làm cho đầu sắp bốc hỏa, nhưng chỉ có thể cắn răng cười gượng.

Mà Mạc San Du lại không chú ý nhiều thế, lúc cô cúi đầu đã hoàn toàn bị thu hút bởi con rắn trên cổ tay người đàn ông đối diện.

Ánh mắt cô sáng lên, lấp lánh như sao nhìn chăm chăm vào con rắn lười nhát đang híp mắt kia, cái lưỡi nhỏ của nó không ngừng thè ra.

Quyến rũ.

Sự quyến rũ chết người.

Cô không kiềm được vươn tay, nhưng giữa chừng sức nhớ ra, vội dừng động tác, ngược mặt nhìn người nọ, môi son nở nụ cười: "Lục tổng, con rắn của ngài đáng yêu quá."

Giọng điệu Lục Tư Hoảng hỏi hột: "Vậy ư?"

Cô gật đầu, nói tiếp: "Trùng hợp thật, tôi cũng rất thích loài vật này, nhưng lại không có thời gian để chăm sóc nên không thể nuôi."

Anh nâng tay trái lên, cúi đầu xuống khẽ vuốt ve thân mình Cừu Cừu: "Người thích loài này rất hiếm, xem ra sở thích cô Mạc cũng thật độc đáo, nếu đã không có thời gian sao không để bạn trai nuôi giúp, như vậy lúc rảnh rỗi vẫn có thể đến chơi đùa với nó, hay là..." Anh từ tốn nói, tựa như băng quơ: "Có người không nguyện ý?"

Mạc San Du nhú nhú mày, cảm thấy trong lời này ẩn chứa một chút châm chọc, lại dường như không phải, người cao cao tại thượng như thế này sao có thể rồi hơi đi công kích loại tôm tép như cô được chứ.

Chỉ có Tần Kháp ngậm ngùi đứng ở phía sau, trái tim như bị tên khốn nào đó giật lấy, ném lên thả xuống như quả bóng.

Mạc San Du cười nhạt, chọn cách im lặng.

Không biết có nhìn lầm hay không, ánh mắt của người đàn ông đối diện vừa loé lên một tia lạnh lùng, nhưng chớp mắt một cái, vẫn là biểu cảm hồ hững kia: "Nếu Mạc tiểu thư đã thích như vậy, có thể thử xem." Anh đưa tay trái ra.

Hoa Tư Ninh đứng cạnh có chút bất ngờ nhìn anh. Đúng là loài vật này có rất nhiều người sợ, nhưng vẫn có một vài người vừa nhìn thấy đã yêu thích, mà ngoài anh ra thì con rắn này không hề thích ai động đến nó, nếu không sẽ hung tợn mà cắn, hơn nữa chính bản thân anh cũng không thích cho người khác chạm vào, bây giờ tùy tiện nói vài câu liền có thể "giao" nó cho người khác ư?

Điều này chỉ có thể lý giải, niềm đam mê về bộ môn bơi lội của anh đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, với vận động viên bơi lội cũng có thể ưu ái như vậy.

Mạc San Du nghe vậy liền vui mừng, khoe môi nhếch cao, không kiềm chế được nụ cười, vươn tay đến, mà Cừu Cừu trên tay anh lại ngoan ngoãn phối hợp đến bất ngờ, trườn qua tay cô rất nhanh.

Lục Tư Hoảng nhìn bộ dạng của nó quán quýt người ta thế kia, liền hừ lạnh.

Đúng là không có tiền đồ.

Trong lòng âm thầm mắng khế.

Đần độn.

Huấn luyện viên nhìn không nổi phải lùi xa mấy bước, nhìn đã thấy đáng sợ rồi, sao có thể cứng nung như thú cưng được như vậy.

Cô ngược lại vuốt ve thân mình Cừu Cừu nhiều lần, biểu lộ sự yêu thích không muốn buông.

Trong đầu bất chợt vang lên một giọng nói quyến rũ, trầm thấp như rượu ủ lâu năm làm say lòng người khiến động tác của cô dừng lại: "Mạc San Du, anh nuôi Tiểu Cừu đến mập mạp trắng trẻo như thế, em định thưởng cho anh như thế nào đây?"

"Anh muốn thưởng thế nào?"

Con gió nhẹ nhàng thoảng qua, bầu không khí im ắng lạ thường, ngón tay người đàn ông vuốt ve bờ môi cô, gương mặt anh kề sát, mờ nhạt như ảo ảnh, chỉ có hơi thở tươi mát rõ ràng vờn quanh trước mũi cô, âm giọng dịu dàng tựa như hơi ấm của bếp than hồng bao lấy, có ai đó đã nói: "Thế này..." Theo sau là một nụ hôn cuồng nhiệt ập đến.

Hai mắt cô nhắm lại, bàn tay bắt giắc siết chặt, con vật nhỏ bị cô làm đau, tính hung bạo trỗi dậy, há miệng liền cắn một cái.

Mạc San Du đau đớn kêu khẽ một tiếng, nhìn xuống mu bàn tay đã bị cắn chảy máu.

Huấn luyện viên cùng Tần Kháp vội vàng tiến lên.

Đầu mày Lục Tư Hoàng nhíu chặt, nhưng ánh mắt rất nhanh khẽ dời đi, mũi chân vừa nhấc lên cũng kịp âm thầm thu lại, vuron tay nhận Cừu Cừu, nheo mắt hỏi: "Không sao chứ?"

Mạc San Du che lại mu bàn tay, cười nhạt: "Không sao."

Sau đó đối thoại chỉ còn lại giữa huấn luyện viên và Lục Tư Hoàng, Mạc San Du được Tần Kháp đưa đi xử lý vết thương.

***

Lục Tư Hoàng bước ra từ phòng tắm, trên tay cầm khăn lau tóc, đi tới ngồi trên sofa. Cừu Cừu đang cuộn tròn trên đó vừa cảm nhận được anh ngồi xuống, nó lập tức trườn tới bò vắt ngang trên đùi anh.

Tay đang lau tóc bỗng dừng lại, trong đầu thoảng qua hình ảnh mu bàn tay trắng nõn có hai vết cắn với vết máu đỏ tươi, lại nhìn bộ dạng Cừu Cừu đang lười biếng bỗng cảm thấy chướng mắt, thầm nghĩ có nên bẻ răng nó luôn không.

Anh vỗ vỗ đầu nó: "Giỏi lắm, hôm nay nhìn ăn nhé." Nói xong tóm lấy Cừu Cừu đang híp mắt hưởng thụ chờ được "ăn sủng" về ổ của nó, rồi xoay người đi vào phòng.

Tấm rèm trong phòng được kéo ra, phía dưới là thành phố xa hoa, những ánh đèn nhuộm màu cho cảnh đêm càng thêm rực rỡ.

Lục Tư Hoàng tựa lưng vào bức tường kính châm một điếu thuốc, bàn tay kẹp thuốc đưa lên môi rít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhả ra, khói trắng mờ ảo trước mặt giống như đám sương trắng trong lòng anh, nỗi phiền muộn tận nơi sâu thẳm trái tim có gạt thế nào cũng không đi.

Anh xoay người lại, bóng hình anh mờ ảo qua khung cửa kính, chẳng hiểu vì sao như đang chông chéo một gương mặt khác.

Cô cười, cô nói, mỗi một điệu bộ, mỗi một cử chỉ đều khiến anh quên mất phương hướng, quên mất chính mình.

Vết thương cũ ở chân trái dường như đang tái phát, bàn tay anh siết chặt ấn lên khung cửa kính, trán anh tựa vào tấm thủy tinh lạnh lẽo, hít thở có chút khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ngày xưa ấy

Thiên Tân.

Trung học phổ thông Nhất Trung, năm 2005.

Trong phòng học, ngoại trừ tiếng quạt ro ro trên trần còn có âm thanh giáo viên đang giảng bài ở trên bục. Mạc San Du chống cằm, hơi nghiêng người dựa vào bàn, cô khẽ ngáp một cái, đó là vì giờ học lịch sử quả thật rất buồn chán.

"Trong thời Chiến Quốc rất nhiều nước đã thực hành biến pháp. Các nước chư hầu liên tiếp tiến hành chiến tranh thôn tính nhau cho nên người ta gọi đây

là thời kì Chiến Quốc..."

"Biến pháp của Thương Ưởng có ba điểm chính. Thứ nhất là bãi bỏ cái gì? Điểm chủ yếu thứ hai là gì? Và điểm quan trọng cuối cùng là gì?" Tiếp sau câu hỏi lại là tiếng gọi: "Trình Gia Khải!"

Mạc San Du nhướn người, cô lấy đầu bút trong tay chọt sau lưng Trình Gia Khải ngồi trên mình một cái, anh liền ưỡm ờ vài tiếng, giật mình, sau đó mặt mày cau có quay ngoắt xuống trùng trùng cô.

Ấy dô, Trình thiếu gia nghĩ mình đang ngủ trưa ở nhà ư?

Cô cười cười: "Giáo viên gọi cậu." Nói rồi hất cằm, chỉ về phía bục giảng.

Như để chứng thực lời cô nói, giáo viên ở trên bục liền gọi thêm một tiếng: "Trình Gia Khải."

Trình Gia Khải vò đầu đứng lên, ào nào đáp: "Vâng."

Giáo viên hỏi: "Em có biết biến pháp Thương Ưởng không? Thương Ưởng là người nước nào?" Sau đó nhắc lại câu hỏi vừa rồi.

Giáo viên dứt lời, anh im lặng không đáp.

Mạc San Du lại nhướn người, núp ở sau lưng anh, hai tay bắt thành cái loa, nhỏ giọng nói mấy tiếng. Trình Gia Khải tựa sát người vào bàn phía sau lắng nghe, nhưng tiếng quạt vù vù trên trần cứ lấn át cả giọng nói của cô, một lúc sau anh vẫn im lặng không phát biểu, cô cũng hiểu thế nào rồi, thôi thì để Trình thiếu gia tự sinh tự diệt vậy.

Trên bục giảng, ánh mắt giáo viên vẫn nhìn anh sẫm soi cuối cùng chuyển thành tiếng thở dài, nói: "Đây là lần thứ mấy em ngủ gục trong tiết của tôi rồi?"

Trình Gia Khải lại đáp: "Thật ra đều có nguyên do cả."

Giáo viên nhướn mắt một cách nguy hiểm: "Em nói xem?"

Trình Gia Khải thẳng người, mặt cười cười, thành thật nói: "Cô giảng bài rất hay, như âm thanh mẹ ru vậy, khiến em đắm mình trong từng câu nói, rồi ngủ quên trong sự êm dịu ấy."

Phía sau bật lên tiếng cười khẽ, Trình Gia Khải còn nghe rất rõ Mạc San Du mắng: "Đồ ngốc." Cô còn chẳng thèm giảm âm lượng nữa cơ. Có người xung phong, tiếng cười gần như cũng bật lên vang cả lớp.

Giáo viên trên bục liền tái mặt, quát: "Đi-ra-ngoài!"

Mạc San Du vừa cười xong, tinh táo hẳn, cô nhìn Trình thiếu gia bị đuổi ra ngoài vẫn không quên lờm lờm mình một cái thì lại thấy buồn cười tiếp.

Tận đến lúc giờ giải lao vừa vang lên, Trình Gia Khải xầm xập chạy lại tới trước bàn, chỉ vào mũi cô, mắng: "Mạc San Du, vừa rồi cậu gọi tôi là cái gì, cậu lại dám gọi tôi là đồ ngốc hả?"

Mạc San Du hừ một tiếng: "Tôi gọi sai sao, câu hỏi ấy ngay cả học sinh tiểu học cũng có thể trả lời trôi chảy, còn cậu chỉ biết đứng đực ra đó, ngốc chết đi được." Cô đứng dậy, đẩy Trình Gia Khải: "Tránh ra, tránh ra nào."

Trình Gia Khải cao hơn Mạc San Du rất nhiều, lúc này kiên quyết đứng áng trước mặt cô, không chịu xê dịch.

Giọng nói của anh vang trên đỉnh đầu: "Đi đâu đấy, lại định chạy đến lớp 1 rồi hả?"

Mạc San Du bực mình lùi ra sau: "Liên quan gì đến cậu chứ."

Cao Kiến Văn nhảy bật lên, khụy tay gác trên vai Trình Gia Khải, chắc chắc hai tiếng, ngữ điệu lên án: "Chị dâu lại chạy đi tìm tình nhân nhỏ hả?" Cậu ấy lắc lắc ngón tay trước mặt cô, lắc đầu bắt đắc dĩ: "Như vậy không được rồi, lão đại còn sống sờ sờ cơ mà."

Trình Gia Khải hất tay Cao Kiến Văn, sau đó vỗ lên đầu cậu ta một cái, lớn giọng: "Im miệng đi."

Anh quay ngoắt đầu lờm Mạc San Du, "Đừng có ngốc nữa."

Mạc San Du xù lông: "Cậu nói ai ngốc hả?"

"Nói cậu đấy, chạy theo tên đó bao lâu rồi." Trình Gia Khải tính toán, khoe môi nhếch lên: "Năm, có tiến triển gì không, ngay cả một ánh mắt tên đó cũng không thèm cho cậu nữa là."

"Trình Gia Khải, đấy không phải là ngốc, mà là kiên trì vì tình yêu."

Trình Gia Khải phá lên cười, lúc ấy Mạc San Du thực sự muốn nhảy lên xé nát gương mặt của anh.

"Kiên trì vì tình yêu, tình yêu á? Cười chết tôi rồi."

Cô nhìn anh khoa trương ôm bụng, tức đến nghiêng răng ken két, nói: "Cậu thì hiểu cái gì."

Trình Gia Khải không phải không hiểu, anh chỉ là không biết thể hiện mà thôi, hoặc nói, anh đã thể hiện sai cách.

Để hồi hận đến mãi về sau.

Anh và cô biết nhau từ hồi tiểu học, sớm gần bó với nhau lâu lắm rồi, nếu khi đó anh bộc lộ tình cảm của bản thân, giữ cô ở bên mình từ trước.

Liệu có thể.

Có thể hay không ánh mắt của cô sẽ không bị người đó thu hút, ngay từ lần đầu tiên.

Anh cũng sẽ không để lỡ cô, cả đời.

Bị Mạc San Du thô lỗ đẩy ra, Trình Gia Khải hơi dịch người, đợi đến lúc bóng cô khuất sau cửa lớp.

Ánh mắt anh tối lại, bực dọc đá vào bàn một cái để trút giận.

***

"Lục Tư Hoàng, Mạc San Du lại đến tìm cậu."

Đây là lời của một cậu bạn cùng lớp chuyển lại khi từ ngoài bước vào.

Lục Tư Hoàng mắt đét tai ngơ, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Ngoài cửa lớp, Mạc San Du cúi đầu, mũi chân dẫm xuống mặt đất.

Đợi một lúc, cô lại túm lấy một cậu bạn vừa từ trong đi ra, cau mày nói: "Gọi Lục Tư Hoàng ra đây."

Cậu bạn thờ dãi: "Vừa nãy A Tứ có gọi rồi, cậu cũng biết Lục Tư Hoàng giỏi làm bộ mà, cậu ta không ra, tôi cũng hết cách." Nói xong chỉ vào tay Mạc San Du, "Cậu, buông tay ra được không?"

Mạc San Du buông tay, sa sầm mặt xông thẳng vào lớp, đến chỗ ngồi của Lục Tư Hoàng, giật lấy sách của anh, tức tối nói: "Lục Tư Hoàng, cậu không biết tôi đang đợi bên ngoài ư, cậu lại còn cố tình ngồi lý ở đây á?"

Hai tay cô chống lên bàn, mặt cúi xuống gần kề mặt anh, sau lưng cô là ánh nắng hắt qua ô cửa sổ. Vì tức giận mà hai gò má phồng ra như trẻ con, đôi mắt gần như trợn ngược lên, song, ẩn dưới đôi mày ấy là làn mi dài cong vút, còn có vẻ đẹp của đôi mắt sáng trong không thể giấu được. Làn da trắng mịn đầy sức sống, đôi môi cong lên tràn đầy vẻ thiếu niên nhả, cơ hồ mọi điểm trên gương mặt cô đều rất xinh đẹp.

Nhưng đối với Lục Tư Hoàng, gương mặt ấy chẳng khác nào con ác mộng, đeo bám anh dai dẳng, thật sự rất đáng ghét.

Vì thế cô nghe anh lạnh lùng đáp: "Tôi có bảo cậu đợi ư? Lỗi tai nào của cậu nghe thấy?"

"Nhưng tôi đã bảo người khác chuyển lời cho cậu."

"Vậy thì có liên quan gì đến tôi?" Anh lặp lại: "Tôi không bảo cậu đợi, tôi không nói sẽ ra gặp cậu."

Mạc San Du tức điên lên được, quát: "Không muốn gặp thì cậu cũng phải ra nói thẳng với tôi, cậu không thể trốn ở đây để mặt tôi đứng bên ngoài đợi như thế được."

Không đúng, lời thoại sai bét rồi.

Quả nhiên, Lục Tư Hoàng nắm bắt được mấu chốt trong câu nói ấy, anh nhếch môi: "Vậy bây giờ tôi nói luôn, tôi không muốn gặp cậu, như vậy đã được chưa?"

"Khôn kiếp." Mạc San Du rốt cuộc không kiềm nén được tính khí, mắng: "Lục Tư Hoàng, cậu là đồ đầu đất."

Sau đó, trước ánh mắt tức giận của anh, cô hậm hằm bỏ đi.

Kỳ thực sau khi Mạc San Du trở về lớp đã bắt đầu cảm thấy hối hận, suốt mấy tiết còn lại đầu óc cô chỉ quanh quẩn làm thế nào để dỗ dành anh.

Nhưng đến khi tan học, nhìn thấy Lục Tư Hoàng sóng bước bên cạnh Đỗ Tâm, vừa đi vừa trò chuyện, thoải mái thản nhiên, cô bỗng cảm thấy chán nản vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Duyên phận

Bà ngoại Mạc San Du tín Phật, mỗi tháng đều lên chùa cúng bái, mỗi năm đến ngày lễ Phật Đản cũng sẽ không ngại đông đúc mà tham gia, trước đó đều là mẹ Mạc đi cùng, sau khi Mạc San Du mười bốn tuổi, nên năm nay đổi thành cô đi cùng.

Người hành hương đến chùa rất đông, cô cùng bà ngoại theo những sư trong chùa tiến hành từng nghi thức, đầu tiên là cung nghinh tượng Phật từ kinh lầu đến trong đại điện, vị chủ trì làm lễ, tiếp theo là an toà tắm Phật, trong đại điện chuông trống vang lên, sư trụ trì thỉnh tượng Phật vào trong kim bôn, thượng hương xong mới hướng về tượng Phật lạy chín lạy.*

*Lễ Phật Đản được tiến hành hàng năm, mỗi nơi sẽ có ngày khác nhau. Ở Trung Quốc là vào mùng tám tháng tư âm lịch mỗi năm. Nhưng thời hiện đại theo xã hội chủ nghĩa, người dân chỉ còn biết đến Phật giáo như một tôn giáo lo ma chay, cúng kiếng... lễ Phật đản chỉ có thể tổ chức trong khuôn viên tự viện và ít được xã hội quan tâm.

Tiến hành nghi thức là cả một quá trình dài, sau đó lại còn phải nghe xướng tụng kệ Phật. Mạc San Du kiềm lòng không nổi, thật sự rất buồn chán, con buồn ngủ như đánh trận, ừng ừng kéo đến khiến mí mắt cô sắp híp lại thành một đường thẳng, trong cơn mơ màng bỗng nhiên bị một cái vỗ đầu đặng người ở vai, cô giật bản mình, ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt cảnh cáo của bà ngoại, khóc không ra nước mắt.

Đột một lúc, quan sát thấy bà đang chuyên tâm đọc tụng, cô rón rén lùi ra sau, cố gắng lách người bỏ ra khỏi điện, sau khi hít thở không khí bên ngoài mới cảm thấy bản thân được sống lại.

Khi ấy là một ngày hè của tháng 5 năm 2004, nắng oi ả, cũng là lần đầu tiên cô gặp anh.

Sương khói từ trong chùa bay là là khắp nơi, Mạc San Du men theo đường mòn đi về phía khu rừng xanh ngắt, cơn gió thoảng nhẹ trong rừng sâu yên tĩnh, cô giẫm lên đám lá khô phát ra tiếng rộp rộp.

Phía trước có bóng người cao gầy.

Tiếng chim không ngớt hót vang, vọng mãi giữa trời cao xanh thăm thẳm.

Gió nhẹ thổi làm đám lá xanh xào xạc đung đưa như theo một giai điệu xưa cũ, hương hoa mát dịu giăng kín khắp rừng, trong ánh nắng toả ra nhiều màu sắc lan tràn, xuyên qua vòm lá tinh tế điểm xuyến trên những đoá hoa đủ màu sắc rung rinh.

Dưới tán cây, chàng trai ấy dừng bước, xoay người lại.

Khi đó Mạc San Du dường như đã quên đi cái nóng bức của ngày hè, quên luôn cơn buồn ngủ đang len lỏi chỉ muốn tìm một chỗ tựa người.

Trời xanh mây trắng, gió nhẹ thổi vờn, nắng dường như ấm áp.

Anh xuất hiện, xung quanh được bao phủ hàng ngàn ánh hào quang.

Khắc sâu vào lòng cô là gương mặt đẹp đẽ như tranh, từng đường nét như được khắc hoạ vô cùng tinh tế, thu hút lòng người nhất là đôi mắt đen láy sâu thẳm, khắp người anh đang được ánh nắng chiếu rọi lấp lánh, và đằng sau ánh sáng đó dường như là cả một toà lâu đài cổ đầy uy nga tráng lệ.

Sau khi lên lớp 10, khai giảng được hai tháng, Mạc San Du mới biết người con trai giống như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong giấc mộng đó học cùng trường với cô.

Hơn nữa vừa vào học đã vô cùng nổi tiếng.

Không biết có bao nhiêu nữ sinh giống cô, say mê anh như điên đảo, điều này cũng không quá ngạc nhiên.

Mà Mạc San Du lần đầu thích một người, cách theo đuổi cũng rất dốt nát, cù rích như những cuốn phim xưa. Trực tiếp chặn đường người ta lại, sau đó...

"Hi, tớ là Mạc San Du, có thể làm quen với cậu được không?"

Khởi đầu hết sức tệ hại, mỗi ngày Lục Tư Hoảng nhận được không ít lá thư làm quen, trong học bản lúc nào cũng đầy ắp, anh cảm thấy vô cùng phiền phức, về mặt khi ấy đương nhiên chẳng thể nào tốt đẹp, lạnh nhạt bỏ cô, vậy mà cô vẫn kiên trì chạy theo anh.

Suốt hơn nửa năm, thật đúng là như Trình Gia Khải nói.

Không có mặt mũi.

***

Mặt trời chiều ngã về tây, hai hàng cây long não sắc xanh dạt dào được tích dương rọi vào ánh lên một màu rực rỡ, đồng thời cũng mạ lên một lớp đỏ trên gương mặt còn vương nét ngây ngô của Mạc San Du vừa từ nhà bơi trở về.

Mạc San Du từ nhỏ đã rất đam mê bơi lội, ước mơ có thể trở thành một vận động viên quốc tế xuất sắc, mà nhà cô chỉ cách nhà bơi chừng mười phút đi xe đạp, càng thuận lợi cho cô thường xuyên lui tới, cứ hễ có thời gian rảnh cùng hai ngày nghỉ cuối tuần đều đi đến đó để rèn luyện.

Dừng xe đạp, Mạc San Du nhìn chiếc ô tô lạ lẫm mà sang trọng đang đỗ ở trước nhà, cô đưa tay lau trán, đi vào.

Mẹ Mạc đang bê đĩa trái cây đã được cất gọn từ trong bếp ra.

Cô hỏi: "Nhà có khách hở mẹ?"

Mẹ Mạc dậm bước, gạt đầu rồi cười nói: "Là bạn đồng đạo của bà ngoại."

Mạc San Du đáp: "Vâng." Cô đi tới, nhận lấy cái khay trên tay mẹ Mạc, nói: "Đề con đem ra cho ạ."

Sân sau trồng đầy hoa cỏ thơm, Mạc San Du bước trên nền đá nhỏ, xuyên qua giàn cây thường xuân rũ xuống trên đỉnh đầu.

Tách trà trên tràng kỉ đang nghi ngút khói, hương trà nhàn nhạt lượn vòng trong không khí, nghe tiếng bước chân đến gần, bà ngoại Mạc San Du quay đầu, bà lão đối diện cũng dừng đối thoại, kế bên còn có một người con trai, đều hướng ánh mắt về phía cô.

Bà ngoại Mạc San Du cười ôn hoà, vẫy tay: "Tiểu Du về rồi đấy à, lại đây."

Mà ánh mắt của Mạc San Du đã bị dính chặt trên người chàng trai ấy, nghe tiếng bà gọi, cô mới thoát khỏi thất thần, dậm bước đem đĩa trái cây tới, nhưng trong lòng vẫn không nén nổi kinh ngạc kích động.

Bà kéo tay cháu gái, cười khàn nói với bà lão đối diện, giọng điệu như hãnh diện: "Bà xem, đây là cháu ngoại tôi đấy." Nói xong vỗ vỗ tay cô, bảo: "Đây là đồng đạo của bà, cháu mau chào hỏi đi nào."

Mạc San Du rất lễ phép cúi đầu: "Cháu chào bà ạ."

"Đáng yêu thật." Bà lão đối diện cười nói: "Cháu ngồi xuống đi nào."

"Vâng ạ."

Đội cô ngồi xuống, bà lão đối diện mới tiếp tục: "Nghe nói cháu cũng học trường Nhất Trung, đây là cháu nội bà, thế nào, hai đứa có từng gặp nhau chưa?"

Chàng trai ngồi cạnh khoé môi mím chặt, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Mạc San Du cũng chẳng ngại đối diện với gương mặt không chút cảm xúc đó, cô nhếch môi, đối với bà lão đối diện lễ phép đáp: "Trong trường vẫn thường xuyên chạm mặt, cháu biết cậu ấy ạ."

Bà nội Lục nghe thế liền cười, nếp nhăn ở khoé mắt hằn lên dấu vết của năm tháng, giọng điệu rất hiền hậu: "Thế này thì quá trùng hợp, bà với bà cháu là đồng đạo, còn cháu và cháu trai bà lại là bạn cùng trường." Nói đoạn liền cảm thán: "Duyên phận, đúng là duyên phận."

Mạc San Du ghim hai miếng thanh long, một nửa mời bà ngoại, một nửa đưa đến mời bà lão, ý cười ẩn hiện nơi đáy mắt, thật thà đáp: "Vâng ạ."

Gặp anh là duyên phận, cô tin chắc như thế.

Cũng tin rằng sẽ có một ngày, toà núi băng ấy sớm muộn cũng bị cô nun nóng, chảy tràn như dòng nước mát trên ngọn thác, xuôi theo năm tháng, mãi mãi không ngừng.

Người già một khi ngồi lại cùng đàm đạo, dù là đội đến mặt trời mọc đằng tây cũng không hết chuyện. Nhất là hai quý bà đây còn cùng chung chí hướng, mấy lời hàn huyên biến thành tình diệu, tăng lớp tuổi trẻ như Mạc San Du không thể hiểu được, ngỡ như lạc vào cõi hư vô, chỉ cảm thấy cả đầu ong ong đau nhức.

Ngưỡng mộ nhất là Lục Tư Hoàng ngồi đối diện, tư thái nghiêm chỉnh, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, thỉnh thoảng nhắc tách trà đưa lên môi nhấp vài ngụm, nhìn qua còn tưởng anh đang hưởng thụ.

Mặt trời lặn dần, ngọn gió thổi qua những tán lá, giàn thường xuân khẽ đung đưa, đôi bạn già vẫn đang đàm luận.

Ánh mắt của cô gái hàm chứa tình ý, thỉnh thoảng chạm khẽ vào ánh mắt thiếu niên.

Yên ả và tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cậu có thể im lặng được không?

Đôi bạn già nói đến tận khi trời chiều khuất bóng mà vẫn chưa hết chuyện, mẹ Mạc chuẩn bị com nước xong, đi ra sân sau gọi mọi người vào ăn, lúc ấy hai bà lão mới chịu ngừng. Bà nội Lục định cùng cháu trai ra về, nhưng được mời ở lại quá nhiệt tình, nghĩ đến lúc về nhà cũng chỉ có hai bà cháu, bà nội Lục gật đầu, kéo Lục Tư Hoàng ở lại dùng bữa.

Đoạn, mẹ Mạc chợt gọi: "Tiểu Du, con đi mua giúp mẹ chai xì dầu."

Mạc San Du ơ một tiếng, đáp: "Vâng ạ."

Vừa đi được hai bước, lại nghe bà nội Lục bảo: "Đề a Tư đi với cháu đi." Bà đẩy Lục Tư Hoàng lên: "Cháu đi với con bé đi nào."

Mẹ Mạc vội nói: "Không cần đâu ạ, một mình con bé đi cũng được, nhanh thôi ạ."

Bà nội Lục không cho là đúng, hợp tình hợp lý nói: "Cứ để thằng nhóc này đi cùng, ngồi ở một chỗ để con gái đi một mình thì còn phong độ gì nữa."

Lục Tư Hoàng mặt lạnh tanh, hướng chào hai bà lão và mẹ Mạc rồi sải bước đi trước, lúc đi ngang qua người Mạc San Du, còn chẳng liếc một cái, chỉ lưu lại con gió nhẹ thoảng qua.

Mạc San Du nhún vai, trong lòng vui nhộn nhạo, vội gật đầu với người lớn rồi chạy theo sau anh.

Thấy Lục Tư Hoàng ra đến cửa, cô hơi lớn giọng gọi: "Ày da, đi bằng hai chân thì đến khi mọi người ăn xong cũng chưa tới nơi đâu." Vừa dắt xe đạp ra cổng, cô quay sang cười với anh: "Đi xe đạp này, lên xe."

Lúc trong tư thế chuẩn bị, lại không thấy người nọ có phản ứng, cô nghi hoặc ngoái đầu nhìn anh, hỏi: "Cậu không lên à?"

Lục Tư Hoàng nhíu mày, ngữ điệu có phần khó chịu: "Đi xuống."

"Ồ?" Định đi bộ thật á?

Thấy cô ngỡ ngàng, anh không kiên nhẫn cất giọng: "Cậu ngồi sau, tôi chạy."

Qua một giây, Mạc San Du chợt hiểu, cô hỏi: "Cậu biết chạy xe đạp á?"

Về mặt Lục Tư Hoàng nín lặng, nheo mắt nguy hiểm: "Cậu nói thử xem?"

Đại thiếu gia Lục bình thường đi học đều có tài xế riêng đưa đón, Mạc San Du đương nhiên không nghĩ công tử như anh cũng biết đi xe đạp quần chúng.

Cô nghe anh nói, à ừ hai tiếng, rồi mới chợt gật đầu, vội rời khỏi yên xe, không đạp chân chống mà giữ ghi đông đợi anh cầm, đoạn xoay lưng lại, cô bật ngón cái, thấp giọng khen ngợi: "Quá man."

Trời tháng ba khá lạnh, lúc này sương đã弥漫 xuống, trên con đường nhỏ, thấp thoáng lướt qua vài ngôi nhà có mấy đứa trẻ đang chơi đùa trong sân.

Lúc ra ngoài quên mặc thêm áo khoác, đi được một chút đã thấy lạnh hắt, Mạc San Du lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng cao gầy của Lục Tư Hoàng, anh vẫn chăm chú đạp xe, chưa từng hé miệng nói một câu, cô thổi hơi vào hai lòng bàn tay, nhẹ giọng hỏi anh: "Cậu lạnh không?"

Sương弥漫 xuống càng nhiều, anh mặc áo thun T-shirt ngắn tay, dĩ nhiên sẽ lạnh, nhưng Mạc San Du vẫn muốn hỏi.

Người phía trước không đáp, cô hơi nhích tới, nắm một góc áo anh, lặp lại câu hỏi: "Cậu có lạnh không?"

Góc áo bị cô nắm lấy, cảm nhận rõ đầu ngón tay thoáng chạm vào da thịt, sống lưng Lục Tư Hoàng đột nhiên thẳng tắp, anh hơi nghiêng đầu, nhíu mày, giọng gần như gằn lên: "Bỏ tay ra."

Mạc San Du làm ngơ, tay còn lại cũng giơ lên nắm thêm một bên, đầu cô nghiêng về phía trước, ánh mắt dừng ở gò má anh, nói: "Cậu còn chưa trả lời, có lạnh không hả?"

Đèn đường vàng mờ nhạt, cô chớp mắt, nhìn thấy khoe môi anh mím chặt, qua vài giây mới đáp: "Không"

Nói dối, trời lạnh mà còn ra về.

Thế là cô nói tiếp: "Có cần thay thế không, để tôi chờ cho."

Ngồi sau thì cái lạnh cũng được cảm bớt.

"Không cần, cậu bỏ tay ra đi."

"Lục Tư Hoàng, tôi chỉ vịn một chút, cậu làm gì khó chịu vậy." Cô chỉ trích: "Cứ làm như tôi chạm vào một chút cậu liền mất mấy cân thịt vậy á."

Vấn đề là Lục thiếu gia không thích động chạm với người khác, mấy ngón tay của cô theo mỗi động tác đạp xe đều như có như không chạm vào eo anh, khiến anh rất khó chịu, nhưng theo kinh nghiệm của anh bấy lâu nay, dường như càng lần tránh thì càng kích thích cô hơn.

Lần trước cô bị anh chọc cho tức giận, quay đầu bỏ đi một mạch, cứ nghĩ từ nay về sau sẽ được yên ổn, ai ngờ qua mấy ngày hoàn toàn đổ sông đổ bể, trở về y như cũ, sớm biết như vậy, buổi chiều có đánh chết anh cũng không đi theo bà nội đến đây, duyên phận cái gì chứ, là nghiệt duyên thì có.

Cho nên chẳng lờn tranh cãi với cô, anh nghiêng người về trước lấy thế, cố tình đạp nhanh hơn.

Gió lạnh tấp vào mặt, hai gò má Mạc San Du muốn đông cứng luôn, chớp mũi đỏ bừng, cô cau mày, nói lớn: "Cậu làm gì chạy như bị ma đuổi vậy, lạnh chết mất." Hai tay cô buông xuống, định ôm vai, nhưng xe lại bị sốc lên một cái, theo quán tính người cô dúi về phía trước, đầu đập vào lưng anh, đôi bàn tay trực tiếp bầu vú eo anh.

Cô nghiêng răng, mắng: "Cậu bệnh à, chạy nhanh bị vấp phải ổ gà thì phải làm sao, thích lăn dưới đất cũng đừng có kéo tôi theo."

Bị vấp hai lần, Lục Tư Hoàng cũng nhận ra, anh còn chưa kịp giảm tốc độ lại thì đã nghe giọng cô trách móc, trong lòng vốn đã khó chịu chột bùng lên lửa giận, anh đột nhiên phanh xe lại, đầu người phía sau lại tiếp tục đập vào lưng anh, hai cánh tay cũng vòng qua ôm eo anh luôn.

Anh gần giọng: "Cậu có thể im lặng được không?"

Mà Mạc San cũng chẳng thêm để ý đến việc mình đang được "hưởng dụng" eo anh, cô ngẩng phát đầu, tay xoa trán, thỉnh thoảng nhảy xuống xe, đi vòng ra trước.

Ánh đèn vàng nhạt hắt lên gương mặt cô, có lẽ bởi vì hạt sương phủ trên gò má, một vài sợi tóc bị bắt lên, cô chẳng chút dịu dàng gạt phắt xuống, dưới lông mi cong cong là đôi mắt sáng rực như chứa cả bầu trời đêm, dù cho lúc này bên trong ngập tràn lửa giận, nhưng chỉ cần rèm mi khẽ chớp, lập tức càng tôn lên nét đẹp của đôi mắt ấy, không hề có một chút uy hiếp nào.

Vậy mà bộ dạng cô vẫn rất hùng hổ: "Không biết chạy xe thì để cho người khác chạy, tranh giành làm gì hả." Cô thô bạo nắm cổ xe, nói: "Cậu đi xuống, tôi chạy."

Anh cau mày: "Mau lên xe."

"Cậu nghe không hiểu à, tôi muốn chạy, cậu ra sau ngồi đi."

Anh im lặng, đáy mắt đen nhánh sâu thẳm lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Mạc San Du lườm lại: "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không phải do cậu á? Đường thì nhiều ổ gà, chạy nhanh như thế thì cả người lẫn xe cũng bay luôn không chừng."

Lục Tư Hoàng nói: "Cậu yên ổn một chút thì chẳng có chuyện gì."

"Tôi không yên ổn? Tôi làm gì không yên ổn! Chỉ chạm vào eo một chút thôi có cần làm quá lên thế không, cậu là con gái chảnh." Cô sấn tới, mắt đối mắt, mặt kề mặt với anh, giọng lạnh lạnh: "Xem nào, cũng đâu có dễ đo mặt."

Con gái gì mà...

Lục Tư Hoàng nghiêng răng, cách xa cô ra, anh trầm giọng: "Thích thì cứ đứng đó đi."

Mạc San Du nhướn mi: "Vậy cậu biết mua xì dầu ở đâu không?"

Lục Tư Hoàng bất đắc dĩ: "Cậu có lên không?"

"Cậu phải chạy đằng hoàng cái đã."

"Cậu kiểm soát lại bản thân, ngồi cho đằng hoàng trước." Lục Tư Hoàng không hiểu sao lại có kiểu con gái ngang tàng như vậy.

Mạc San Du không chịu thua, cô vòng ra sau, một lần nữa ngồi lên xe, nắm lấy góc áo anh, nói: "Thế này mà không đằng hoàng á? Tôi còn chưa bám dính vào lưng cậu đâu."

Lục Tư Hoàng kiềm chế, anh cam chịu, nói: "Ngồi cho vững." Sau đó tiếp tục đạp xe, mặc kệ nhiệt độ của đôi bàn tay như có như không đang truyền

qua da thịt anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sao mà khéo thế?

Lúc hai người về đến nơi, vai áo Lục Tư Hoàng đã hơi ướt, Mạc San Du nhìn thấy, hừ mũi liếc anh, thấp giọng lầm bầm: "Bày đặt ra về cái gì chứ."

Lục Tư Hoàng im lặng phui vai, theo sau cô vào nhà.

Trên bàn, mọi người vừa nói chuyện vừa chờ bọn họ, Mạc San Du thấy thế, vội đi nhanh vào, ba Mạc cau mày nhắc nhở: "Đi rửa tay."

Xong hết, ngồi vào bàn ăn, mẹ Mạc chợt hỏi: "Hai đứa đi lâu vậy?"

"Trời lạnh, không chạy nhanh nổi ạ." Mạc San Du đáp.

Ba Mạc cau mày, mẹ Mạc nghe thế thì vỗ đầu: "Thật là sơ suất, quên nhắc hai đứa khoác thêm áo." Nói rồi đứng lên, múc hai bát canh nóng, đưa cho hai người.

Bà nội Lục liền than thở: "Thật là, người thì gầy gò mỏng manh như này làm sao chịu nổi." Bà đẩy bát canh đến trước mặt cô, giục: "Cháu mau uống canh cho ấm bụng đi nào."

Cử chỉ vô cùng tự nhiên, làm Mạc San Du ngó cả người, có phải ân cần nhầm rồi không, Lục Tư Hoàng mới là cháu trai bà, hơn nữa anh là người chạy đó.

Cô cười lễ phép, đáp: "Vâng ạ."

Bà ngoại Mạc San Du ngược lại quan tâm đến Lục Tư Hoàng: "Cháu trai, có lạnh lắm không?" Không đợi anh đáp, bà lại giục: "Cháu uống canh đi nào."

Lục Tư Hoàng đáp "vâng" một tiếng, sau đó đưa chén lên miệng, uống vài ngụm.

Mọi người cũng bắt đầu dùng bữa.

Bà ngoại Mạc San Du và bà nội Lục tín Phật, hai người đều ăn chay, cho nên phần ăn của họ được mẹ Mạc làm riêng.

Bà nội Lục ăn vài miếng, không nhịn được cảm thán: "Nấu thực sự quá ngon."

Mẹ Mạc cười, "Cháu cảm ơn ạ, nếu bác thích thì cứ ăn nhiều vào."

Bà nội Lục than thở: "Người lớn tuổi, ăn nhiều dễ bị chướng bụng."

Mẹ Mạc ngẩn ra, qua hai giây mới cười ngượng ngùng.

Bà ngoại Mạc San Du nói: "Nếu bà không chê, thỉnh thoảng cứ đến đây ăn cùng chúng tôi."

Bà nội Lục nhỏ giọng buồn buồn: "Như vậy sẽ làm phiền mọi người."

Mẹ Mạc và ba Mạc lập tức khoác tay, cùng đồng thanh: "Không phiền đâu ạ."

"Chẳng phải nói bình thường cũng chỉ có hai bà cháu thôi ư? Cứ đến đây với chúng tôi, mọi người cùng nhau, vui vẻ hơn nhiều." Bà ngoại Mạc San Du nhăn mày, cố ý nói giọng giận dỗi: "Hay bà chê nhà chúng tôi đơn sơ hả?"

Bà nội Lục nghe thế liền bày bộ mặt oan ức, trách: "Nói gì vậy, tôi là loại người đó ư?"

Mạc San Du gấp một miếng khoai tây sợi bỏ vào miệng, vừa nhai vừa âm thầm liếc nhìn hai bà lão, thật là, còn không nhìn xem đã bao nhiêu tuổi, vậy mà còn chơi trò dối hờn trách móc.

Lục Tư Hoàng nắm chặt đũa, trong lòng cầu mong ngàn vạn lần, hy vọng bà nội đừng đồng ý.

Nhưng tiếc là ý trời chẳng chiều lòng người. Nhìn hai người già lòi qua lòi lại, chẳng mấy chốc liền hoà thuận, anh nghe bà nội hứa hẹn về sau sẽ càng đến thường xuyên hơn, cảm thấy đắng cay trong lòng.

Thức ăn ngon trong miệng bỗng không còn mùi vị gì nữa.

Mà Mạc San Du ngược lại trong lòng trăm hoa đua nở.

***

Buổi tối, sau khi làm bài tập xong, Mạc San Du cắt sách vở một bên.

Trên bàn có đặt một khung quả lắc, năm quả lắc xếp thành một hàng bất động, cô cúi đầu, cầm tỳ trên cánh tay, hai ngón tay kéo quả lắc đầu tiên rồi buông xuống, quả lắc cuối cùng bị bật ra, lập đi lập lại động tác như thế, cô nhìn đến gần người.

Qua một lúc lâu, nghe tiếng khê khê vang lên khê, cô nhìn về hướng phát ra âm thanh ấy, đi tới.

Cạnh giường có đặt một cái hang đá nhỏ, cao tầm hai tấc, con rắn đen đang trườn quanh, cái lưỡi chẻ đôi liên tục thè ra, cô ngồi xổm xuống, nó lập tức chuyển hướng, trườn lên chân cô.

Ngón tay Mạc San Du vỗ vỗ đầu nó: "Sao còn chưa ngủ, bò lung tung đi đâu thế."

Tiểu Cửu trườn lên người cô, vòng qua cổ, cái đầu ngẩng lên hướng về phía mặt cô.

Mạc San Du túm lấy cổ nó, bò lên giường, dựng cao gối ngồi tựa vào, chọt chọt đầu nó, nói: "Không ngủ được thì nghe tao tâm sự nhé."

Cửa sổ vẫn chưa đóng lại, rèm được vén ra hai bên, thỉnh thoảng dưới gốc vẫn bị gió thổi tới, khê lất phất.

"Nói sao đây, bạch mã hoàng tử hôm nay bất ngờ xuất hiện ở nhà tao, hơn nữa tao còn có cơ hội được cùng cậu ấy ngồi trên một chiếc xe đạp nữa cơ đấy."

Cái lưỡi chẻ đôi của Tiểu Cửu không ngừng hoạt động, người nó không ngừng trườn vòng quanh Mạc San Du.

Cô cười khê: "Mày biết không, tao theo đuổi cậu ấy suốt gần một năm, hôm nay là lần đầu tiên được ở gần lâu như vậy, còn là lần đầu tiên nghe cậu ấy nói nhiều như thế." Cô hồi tưởng lại, đưa tay ra tính nhẩm một lúc, "Mười câu..." Khê cào đầu: "Không phải, hình như là mười hai câu."

Cô túm lấy cổ Tiểu Cửu, nhìn thẳng vào mắt nó, tiếp tục luyện thuyên: "Mặc dù thái độ quá tệ, nhưng so ra vẫn tốt hơn trước đây rất nhiều. Hơn nữa tao còn được ôm eo cậu ấy, mày xem, có phải rất hạnh phúc không hả!"

Cái đuôi Tiểu Cửu quăn lên tay cô, nó không hài lòng khi bị xách cổ, biểu hiện phản kháng rõ ràng, thế mà cô lại chẳng thêm để ý, lườm nó: "Mày đang bày tỏ nỗi niềm ghen tỵ à?"

Tiểu Cửu: "... " Loài người thật ngu xuẩn.

Mạc San Du không ngó ngang đến nó, vẫn một mình luyện thuyên hồi lâu.

Buổi sáng đến lớp, tinh thần Mạc San Du phơi phới, Ngải Lâm quai dị nhìn cô, hỏi: "Cậu làm sao thế, nhật được vàng ư?"

Mạc San Du cười tủm tỉm: "Còn hơn cả nhật được vàng." Cô kéo Ngải Lâm lại, thì thầm vào tai cô ấy.

Ngải Lâm ngạc nhiên, có vẻ không tin hỏi lại: "Lục Tư Hoàng đến nhà cậu thật á?"

"Ừ, ừ." Mạc San Du gật gù: "Còn có bà nội cậu ấy."

"!!!" Ngải Lâm tròn mắt: "Cậu có đùa không?"

Khoé môi Mạc San Du xụ xuống, tỏ vẻ không hài lòng.

"OMG, tốc độ gì thế! Chẳng phải mấy hôm trước còn bị cậu ta từ chối thẳng mặt ư, sao đột nhiên lại phát triển đến mức gặp mặt người lớn rồi?"

Miệng cô ấy không nhỏ, Mạc San Du vội đưa tay chặn miệng cô ấy, lườm: "Bé cái miệng lại."

Ngải Lâm chớp chớp mắt, Mạc San Du ghét bỏ buông tay, khủy tay gác lên bàn chống cằm, đáy mắt sáng lấp lánh, nói: "Bà ngoại tớ và bà nội cậu ấy là bạn đồng đạo, quen nhau từ mấy lần đi chùa, ngày hôm qua đến nhà chơi, cậu ấy đi theo cùng."

"Thật á?"

Mạc San Du gật đầu.

Ngải Lâm ngắc ngứ, thốt: "Con mẹ nó, sao mà khéo thế."

Mạc San Du cũng vỗ đùi, kích động nói: "Chúng tớ tôi và cậu ấy ngay từ đầu vốn đã được se duyên rồi."

Người tín Phật rất tin vào duyên phận, Mạc San Du cũng tin như thế.

Hai người họ còn gặp nhau trong khu rừng trong chùa.

Khi ấy cả một không gian tĩnh lặng chỉ có cô và anh.

Mạc San Du nhớ rõ ánh nắng lúc đó trở nên ấm áp rất nhiều, trong ngọn gió thoảng, anh thoảng quay người, bước ra từ muôn ngàn vầng sáng, đi thẳng vào trái tim cô.

Ngải Lâm cũng cảm thấy rất kỳ diệu, vô cùng nhiệt tình ủng hộ cô theo đuổi tình yêu tới cùng, tuyệt đối không được lãng phí duyên phận.

"Phật nói, 500 lần quay lại nhìn nhau từ kiếp trước, mới đổi lại một lần lướt qua trong kiếp này. Chắc chắn đời trước cậu đã nỗ lực rất nhiều rồi, cho nên cố gắng lên, từ một sợi dây duyên phận ngăn ngừn." Ngón trỏ với ngón cái cô ấy kéo ra một khoảng ngắn, sau đó hai cánh tay lại giang rộng ra: "Kéo cho dài thật dài, thắt cho chặt thật chặt."

Nói xong lại hào hứng vỗ vai Mạc San Du mấy cái.

***

Hừ, mị đã trở lại rồi, thật sự là vì bận rộn quá không có thời gian đăng truyện, với lại nghĩ còn ít người theo dõi nên đăng trễ cũng chẳng có ai quan tâm đâu, mới chậm chạp bỏ liêu. Hôm nay vào up chương tiếp mới giặt mình. OMG, mị đã bỏ lỡ điều gì?

Thật sự rất cảm ơn mn đã ủng hộ, lại có động lực tiếp rồi, tới nay sẽ up thêm 1 chương nữa xem như bày tỏ cảm ơn nhé ☐

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phải vượt qua kình địch

Phía sau trường Nhất Trung là một ngọn đồi rộng bao la, thảm cỏ xanh mướt trải dài khắp núi đồi, đủ loại hoa với những màu sắc rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời.

Mây trắng trên cao tựa như một vật lụa mỏng vắt ngang bầu trời xanh.

Vào giờ nghỉ, bọn con trai thường lên leo rào chạy ra ngọn đồi chơi đá bóng, một số lại kéo xuống sân trường chơi bóng rổ.

Khi chuông vừa vang lên, đám con trai lại háo hức ủa ra ngoài. Mạc San Du cùng Ngải Lâm xuống nhà ăn dùng bữa, Trình Gia Khải thỉnh linh nhảy ra, đứng ở giữa hai tay quảng vai hai người, hỏi: "Đi đâu đấy?"

Mạc San Du: "Ăn trưa, cậu đi không?"

Trình Gia Khải gạt đầu: "Đi chứ." Nói rồi vẫn không buông tay xuống, cùng hai người ra khỏi lớp.

Bọn con trai còn một thú vui nữa, chính là thường tụ tập ở dãy hành lang, đứng xếp thành một hàng dài ngả gối tựa vào lan can, đợi đám con gái của các lớp đi ngang qua liến hú hét trên ghẹo. Vừa lúc nhìn thấy Trình Gia Khải ở giữa, một tay ôm vai một người, liến vỗ tay la hét.

"Trình thiếu sượng phết, ôm cả hai mỹ nhân luôn á."

Cao Kiến Văn lẩn trong đám người đó, cười ha hả: "Bậy rồi." Cậu ta chỉ Mạc San Du, rồi lại chỉ vào Ngải Lâm: "Bên phải là chị dâu, bên trái là bạn thân chị dâu, cũng là bạn thân của đại ca."

Mạc San Du gạt phắt tay Trình Gia Khải ra, đi tới, đá một cú vào chân Cao Kiến Văn, khiến cậu ta la oái oái, cô nói: "Còn gọi bậy nữa thì chị đây đập cho một trận nhé." Khuỷ tay cô gờ lên, ra vẻ hù dọa, hướng cù trỏ cách mặt cậu ta chỉ khoảng 3cm.

Cao Kiến Văn ôm mặt, hét: "Đại ca, đại ca, cứu với."

Mạc San Du siết chặt bàn tay, ra sức đánh vào bụng cậu ta một cái, nói: "Nhớ đấy."

Cao Kiến Văn ôm bụng, đau khổ nhìn Trình Gia Khải.

Sắc mặt Trình Gia Khải sầm xuống, nhìn cậu ta cảnh cáo, rồi đi tới ôm vai Mạc San Du kéo đi.

Ngài Lâm cười hà hà, không quên trêu chọc: "Xem cậu còn dám nói bậy bạ nữa không."

Cao Kiến Văn nghiêng răng nghiêng lợi.

Mạc San Du bị Trình Gia Khải lôi đi, cô khó chịu thụi một cú vào ngực anh.

Trình Gia Khải bị đau, buông cô ra, lớn giọng mắng: "Cậu bệnh à!"

"Hừ, cậu dám để Cao Kiến Văn nói bậy bạ nữa xem, coi tôi có đập cậu luôn không."

Trình Gia Khải cũng nổi nóng: "Tôi bảo cậu ta nói thế à, có cần tính hết lên đầu tôi không?"

Mạc San Du lờm anh: "Nhưng cậu dung túng cho cậu ta."

"Miệng của cậu ta làm sao tôi quản. Lúc trước cũng đâu thấy cậu nói gì." Trình Gia Khải bước một bước, lấn sát mặt cô, gằn giọng: "Sao? Sợ cái tên bạch mã hoàng tử của cậu hiểu lầm chứ gì, còn không xem lại cậu ta có thêm đề ý đến cậu không." Nói rồi tức giận dùng dùng xoay người đi.

Mạc San Du nhìn bóng lưng hùng hổ ấy, mắng: "Đồ thần kinh."

Cô nhìn Ngài Lâm, hỏi: "Cậu ta tức giận cái gì, tớ làm sai sao?"

Trước đây không phải chưa từng phản đối, có điều cái tên lì lợm Cao Kiến Văn cứ như đàn gảy tai trâu, nói mãi vẫn không chịu sửa, ban đầu Mạc San Du còn khí thế nói rõ, càng về sau lại càng chịu thua, cô lười phải cảnh cáo nữa, mặc kệ cậu ta muốn gọi sao thì gọi, gọi đến chán thì thôi.

Nhưng không nghĩ cậu ta càng gọi càng hăng, ban đầu thỉnh thoảng còn gọi tên cô, kể từ sau khi cô theo đuổi Lục Tư Hoàng, chẳng biết cậu ta bị chấp vào dây nào, đi đâu cũng gọi cô là chị dâu, khí thế sau lớn mạnh hơn khí thế trước, Mạc San Du tự nhủ, lần này chỉ là cảnh cáo, lần sau để cô còn nghe thấy, nhất định sẽ tấn cho cậu ta một trận biết mặt.

Ngài Lâm đưa tay gãi gãi cằm, ánh mắt sâu xa nhìn cô, lát sau chậm rãi lắc đầu, nói: "Không phải cậu sai, là tình yêu sai."

"..." Mạc San Du.

Là sao?

Lúc hai người xuống đến nhà ăn, các bàn hầu hết đều đã có người, phải chen lấn một lúc mới tìm được chỗ ngồi, bởi vì phải ngồi kế bàn, nên hai người ăn rất nhanh, vừa xong liền đứng dậy đi ngay.

Chợt thấy một bóng dáng lướt qua, Ngài Lâm huých tay Mạc San Du, bảo: "Hình như là nhỏ Đỗ Tâm."

Mạc San Du nhìn theo, nghe Ngài Lâm hỏi: "Một mình cậu ta uống hai chai nước?"

Mạc San Du trầm mặc, chợt nghĩ ra một chuyện, cô kéo tay Ngài Lâm: "Đi xem cái đã."

"Ồ, đi theo cậu ta á?"

Mạc San Du gật đầu, Lục Tư Hoàng thích chơi bóng rổ, đoán chắc anh đang cùng bạn bè chơi ở sân rồi.

Đi theo Đỗ Tâm đến sân bóng rổ, Ngài Lâm chắc lưỡi: "À, hoá ra là mua nước cho người yêu cậu."

Giữa trưa, nắng trên đỉnh đầu, đám con trai vẫn hăng hái chơi bóng rổ trên sân.

Mạc San Du và Ngài Lâm đứng dưới bóng râm tránh nắng, nhìn bọn họ chơi bóng.

Lục Tư Hoàng cao 1m85, tuy có chút gầy gò nhưng không hề yếu ớt, anh chơi bóng rất tập trung, hoàn toàn không chú ý đến bên ngoài, khắp người bùng bùng nhiệt huyết, gương mặt anh tuần rục rờ như ánh mặt trời.

Mạc San Du trước nay ngoài bôi lợi ra cô chưa từng say mê điều gì khác, hiện tại đối với anh lại vô cùng say mê, cũng bất giác thích luôn cả bóng rổ.

Đây có thể xem như yêu ai yêu cả đường đi.

Bọn họ chơi một lát thì giải tán, Mạc San Du nhắm mắt, nhìn Đỗ Tâm một tay cầm khăn giấy, một tay cầm nước khoáng, đem lại cho Lục Tư Hoàng.

Anh không từ chối, dùng khăn giấy lau mặt rồi uống nước cô ta mang đến.

"Đệch." Ngài Lâm nhin không được buột miệng: "Cậu ta từ chối cậu và người khác, mà lại không từ chối con nhỏ kia á?"

Mạc San Du cũng có mấy lần đã chuẩn bị nước uống và khăn giấy, nhưng đều bị anh mặt lạnh từ chối, dần dà cô chỉ đứng xem, không chuẩn bị cho anh nữa.

Cô chỉ nghĩ đơn giản là anh không thích đồ của người khác.

Bây giờ xem ra đúng là như vậy thật, ngoài Đỗ Tâm kia, cô và những nữ sinh còn lại đều là "người khác".

Ngài Lâm ôm vai cô, nói: "Xem ra muốn theo đuổi Lục Tư Hoàng, cậu phải vượt qua được kinh địch Đỗ Tâm đó."

"Tôi biết." Lục Tư Hoàng cư xử với Đỗ Tâm quả thật rất khác, cũng chỉ có cô ta mới được gần anh, nhưng cô cũng đã thăm dò nhiều lần, biết rằng hai người họ vẫn chưa phải quan hệ hẹn hò, chỉ cần còn cơ hội, cô không muốn bỏ cuộc.

Mà bên kia, ban đầu Đỗ Tâm định giúp Lục Tư Hoàng lau mồ hôi, nhưng tay vừa vươn ra thì đã thấy anh lùi một bước, cô ta ngược lại rất nhanh trí, đưa khăn giấy đến trước mặt anh, cười: "Làm gì thế, chỉ muốn đưa khăn giấy cho cậu thôi mà."

Thấy anh chậm chạp không nhận, cô ta nhăn mày, cười nhạt: "Mồ hôi ra như vậy cậu không thấy khó chịu?" Tay cô ta giữ giữ, giục: "Cậu định để như vậy thật á, cầm nhanh nào."

Ánh mắt Lục Tư Hoàng dừng ở mặt cô ta một giây, sau đó vươn tay, nhận lấy khăn giấy lau qua loa trên mặt, trên cổ.

Đỗ Tâm lại đưa tiếp chai nước khoáng, nói: "Tớ còn chưa khai đâu, cậu tự khai đi."

Lục Tư Hoàng nhận lấy, nhưng không mở nắp uống, chỉ nhàn nhạt nói: "Cảm ơn."

Đỗ Tâm thấy anh hồ hững cầm chai nước nhưng không uống, cô ta cũng không nói gì, cùng anh song bước, rời khỏi sân bóng.

Khoé môi cô ta khẽ cười, âm thầm cảm thấy may mắn, ít ra anh cũng đã nhận đồ của mình, điều mà những nữ sinh khác không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cậu nữ ư?

Mạc San Du, Ngài Lâm, Trình Gia Khải đều không ở ký túc xá. Sau khi kết thúc ba tiết tự học buổi tối thì ra về.

Nhà Trình Gia Khải và Ngài Lâm cùng hướng, cho nên Mạc San Du vẫn thường một mình đi đi về về.

Lúc này Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn cùng đám bạn với lớp bên cạnh có hẹn nhau, sau khi học xong liền kéo đi đá bóng.

Lúc sáu, bảy giờ trời đột nhiên mưa to. Tám giờ Mạc San Du rời khỏi lớp, gió đêm mang theo ẩm ướt hắt vào gương mặt cô, thoang thoang trong không khí là mùi của bùn đất sau cơn mưa, cô khép chặt áo khoác, cùng Ngài Lâm ra bãi xe.

Mạc San Du vừa đá chân chống mới phát hiện ra một vấn đề, cô rầu rĩ: "Toi rồi."

Ngài Lâm dắt xe tới, hỏi: "Sao thế?"

"Bánh xe bị xì rồi."

"Xì rồi á?"

"Ừ." Mạc San Du cào tóc: "Làm sao đây?"

Ngài Lâm ngẫm nghĩ, nói: "Hay cứ để xe lại đây, tôi đưa cậu về."

"Bây giờ tối rồi, cậu cũng không cùng đường, đưa tôi về như vậy sẽ rất trễ, nguy hiểm lắm."

"Nhưng hết cách rồi."

Mạc San Du vẫn chừ chừ.

Chợt Ngài Lâm "a" một tiếng, nói: "Gọi cho Trình Gia Khải, bảo cậu ấy đi cùng chúng ta."

"Chẳng phải cậu ấy có hẹn đi đá bóng à?"

"Đá bóng không quan trọng." Ngài Lâm dắt xe, đốc thúc cô: "Cứ gọi đi."

Mạc San Du đi song song cùng cô ấy, bấm máy gọi.

Qua hai cuộc, cô thờ dãi: "Không bắt máy."

"Gọi lại xem "

Lại gọi thêm lần nữa, sau cùng Mạc San Du không còn kiên nhẫn, cắt điện thoại đi.

Ngài Lâm hỏi: "Không được luôn á?"

"Ừ."

"Thôi..." Ngài Lâm vừa định nói được rồi, đề ôi đưa cậu về, nhưng chưa kịp nói trọn câu thì chợt bị Mạc San Du túm lấy tay.

"Này, tớ biết làm sao rồi."

Ngài Lâm còn chưa hiểu mô tê gì, hỏi: "Sao hả?"

Mạc San Du hất mặt, lúc này Ngài Lâm nhìn theo ánh mắt cô, thấy Lục Tư Hoằng đi ở trước.

Về mặt cô ấy nghi hoặc: "Cậu định làm gì?"

Mạc San Du nhếch nhếch môi, hào hứng nói: "Tôi đi nhờ cậu ấy."

Nói xong liền vội chào tạm biệt rồi đuổi theo anh.

Ngài Lâm tròn trừng mắt, cô ấy nghiêng răng, thăm mắng cái kẻ trọng sắc khinh bạn kia.

Qua một giây, cô ấy đột nhiên ngó ra, chưa biết có đi nhờ được không, đồ ngốc kia hăng hái sớm quá làm gì, nhưng nghĩ lại nếu mình còn ở đây, nói không chừng sẽ phá hỏng chuyện tốt thật, liền yên lặng dắt xe, chuẩn đi trước.

Mạc San Du đuổi tới, cô gơ bàn tay khẽ vẫy: "Lục tư Hoằng, chào."

Cô hỏi: "Cậu cũng vừa tan học à?"

Hai tay Lục Tư Hoằng bỏ vào túi áo khoác, ánh mắt nhìn thẳng, không để ý đến sự tồn tại của cô.

Mạc San Du nghiêng đầu nhìn Lục Tư Hoằng, về mặt biết mà còn làm bộ: "Cậu định về à?"

Người nọ vẫn đi tiếp, cô đi bên cạnh anh, thú nhận: "Thật ra xe của tôi bị xi bánh rồi." Cô kéo tay áo anh, chỉ: "Tôi đã để nó ở bãi giữ xe."

Lục Tư Hoằng tránh khỏi tay cô, cau mày: "Nói chuyện cứ nhất định phải lôi kéo thế này ư?"

Mạc San Du phản bác: "Còn không phải do cậu lơ tôi à?"

"Biết vậy sao còn theo tôi làm gì?"

Mạc San Du thẳng thắn đáp: "Đương nhiên là vì thích cậu rồi." Cô nói: "Cậu cho rằng tôi rảnh rồi chắc, không quan tâm thì chạy theo làm gì?"

"Tôi không cần cậu quan tâm." Anh lạnh nhạt đáp.

"Chuyện này không thể nói không cần là được."

Lục Tư Hoằng thờ hất một hơi: "Rốt cuộc cậu muốn gì?"

Mạc San Du nhún vai, nói: "Cậu cho tôi đi ké nhé!"

Về mặt anh như nhìn kẻ thần kinh: "Nếu tôi nói không thì sao?"

"Cậu nỡ ư?"

Lục Tư Hoằng cảm thấy câu hỏi này rất buồn cười, "Cậu nói xem."

Mạc San Du tự cho là đúng: "Đương nhiên là không nỡ."

"Thật biết dát vàng lên mặt."

Cô nhún mảy, nói: "Cảm ơn."

Nhiệt độ đã trở nên lạnh hơn rất nhiều, Lục Tư Hoảng không muốn dùng dằng với cô, anh xoay người, nhưng cánh tay một lần nữa bị túm lại.

Lục Tư Hoảng gạt phắt ra, giọng cau gắt: "Cậu có mặt mũi hay không hả?"

Kể từ lúc theo đuổi anh thì mặt mũi cô đã vứt đi hết rồi.

Mạc San Du nói: "Cho tôi đi nhờ đi."

Lục Tư Hoảng thật sự nhịn hết nổi: "Bạn cậu đâu, vừa rồi tôi thấy hai người đi cùng, sao không nhờ?"

Mạc San Du ngạc nhiên: "Cậu nói Lâm Lâm hả? Vừa rồi cậu đã thấy tôi?"

Anh đương nhiên sẽ không trả lời câu hỏi vô vị này.

Mạc San Du lại nói: "Tôi và Lâm Lâm ngược hướng, cậu ấy là con gái, đưa tôi về rồi một mình đi trong trời tối thế này, không an toàn."

"Vậy cậu có nghĩ tôi với cậu cũng không cùng đường không?"

Mạc San Du cau mày: "Lục Tư Hoảng, dù sao cậu cũng có xe đưa đón, tôi đi nhờ một chút thì đã sao! Hôm nay là sự cố, tôi không cố ý, cũng đâu phải nhờ cậu mỗi ngày, cần phải khó chịu vậy ư?"

Còn giờ giọng tức giận, là ai đang nhờ ai đây?

Con gió thổi đến làm tán cây đong đưa, âm thanh xào xạc khe vang lên như một bản nhạc không theo giai điệu, khí lạnh phủ xuống ngày càng dày đặc, sân trường lúc này vắng tanh, ngoại trừ những học sinh ở nội trú đang học bên trong thì hầu như không còn ai.

Lục Tư Hoảng nhìn thẳng vào mắt cô, ba giây sau, anh vẫn im lặng, xoay người đi nhanh ra xe.

Tài xế đỗ xe trước cổng, thấy anh ra liền đi xuống mở cửa giúp anh.

Mạc San Du nhìn theo bóng lưng anh, khẽ cắn môi dưới, trong lòng kêu khổ.

Tiêu thật rồi, làm sao về nhà!!!

Lục Tư Hoảng vừa khom người, chợt quay đầu lại, thấy cô còn đứng đực ra đó, anh hơi lớn giọng, hướng cô nói: "Định đứng hít gió đến sáng à?" Sau đó ngồi vào xe, về mặt như vô cùng phiền chán, không kiên nhẫn nói: "Lên xe." Theo sau đó là một tiếng "rầm", cửa xe đáng thương bị ai đó đóng thật mạnh.

Con gió lạnh thổi đến, Mạc San Du lại cảm thấy như có bếp than sưởi ấm, cô nhovn miệng cười, nhanh chóng chạy đến leo lên xe.

Trong xe bật điều hoà, rất ấm áp, Mạc San Du gật đầu chào chủ tài xế, sau đó mới quay sang nói với anh: "Thật ra cậu cũng không lạnh lòng như vẻ bề ngoài của mình lắm đâu."

Lục Tư Hoảng nói địa chỉ nhà cô cho tài xế, khoé mắt liếc sang cô, thấy ánh mắt lấp lánh của cô đang nhìn anh, vô cùng nham hiểm.

Mạc San Du cười cười, nghiêng đầu lắc lư hai cái, mắt vẫn đắm đắm nhìn anh: "Cậu còn nhớ cả địa chỉ nhà tôi cơ à?"

Lục Tư Hoảng chống cằm, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, lạnh giọng cất lời: "Còn nói nhảm nữa thì tự xuống xe đi bộ đi."

Mạc San Du bĩu môi, nhìn chủ tài xế qua gương, ông lịch sự cười với cô.

Cô hỏi: "Cháu gọi chú thế nào ạ?"

Qua kính chiếu hậu, ông nhìn cô, nói: "Tôi là Tề Phúc."

"Dạ, vậy cháu gọi chú Tề nhé."

Tề Phúc cười.

Mạc San Du tự giới thiệu: "Cháu tên Mạc San Du, chú có thể gọi cháu là tiểu Du." Ngón cái cô nghiêng nghiêng, thoáng chỉ Lục Tư Hoảng, nói: "Cháu là bạn cùng trường với Lục Tư Hoảng ạ."

Tề Phúc thoáng nhìn qua anh trong gương, gật đầu: "Vậy à."

"Cháu có thể hỏi chú bao nhiêu tuổi không ạ?"

Tề Phúc thoải mái nói: "Được chứ, tôi đã bốn mươi rồi."

Mạc San Du gật gù: "Dạ." Dừng một giây, cô hỏi: "Mỗi ngày chú đều đưa đón cậu ấy?"

"Đúng vậy." Tề Phúc nói: "Tôi làm lái xe cho Lục gia cũng đã hai mươi một năm."

Mạc San Du nhìn người ngồi cạnh, âm thầm đánh giá, rồi lại ngẩng đầu hỏi Tề Phúc: "Phải nhìn gương mặt lạnh này mỗi ngày, chú có cảm thấy ngọt ngào không ạ?"

Tề Phúc ngạc nhiên, dừng mấy giây cũng không biết nói làm sao, đành cười trừ, vừa há miệng thì đã bị ngăn lại.

Lục Tư Hoàng vẫn luôn im lặng bỗng cất lời: "Chú cứ tập trung lái xe đi ạ."

"Vâng, cậu chủ."

Mạc San Du nhìn anh, anh cũng quay đầu nhìn cô, nói: "Cậu ngừng nói một giây sẽ chết ư?"

Mạc San Du rất tự nhiên đáp: "Không chết, nhưng sẽ cảm thấy rất buồn chán." Cô hơi nhích về phía anh, sẵn giọng dạy bảo: "Lục Tư Hoàng, tôi nói này, cậu mới bao nhiêu tuổi, lúc nào cũng cố tình bày ra vẻ mặt thâm trầm làm gì hả!"

Lục Tư Hoàng gờ tay, ngăn không cho cô tiếp tục lấn về phía anh, cau mày, nói: "Nhích sang bên kia."

Cô dường như không nghe thấy, tiếp tục sấn tới, Lục Tư Hoàng hoàn toàn không còn kiên nhẫn, gằn giọng khó chịu: "Mạc San Du!!!"

Mạc San Du ngạc nhiên, "ây dô" một tiếng, môi mím bật cười, lộ ra hàm răng sáng bóng: "Cậu chịu gọi tên tôi rồi."

Mặt Lục Tư Hoàng đen thui.

Đột nhiên cô rất nghe lời, không tiếp tục trêu chọc anh nữa, ngoan ngoãn lùi người về sau, ngồi sát đầu ghế bên kia, khoé môi vẫn không nhin được mà nhếch lên, nói: "Nếu cậu hạ giọng một tí nữa, dịu dàng một tí nữa, chắc chắn nghe sẽ rất êm tai." Cô nhìn anh, khẽ nháy mắt, rồi chống cằm, nhìn ra ngoài.

Đèn trong xe hơi tối, khi xe lướt qua những ngọn đèn đường, ánh sáng màu cam nhạt phủ lên gương mặt cô, lúc sáng lúc tối, gò má tinh khiết trắng nõn, thấp thoáng thấy khoé môi cô cong cong, để lộ tâm tình rất tốt.

Ánh mắt Lục Tư Hoàng lướt qua, dừng hai giây, rồi lại hướng mặt nhìn cảnh vật bên ngoài.

Sau này, khi anh một mình gọi tên cô trong đêm tối, từ dịu dàng đến tức giận, từ tức giận hoá buồn bã, rồi chỉ còn lại một chuỗi bi thương.

Không dưới một lần anh thầm nghĩ, nếu sớm biết cô có thể tàn nhẫn đến như thế. Ngay từ đầu anh sẽ chẳng hề cho cô một chút xíu cơ hội nào, trực tiếp đá văng cô ra, để thế giới của anh không bị xáo trộn như vậy, cũng sẽ không vì thiếu đi cô, mà trở nên hoang tàn đổ nát.

***

Xe đỗ trước cổng, Mạc San Du chào hỏi chú Tề xong, lại quay sang gờ tay tạm biệt Lục Tư Hoàng, anh vẫn không thèm nhìn cô, gương mặt đáng ghét cứ héch sang hướng khác.

Cô bấu môi, ngán ngẩm mở cửa xe, vừa mới bước xuống, tay cô chỉnh lại dây đeo ba lô trên vai, chưa kịp quay người lại chào tạm biệt thêm lần nữa, cửa xe đã bị ai đó ấn theo thói cũ, tiếng "rầm" lần này cơ hồ còn lớn hơn lúc anh gọi cô lên xe.

Mạc San Du nhìn theo, dứ dứ nắm đấm với bóng lưng của cái người khó ưa trong xe kia.

Nếu không phải vì gương mặt đẹp chết người đó, với cái tính khí này của anh thì còn lâu mới có người thèm để ý.

Đúng là ngạo mạn.

Mạc San Du về phòng, sau khi tắm rửa rồi ngồi ôn bài một lúc, cô mới kéo Tiểu Cửu vẫn còn thức ra đùa một lát.

Lúc này Trình Gia Khải gọi tới.

Cô nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi, nhắc máy:

"Sao vậy?"

Giọng Trình Gia Khải lẫn với tiếng gió, nghe hơi gấp: "Vừa rồi tôi để điện thoại trong cặp, không nghe thấy, cậu gọi tôi ư?"

"Ừ."

"Có chuyện gì hả?" Anh thấy đến tận năm cuộc gọi nhờ.

Mạc San Du lơ đãng: "Không có gì, định nhờ cậu đưa về thôi." Cô giải thích: "Xe đạp của tôi bị bể bánh."

"Hả?" Đầu bên kia đường như còn có mấy giọng nói. Cô nghe anh đáp: "Tạm biệt."

Hơi thở anh qua ống nghe có chút nặng nề, anh hỏi: "Vậy cậu về chưa, đang ở đâu?"

Tiểu Cửu đã có vẻ buồn ngủ, cô đem nó về ổ, đặt di động kẹp ở giữa má và vai, đáp: "Về rồi, cậu vẫn chưa về à?"

"Về bằng cách nào?"

"Tóm lại đã về rồi." Cô nói: "Giờ cũng trễ, sao cậu còn chưa về, mới chơi đá bóng xong ư?"

"Ừ." Giọng Trình Gia Khải bỗng nhỏ đi, "Xin lỗi."

Mạc San Du ngạc nhiên: "Sao cơ?"

"Không có gì, cậu về an toàn thì tốt rồi." Chợt, giọng anh nghiêm túc hẳn: "Sau này tôi sẽ không để cậu gọi không được."

Mạc San Du thấy buồn cười, "Cậu hâm à?"

Đầu kia im lặng, có tiếng sột soạt.

"Cậu mau về đi, trễ rồi."

"Tôi biết rồi."

"Được, về cẩn thận."

Anh nhẹ giọng: "Ngủ ngon nhé."

Mạc San Du nhìn di động đã tắt, cô đặt lên bàn, duỗi vai một cái, tắt đèn lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đó là vì mắt tôi phải nhìn cậu

Đã sắp bước sang tháng tư, mưa phùn giăng khắp lối, bầu trời âm u, hiếm lắm mới có một vài ngày trời hửng nắng.

Qua cửa kính xe, Mạc San Du nhìn những hạt mưa nhẹ mỏng lất phất nhưng kéo dài dai dẳng.

Hôm nay cô đi xe buýt, nên sớm hơn thường ngày, lúc ra khỏi cửa chỉ mới sáu giờ hơn.

Đỗ ở trước cổng trường là chiếc xe hơi màu đen sang trọng. Cách một đoạn, Mạc San Du nhìn thấy Lục Tư Hoảng từ trên xe bước xuống, hai mắt cô sáng rỡ, áp mặt vào cửa kính xe nhìn anh. Tốc độ xe buýt dần chậm hẳn, rồi dừng ở trạm, cô kéo lại ba lô, nhanh chóng chạy xuống, hướng phía bóng lưng người nọ đuổi theo.

Dáng người Lục Tư Hoảng cao dong dong, anh chỉ đeo một dây ba lô lên vai, bên còn lại rũ xuống, hai tay bỏ vào túi quần đồng phục, bước chân thông thả, lưng thẳng tắp, trông từ sau cũng thấy rất là cool ngầu.

Mạc San Du đuổi tới, dừng ở trước mặt anh, vẫy tay cười nói: "Lục Tư Hoảng, chào buổi sáng."

Lục Tư Hoảng hơi nhích người tránh xa, nhưng Mạc San Du lại bỏ ngoài mắt hành động của anh, hai tay cô giữ dây ba lô, bước chân đi lùi, nhìn anh: "Tối qua cậu ngủ có ngon không?"

Anh liếc nhìn cô một cái, bước chân đi tiếp.

"Tối qua tôi ngủ rất ngon đấy." Mạc San Du nhướn mày, khoe môi vênh lên, ánh mắt đầy hàm ý: "Đều là nhờ cậu."

Cô hỏi: "Cậu bình thường đi học sớm thế này à?" Thấy anh ngó lơ, cô lại định tiếp tục, sau lưng bỗng va phải một người, cô quay đầu lại.

Bạn học đang đi phía trước cũng quay đầu ra sau ngó cô, Mạc San Du cười hoà, nói: "Xin lỗi, xin lỗi."

Bạn học cũng không nói gì, chỉ gật đầu rồi đi tiếp.

Mạc San Du nhìn lại, Lục Tư Hoàng đã đi đến cầu thang, giọng cô vói tới: "Này, sao không chờ tôi."

Bước chân của anh vẫn không ngừng, cô giậm chân, vội đuổi theo.

"Sao không chờ tôi hả." Mạc San Du chạy lên hai bậc thang, xoay người lại, chắn trước mặt Lục Tư Hoàng: "Vừa rồi cậu cũng không nhắc tôi, làm tôi va vào người khác thế kia."

Lục Tư Hoàng lạnh nhạt nhìn cô: "Tôi bảo cậu nhìn phía trước bằng lưng sao?"

"Đó là vì mắt tôi phải nhìn cậu rồi." Nên anh phải có trách nhiệm nhắc cô, thậm chí còn cố ý cường điệu thêm bằng hành động, bước xuống một bậc thang, hơi khom lưng đưa mặt đến gần anh, chỉ vào mắt mình: "Cậu xem, đều là cậu cả."

Chỗ lối quẹo ở góc cầu thang có một khung cửa thông gió. Mưa phùn bên ngoài đã vơi bớt, vạt nắng hiếm hoi theo ô cửa lên vào, cơn gió nhẹ thoảng làm một lọn tóc cô bị thổi ra, như có như không chạm nhẹ vào mí mắt Lục Tư Hoàng.

Đôi mắt cô đen láy, sáng rực tựa như muôn ngàn tinh tú trong dãy ngân hà, như một dòng sông ngân lấp lánh kéo dài trên bầu trời đêm, mà trong Thiên Hà ấy, phản chiếu chỉ duy nhất bóng hình anh.

Cổ họng Lục Tư Hoàng lên xuống hai cái, mắt anh nhẹ chớp, nhất thời đứng yên bất động.

"Tôi không nói dối, đúng không?"

Anh nghe giọng cô êm dịu chân thật, cách gần trong gang tấc, hơi thở sạch sẽ của cô phảng phất trên gương mặt anh, trái tim trong lồng ngực như bị một sợi lông vũ gây nhẹ.

Lục Tư Hoàng giật mình, ý thức được bản thân vậy mà bị cô thu hút trong thoáng chốc, gương mặt nháy mắt đỏ lên, không biết vì tức giận hay vì lý do nào khác, đôi chân anh lùi xuống một bậc, nhích sang bên cạnh, định lách người rồi đi.

Mạc San Du đương nhiên cũng chú ý đến, làm gì dễ dàng bỏ qua, vươn tay định ngăn anh lại, nào ngờ vì bước vội xuống nên hụt chân, cô trợn trừng mắt, người đang trong tư thế ngã dúi.

Lục Tư Hoàng còn chưa kịp suy nghĩ, phản ứng của cơ thể đã nhanh hơn não, cánh tay vươn ra, vội ôm lấy eo cô. Mặc dù trọng lượng cô không nặng, nhưng anh đang ở bậc thấp hơn, phải đỡ lấy cô bất ngờ ngã từ trên như thế, khả năng hai người sẽ cùng té nhào, trong lúc nguy cấp, bản năng dĩ nhiên tìm kiếm sự an toàn, anh nghiêng người kéo theo cô tựa vào ngực, để lưng nặng nề đập vào bức tường, bả vai bên phải không đeo dây ba lô bị trực tiếp cọ sát, đau đến hít hà.

Mạc San Du vốn dĩ cho rằng lần này xong thật rồi, Lục Tư Hoàng chắc chắn sẽ thấy chết không cứu. Không ngờ ngoài dự đoán, trước khi ngã xuống được anh ôm trọn giữ lại. Vòm ngực anh rộng lớn, ấm áp, tuy có chút gầy gò nhưng vững chắc, đôi tay anh phủ qua người cô, để lại cảm giác rất an toàn, có điều còn chưa kịp biểu lộ vui sướng thì đã nghe âm thanh đau đớn vang lên trên đỉnh đầu.

Cô giật mình, nhanh chóng lùi ra sau, quan sát thấy chân anh cau chặt, lo lắng hỏi: "Cậu sao thế?"

Mạc San Du nắm vai anh, muốn anh xoay lại, nói: "Đau lắm hả, để tôi xem."

Khuỷ tay Lục Tư Hoàng nhẹ chống lên tường, chậm rãi đứng thẳng lên, anh cúi đầu nghiêng một bên, ôm lấy vai xoay xoay vài cái, nghiêng răng thấp giọng, chột muốn dạy dỗ cô một trận: "Đi đứng kiểu gì vậy hả, cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Mạc San Du chỉ để ý đến bả vai của anh, thấy anh vừa xoay vai thì lại hít một hơi sâu, cô muốn đến gần xem anh thế nào thì lại bị anh quát khê: "Cậu đứng yên cho tôi."

Mạc San Du nhú mày: "Hình như cậu bị thương rồi." Cô lo lắng, "Chúng ta đến phòng y tế đi."

Gương mặt cô không còn vẻ bồn chồn thường ngày, hàng mày cau lại, ánh mắt đăm đăm nhìn anh.

Lục Tư Hoàng vốn định nói "còn không phải do cậu gây phiền phức cho tôi ư", nhưng lời đến bên miệng lại biến thành: "Tôi không sao." Giọng trầm thấp có chút gượng gạo.

Tường gạch đã bong tróc sơn loang lổ, cũ kỹ, còn rộp lên lỗ chỗ, lỡ tay cọ vào cũng thấy rát, mà vừa rồi lưng Lục Tư Hoàng bị đập mạnh như vậy, chắc chắn sẽ rất đau, nói không chừng da cũng bị cọ đến xước.

Mạc San Du nghe anh nói dĩ nhiên không tin, thoáng định bước tới lần nữa, lại bị ánh mắt cảnh cáo của anh ngăn lại: "Tôi đã nói không sao."

Lúc này đã có vài người đi lên cầu thang, ngang qua thấy hai người liền thoáng đưa mắt tò mò, chỉ là không dám nán lại xem náo nhiệt.

Lục Tư Hoàng chỉnh lại dây đeo ba lô, Mạc San Du lần này nhanh chóng vươn tay, vội lấy ba lô trên lưng anh ra, không cho anh có cơ hội từ chối.

Lục Tư Hoàng thấy cô chớp mắt đã nhảy xuống một bậc thang, nhanh nhẹn lấy ba lô của anh rồi ôm vào lòng, sắc mặt anh lạnh xuống, nâng giọng quát: "Cậu có thể cẩn thận một chút không, vừa rồi còn chưa nhận được bài học hả?"

"Tôi chỉ muốn cầm giúp cậu." Mạc San Du hỏi: "Cậu thật sự không sao chứ?"

Lục Tư Hoàng nổi đóa, giọng gắt gỏng: "Cọ một chút không mất miếng da nào cả, tôi không sao hết, cậu hỏi nhiều có thấy phiền không?"

"Dù sao cũng vì tôi, tôi xin lỗi."

Lục Tư Hoàng giờ tay: "Trả ba lô cho tôi."

Mạc San Du ôm chặt ba lô của anh vào lòng, "Không, tôi cầm giúp cậu."

Hai người vẫn đứng ở trên cầu thang, anh trên cô một bậc, cộng thêm chiều cao vốn đã hơn cô, anh cúi đầu từ trên cao, sắc mặt lạnh nhạt. Lục Tư Hoàng rất ghét người khác chạm vào đồ của mình, nhưng lúc này nhìn vẻ mặt kiên quyết giống như trời có sập xuống cũng không lay chuyển được kia, chỉ sợ nếu anh dám lấy lại, cô tiếp tục lùi ra để né tránh, nhờ thế xuống thì toi.

Qua nửa phút, anh thu hồi ánh mắt, cổ họng như bị mắc nghẹn, trong lòng bức bối khó chịu, cũng không nhìn đến cô nữa, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Mạc San Du vén tóc, hai tay ôm ba lô, lót tót chạy theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tôi không thể không tìm cậu

Đây là một có năm lớp.

Mạc San Du ở lớp 10/3, còn Lục Tư Hoàng lớp 10/1. Mà lớp 10/5 nằm ở ngay lối cầu thang, vừa rẽ là đến, cho nên theo thứ tự sẽ đi ngang lớp cô trước.

Cao Kiến Văn đang chồm đầu ra ngoài, hai khuỷ tay gác lên bệ cửa sổ, cậu ta thấy Lục Tư Hoàng đi phía trước, sắc mặt ngàn năm không đổi, lạnh nhạt trầm tĩnh, mà Mạc San Du đang lẻo đẻo theo phía sau, tay cô còn ôm ba lô của "ai đó".

Thấy cô không vào lớp mà đi lướt qua, cậu ta gọi: "Chị dâu, sao không vào lớp, đi đâu vậy?"

Mạc San Du giật mình, cô trừng mắt nhìn cậu ta, chân vọt tới bên bệ cửa. Cao Kiến Văn như đã sớm lường trước, cô vừa nhòm đến thì cậu ta đã lùi ra.

Mạc San Du nghiêng răng hạ khẩu: "Tôi nhất định sẽ tính sổ với cậu."

Lục Tư Hoàng đi đến cửa lớp, dừng bước, anh quay đầu lại, ánh mắt thoáng u ám.

Mạc San Du nhanh chóng đứng ở trước mặt anh, giao ba lô ra, cười nói: "Lát nữa tôi tìm cậu nhé."

Lục Tư Hoàng lấy ba lô, lạnh lùng không nhìn cô: "Đừng tìm tôi." Nói rồi xoay người vào lớp.

Mạc San Du ngơ ngác, rõ ràng cảm nhận không khí xung quanh anh bỗng trở nên lạnh lẽo, ngay cả bóng lưng cũng toả ra hơi lạnh.

Vừa rồi chẳng phải có tiến triển ư, ít nhất trong trường hợp nguy hiểm anh vẫn không sắc đá để mặc cô té, còn tưởng đã đến gần anh thêm một bước, sao bây giờ giống như không những dậm chân tại chỗ mà còn thụt lùi lại vậy?

Mạc San Du không hiểu, gãi gãi đầu, ngơ ngác đi về lớp, lúc vừa vào cửa, cô lập tức gia tăng bước chân, chạy ào tới chỗ Cao Kiến Văn, cậu ta thấy cô hùng hổ xông lại, hoảng hốt nhảy khỏi ghế lùi ra sau, chạy vòng sang chỗ khác.

Mạc San Du chỉ cậu ta: "Có giỏi thì đứng lại cho tôi."

Cao Kiến Văn đáp: "Tôi đâu có ngu."

"Tôi nói rồi, cậu gọi chị dâu một lần, tôi đập cậu một lần." Cô lạnh nhạt nhìn cậu ta: "Nói được làm được."

"Giờ chứ!" Cao Kiến Văn ngoan cố cãi lại: "Đã gọi lâu như vậy, nhất thời quen miệng không sửa được."

Mạc San Du cười lạnh: "Vây ư?" Cô bất ngờ chuyển động nhanh, Cao Kiến Văn hết hồn, vội nhảy lên ghế, chạy dọc trên bàn đến trên bục giảng mới ngừng lại trốn sau bàn giáo viên.

Mạc San Du đứng ở dưới, nhìn lên: "Không phải nói không sửa được ư, tôi giúp cậu." Một tay cô chống bên hông, một tay giơ lên, ngoắc ngoắc: "Lại đây."

Ngài Lâm và Trình Gia Khải vừa vào lớp đã chứng kiến cảnh tượng rượt đuổi khắp lớp.

Trình Gia Khải đặt cặp trên bàn, thoáng nhìn qua hai người, rồi hỏi một bạn học: "Hai người họ làm gì vậy?"

Bạn học đáp: "Hình như Cao Kiến Văn lại chọc giận Mạc San Du."

Trình Gia Khải lầm bầm: "Ăn no rửng mỡ."

Ngài Lâm hí hửng nhào tới, quàng qua vai Mạc San Du, hỏi: "Chuyện gì vui thế, đang chơi trò mèo đuổi chuột hả?"

Cao Kiến Văn liếc thấy Trình Gia Khải đang đi lại gần, cậu ta thẳng người, vui mừng hô to: "Đại ca, cầu trợ giúp."

Trình Gia Khải hỏi: "Mày lại làm trò gì vậy?"

Cao Kiến Văn á khẩu, chỉ dám liếc nhìn Mạc San Du một cái rồi dõng dạc ánh mắt, gãi đầu, mấp máy môi.

Mạc San Du nói: "Có Trình Gia Khải cũng vô ích thôi." Cô cười dịu dàng: "Hôm nay tôi sẽ để hai từ "chị dâu" trong miệng cậu biến thành "bà nội"."

Thật ra Trình Gia Khải cũng sớm đoán được, anh thoáng nhìn qua cô, không muốn vì chuyện này mà lại cãi nhau với cô nữa, anh nói: "Tôi sẽ cảnh cáo cậu ta."

"Không phải cậu nói miệng là của cậu ta, cậu không quản được à?" Mạc San Du hỏi anh.

Trình Gia Khải không đáp, anh đi lên chỗ bàn giáo viên, túm lấy cổ áo Cao Kiến Văn, sắc mặt lạnh lùng: "Từ nay về sau cấm mày gọi cô ấy là chị dâu nữa."

Cao Kiến Văn thấp giọng: "Đại ca..."

Anh bất chợt giơ tay, nắm đấm xé gió bay tới, chỉ cách mặt Cao Kiến Văn 2 centimet, gần giọng: "Nghe rõ chưa?"

Cao Kiến Văn run rẩy: "Rõ... rõ rồi."

Trình Gia Khải thả lỏng tay, đẩy cậu ta ra, anh nhảy xuống bục, bình tĩnh nhìn Mạc San Du, hỏi: "Cậu hài lòng chưa?"

Sắc mặt Trình Gia Khải lạnh nhạt, khiến cô không hiểu, tại sao lần nào anh cũng bày ra bộ mặt này giống như cô mới là người làm sai, qua vài giây, cô gật đầu: "Ừ." Rồi lững thững về chỗ ngồi.

Ngài Lâm cũng trở về chỗ, vốn định mở miệng hỏi Mạc San Du chuyện đi nhờ xe của Lục Tư Hoàng tới qua, khoé mắt lại thấy bóng dáng Trình Gia Khải ngồi xuống, lời vừa tới cửa miệng liền nuốt trở về.

***

Mười giờ được nghỉ giải lao, Mạc San Du lập tức chạy đến lớp Lục Tư Hoàng, đang giờ tự học, chỉ có lớp trưởng coi lớp, cô nhẹ bước đi vào.

Bàn Lục Tư Hoàng gần cuối, lúc này anh cúi đầu viết bài, Mạc San Du ghé đầu xem thử, thấy anh đang giải đề toán, cô nhướn mày. Bạn học ngồi cạnh nhìn thấy cô, cậu ta nhoẻn miệng cười, hào phóng đứng dậy ra bàn sau ngồi, nhường chỗ cho cô.

Mạc San Du chấp hai tay, cười nói: "Bạn học, đa tạ."

Đỗ Tâm nghe động tĩnh, thoáng quay đầu nhìn, khoé môi cô ta mím lại, liếc nhìn Lục Tư Hoàng một cái rồi quay lên.

Chỉ có Lục Tư Hoàng vẫn chuyên chú với bài tập trước mặt.

Mạc San Du ngồi xuống, về mặt biết rồi còn hỏi: "Cậu đang giải đề toán à?"

Lục Tư Hoàng bấm máy tính, nhìn con số trên đó rồi lại viết tiếp.

Cô yên lặng, chống cằm nhìn anh, lát sau mới lên tiếng: "Vai cậu còn đau không?"

"Không."

"Thật không?" Mạc San Du hỏi.

Lục Tư Hoàng ngẩng đầu, nhìn cô: "Cậu qua đây làm gì?"

Cô nghe được giọng anh rất khó chịu.

"Đương nhiên là tìm cậu." Mạc San Du đáp.

"Không phải tôi đã nói rồi ư, đừng tìm tôi."

Cô chớp mắt, rèm mi khẽ lay động: "Nhưng làm sao đây, tôi không thể không tìm cậu."

Lục Tư Hoàng không nhìn cô, ánh mắt dừng ở mấy con số trên trang giấy: "Đây không phải lớp của cậu, về đi."

"Cũng đâu có giáo viên, tôi ở lại thì làm sao?" Cô nói: "Nếu cậu ngại phiền thì tôi sẽ im lặng, cậu giải bài của cậu đi."

Lục Tư Hoàng đúng là không để ý đến cô nữa, anh tiếp tục làm bài của mình, có điều chỗ giữa hai hàng mây nhú lại, tiết lộ tâm tình không được tốt.

Mạc San Du cũng chẳng vì tâm trạng của anh mà chiều theo anh. Cô nằm rạp xuống bàn, mặt nghiêng về hướng anh, thật sự yên tĩnh.

Qua một lúc, bàn trên có tiếng động, đầu Mạc San Du hơi động, nhìn lên.

Đỗ Tâm quay người xuống, gọi: "Tư Hoàng."

Mạc San Du chếp miệng, giọng nói rất dịu dàng.

Lục Tư Hoàng ngưng bút, nhìn cô ta.

Đỗ Tâm đưa vở, để trên bàn Lục Tư Hoàng: "Cậu giảng giúp tôi câu này được không?"

Lục Tư Hoàng thoáng nhìn xuống vở.

Một tay Đỗ Tâm đặt trên đùi đang nắm chặt, thật ra đây là lần đầu tiên cô ta mở miệng nhờ anh.

Lục Tư Hoàng tính cách lãnh đạm, bình thường cũng không giao du với ai, đối với mọi người trong lớp đều có một thái độ xa cách. Mà cô ta may mắn ngồi trên anh, nên mới có cơ hội tiếp xúc với anh nhiều hơn những người khác, thỉnh thoảng cùng anh trao đổi vài câu. Lần trước cô ta đánh bạo đưa nước và khăn giấy cho anh, tuy rằng nước anh không uống, nhưng cũng không từ chối, càng chứng tỏ lời đồn của mọi người là sự thật.

Cô ta đối với Lục Tư Hoàng đặc biệt hơn người khác.

Anh rất xuất sắc, có nhiều nữ sinh yêu thích cũng không phải chuyện lạ. Mà Mạc San Du chính là nhân chứng sống rành rành, yêu thích đến mù quáng, dù cho bị từ chối bao nhiêu lần đi nữa cũng mặt dày bám theo anh.

Cô xinh đẹp, thành thích học tập cũng rất tốt, luôn ở top 2 trong bảng thành tích cả trường, chỉ xếp sau Lục Tư Hoàng.

Ban đầu khi Mạc San Du công khai theo đuổi Lục Tư Hoàng, khiến cô ta rất e ngại, nhưng theo cô ta quan sát, cô không phải là kiểu người mà anh thích, điển hình là cô theo đuổi anh gần một năm nay, vẫn không nhận được kết quả gì, ngay cả ánh mắt Lục Tư Hoàng cũng lười cho.

Nhưng tối hôm qua sau giờ tự học, cô ta vội thu dọn sách vở rồi đuổi theo anh, thì lại thấy anh đang cùng Mạc San Du đứng ở cổng trường nói chuyện, sau đó còn để cô đi cùng xe với mình, chuyện này làm trong đầu cô ta vang lên một hồi chuông cảnh báo.

Lục Tư Hoàng đã bắt đầu chú ý đến Mạc San Du rồi ư?

Cô ta như người u mê chợt thức tỉnh, rõ ràng so với Mạc San Du, cô ta là người có lợi thế hơn, mỗi ngày có được nhiều cơ hội tiếp xúc với Lục Tư Hoàng, cho nên không thể bị động một chỗ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chớm nở

Mắt Lục Tư Hoàng lướt qua đề toán, thoáng nhìn thấy gương mặt anh điềm tĩnh, không nhìn ra biểu cảm gì, có điều lúc anh hơi cụp mí, không ai nhìn thấy khoảnh khắc đó đã nhoáng qua tia khó chịu.

Mạc San Du chậm rãi thẳng lưng dậy, nhìn qua đề toán trước mặt, cô thần nhiên: "Để tôi giảng cho."

Đỗ Tâm nhìn cô. Mạc San Du kéo đề toán về phía mình.

Lục Tư Hoảng thấp giọng cảnh cáo: "Đừng nháo."

"Tôi nháo khi nào chứ." Mạc San Du nói: "Không phải cậu đang làm bài à, lo làm bài của cậu đi."

Lục Tư Hoảng cau mày, nhìn cô.

Mạc San Du nói với Đỗ Tâm: "Cậu ấy cũng đang giải đề, cứ để cậu ấy tập trung, tôi giúp cậu nhé?"

Đỗ Tâm mím chặt môi, qua mấy giây, mắt cô ta thoáng lướt qua Lục Tư Hoảng, tựa như chờ đợi.

Mạc San Du đương nhiên sẽ không để hai người có cơ hội trao đổi ánh mắt, cô nói: "Chỉ là giải đề thôi mà."

Mắt Đỗ Tâm đảo về trên người cô.

Mạc San Du cười, lại như vô tình hỏi: "Tôi được không?"

Hàm ý trong mắt cô rất rõ ràng "cậu không cần giải đề, cậu chỉ cần người giải đề đó là Lục Tư Hoảng thôi".

Nếu Đỗ Tâm không nhìn ra được thì cô ta đúng là mù rồi.

Phải, đề khó, nhưng không cần phải có người giảng, tự cô ta suy nghĩ vẫn có thể giải được, chỉ là hơi mất thời gian một chút.

Cũng bởi vì chủ quan, cô ta cứ đinh ninh cho rằng Lục Tư Hoảng sẽ không để loại con gái thô lỗ như Mạc San Du vào mắt, cô càng mặt dày theo đuổi sẽ chỉ càng khiến anh chán ghét, cho nên từ e ngại biến thành thờ ơ đứng ở vòng ngoài, xem cô diễn trò rồi bị ghét bỏ.

Nhưng không biết từ khi nào mà Mạc San Du lại trở thành đối tượng "nguy hiểm" đe dọa đến mình, cô ta dĩ nhiên không muốn tiếp tục để cô lớn vồn trước mặt Lục Tư Hoảng nữa.

Mạc San Du cười thầm, biểu tình trên gương mặt vẫn điềm nhiên: "Sao hả?"

Đỗ Tâm cũng không thể mặt dày thừa nhận mình có ý đồ, đành nói: "Vậy cậu giải giúp tôi."

Mạc San Du gật đầu: "Có nháp không?"

Đỗ Tâm đưa giấy cho cô, lại nghe cô nói: "Cho tôi mượn bút." Cô ta xoay người lên lấy bút.

Mạc San Du hỏi: "Câu nào?"

Đỗ Tâm chỉ vào hai câu.

Mạc San Du đọc đề bài, rồi cầm bút, vừa viết vừa lầm nhảm: "Cái này, mệnh đề đúng sẽ là $3,25 < 4$ và $-\sqrt{2} \leq 3$. Còn cái này, lũy thừa bậc chẵn của mọi số luôn ≥ 0 ..." (Bôn Cung: mị chém đây, mị dốt toán.)

Mái tóc đen của cô rơi xuống, Mạc San Du chỉ tùy tiện vén vào tai, rồi tiếp tục lầm bầm, cây viết trên tay không ngừng chuyển động, Lục Tư Hoảng nhìn nét chữ trên giấy, cô viết không nhanh không chậm, chữ viết hay con số đều thanh mảnh mềm mại, nét lên và xuống đều rất dứt khoát, không cong queo, ngập ngừng, tựa như tính cách của cô vậy.

Ánh mắt anh dừng lại nơi góc mặt nghiêng nghiêng của cô, lông mày đậm gọn gàng như được tỉa tót, rèm mi dài nhỏ hơi rũ xuống nhẹ nhàng chớp động. Thiếu nữ mười lăm tuổi da vẻ mịn màng như trẻ con, mỗi lúc cô nói chuyện, sần má tinh khiết trắng nõn sẽ di chuyển theo, rất nhẹ nhàng.

Giọng cô chậm rãi, dịu dàng, giảng bài cũng rất dễ hiểu, hơn nữa không hề có vẻ cáu gắt khi phải ngừng lại vì bị hỏi giữa chừng.

Bài toán mà Đỗ Tâm mất suốt mười lăm phút để suy nghĩ, còn Mạc San Du chỉ cần vừa nhìn qua đã có thể nghĩ ra được cách giải, cô đưa nháp cho Đỗ Tâm, bắt đầu nói.

Phương pháp của cô đơn giản hơn phương pháp của giáo viên, cách giải nhanh nhưng kết quả vẫn chính xác, sau khi giảng một lượt, cô ngừng đầu, nghiêm túc hỏi: "Tôi giảng có khó hiểu không?"

Đỗ Tâm ngơ ngác lắc đầu, Mạc San Du đưa lại nháp và bút: "Được, cậu làm đi, cứ áp dụng công thức vừa rồi tôi nói, không bị bắt bẻ đâu." Cô cười: "Thầy của tôi cũng chấp nhận cách giải này."

Trẻ nhỏ hiếu học, rốt cuộc thì vẫn là bị công thức tính nhanh của Mạc San Du thu hút, Đỗ Tâm nói: "Cảm ơn cậu." Rồi xoay người lên, lại lấy ra thêm mấy đề bài trong cặp, dùng phương pháp mà Mạc San Du hướng dẫn áp dụng, cảm thấy ý chí phấn chấn vô cùng.

Mạc San Du nghiêng đầu thì thấy Lục Tư Hoàng vẫn đang chăm chú nhìn bài của mình, dường như không để ý đến xung quanh. Cô cười cười, tiếp tục chống cằm ngắm anh.

Bàn tay cầm bút siết chặt, thật ra chỉ có Lục Tư Hoàng biết bản thân không thể tiếp tục làm bài tiếp được nữa, mấy con số trong đề bài dường như đang chạy loạn, anh đọc mà không hiểu, hay nói đúng hơn là anh không thể tập trung để suy nghĩ được.

Trước mắt cứ hiện lên gương mặt của một người, mà người ấy đang ngồi cạnh anh, hơn nữa anh dù không quay đầu nhìn, cũng biết được ánh mắt của người con gái đáng ghét kia đang dính chặt vào mình.

Mạc San Du chống cằm, mặt hơi nhích tới, nhìn một chút, cô ngạc nhiên thốt lên: "Lục Tư Hoàng, sao tai cậu đỏ vậy?"

Lục Tư Hoàng giật mình, nhìn cô.

Mạc San Du buông khuỷu tay trên bàn xuống, mặt lại hơi nhích lại một tí nữa, nghiêng đầu nhìn, mọi người vẫn đang học, cho nên âm lượng của cô không cao, nhưng vẫn đủ cho những người ngồi gần nghe được, tuy nhiên lọt vào tai Lục Tư Hoàng lại như đang thổi thè: "Tai cậu đỏ kìa." Cô chỉ.

Lục Tư Hoàng chớp mắt, anh cảm thấy mặt rất nóng, tức giận nói: "Đừng nói nhảm."

"Thật mà..." Vai bỗng nhiên bị chọt hai cái, cô quay đầu nhìn.

Bạn học lúc này nhường chỗ cho cô đẩy vò đến, nói: "Mạc San Du, có thể giảng giúp tôi luôn được không?"

Mạc San Du nhìn cậu ta, thoải mái đồng ý: "Được chứ."

Bạn học cười hề hề: "Tốt quá, câu này này." Cậu ta chỉ, rồi nhanh nhẹn đưa bút và nháp cho cô.

Nửa người Mạc San Du đang nghiêng xuống chỗ cậu bạn đó, khoé mắt Lục Tư Hoàng chỉ thấy được vàng trán của cô, vài sợi tóc rũ xuống trong lúc cô đang chăm chú giải đề, cô tuy tiện vén lên thì một lúc sau nó vẫn rơi xuống, lúc này giảng bài cho Đỗ Tâm cũng như vậy. Nhìn một chút, không biết mà xui quỷ khiến thế nào, Lục Tư Hoàng lại vươn tay ra nhẹ nhàng vén lại giúp cô, đầu ngón trỏ và ngón giữa chạm lên vành tai mềm mại, cảm giác ấy khiến động tác của anh khựng lại, nét mặt chết sững, vội rút tay về.

Theo bản năng anh quét mắt nhìn, nhưng Mạc San Du từ đầu đến cuối chỉ tập trung vào việc của mình, còn cậu bạn nhờ cô giảng bài lại nhìn anh cười cười, ánh mắt tỏ vẻ đầy thấu hiểu.

Lục Tư Hoàng không để tâm tới cậu, vô thức liếc sang Mạc San Du vẫn không chú ý, chột cảm thấy khi cô thực sự nghiêm túc, cô sẽ không bị ảnh hưởng bởi tất cả tác động bên ngoài, cũng giống như việc cô kiên trì theo đuổi anh, cô xem đây là việc nghiêm túc, còn thái độ của anh chính là tác động bên ngoài, cô sẽ không vì vậy mà chịu ảnh hưởng.

Mạc San Du đưa lại giấy và bút cho cậu bạn, cậu ta gờ ngón cái, cười nói: "Học bá đúng là học bá, quá siêu."

Mạc San Du cười cười.

"Cậu rũ lông tốt thêm một lần nữa được không?" Cậu ta chấp hai tay, làm bộ dạng thành khẩn.

Mạc San Du nhướn mày: "Sao hả?"

"Cậu còn cách giải cho những câu dạng khác không?"

Cô nhếch môi: "Đương nhiên có."

Hai mắt cậu bạn sáng rỡ, định nói "cậu có thể cho tôi biết được không" thì Mạc San Du đã hiểu rõ: "Muốn xin à?"

Cậu bạn vội gật đầu mấy cái.

Mạc San Du cười bí hiểm: "Thế thì cậu phải thể hiện thành ý trước cái đã."

Cậu bạn ngớ ra, nhếch cao mắt nhìn cô.

Mắt Mạc San Du đảo sang trái, cười cười.

Cậu bạn chột hiểu ra vấn đề, vừa định hé miệng đã bị ngắt lời.

Giọng ai đó lạnh lùng xen ngang: "Có thể im lặng được không?"

Mạc San Du quay đầu, cô hỏi: "Làm ồn đến cậu hả?"

Lục Tư Hoàng nhìn cô: "Ngồi ở đây thì yên lặng một chút." Anh nói: "Rất phiền."

Mạc San Du nghe thế định xoay lên thì cậu bạn nói nhanh: "Mỗi lúc cậu qua đây tôi sẽ nhường chỗ cho cậu, thế nào?"

Mạc San Du cười tủm tỉm, búng tay một cái: "Được." Cô quay lên, sẵn giọng nói: "Tôi viết thêm công thức cho cậu."

Sắp hết giờ nghỉ giải lao, Mạc San Du nói với Lục Tư Hoàng: "Tôi phải về lớp rồi." Cô nhìn anh: "Lát nữa tôi có thể qua tìm cậu cùng ăn trưa không?"

Thấy Lục Tư Hoàng không để ý, cô nhích đến gần, kéo nhẹ tay áo anh: "Được không, cậu chờ tôi qua tìm cậu rồi đi cùng được không?"

Lục Tư Hoàng nhìn cô, Mạc San Du lặp lại: "Được không?"

Sắc mặt Lục Tư Hoàng lạnh nhạt, nhưng miệng lại vô thức bật ra: "Tuỳ cậu."

Mạc San Du hô khẽ, thấp giọng cười: "Hứa rồi nhé." Cô đứng dậy, Lục Tư Hoàng ngược mắt nhìn cô.

Giọng anh trầm thấp, mảy may cau lại: "Tôi hứa khi nào?"

Mạc San Du mím môi, nét mặt như đang cười, đôi mắt cong cong: "Tóm lại tôi coi như cậu đã hứa rồi."

Ánh nắng rọi qua cửa sổ, hắt lên cái mím môi có phần ương ngạnh của cô, Lục Tư Hoàng thất thần một lúc, thật may tiếng ồn ào trong lớp học đã lấn át tiếng tim đập thình thịch trong ngực, anh xoay mặt đi, mắt hơi sụp xuống, khuỷu tay chống lên bàn, tay hơi che miệng lại, sóng mắt vốn yên ả như dòng nước bỗng bị xáo trộn trong chốc lát, trái tim tĩnh lặng từ lâu như một bức tường viện bị phủ đầy rêu xanh âm ẩm, bỗng một ngày, có ai đó kiên trì gọt đi từng chút, từng chút một đến chính anh cũng chẳng nhận ra.

~~~~~

Tác giả: Do tính chất công việc nên thời gian viết cũng bị eo hẹp, có thể sẽ không up chương đều đặn mỗi ngày được, nhưng bù lại mỗi lần tôi sẽ up 2 chương. Mong mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ và bình chọn cho truyện nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cách vài bước đến trái tim

Tiết học kết thúc, đội giáo viên vừa ra khỏi cửa thì Mạc San Du lập tức đứng dậy, Ngải Lâm thấy thế liền kéo tay cô lại: "Ê, lại đi đâu đấy?"

Về mặt Mạc San Du như nhìn kẻ ngốc, cô nói: "Còn phải hỏi nữa sao?"

Nhìn bộ dạng trọng sắc khinh bạn không thèm che giấu của cô, Ngải Lâm bật dậy, cất giọng chỉ trích ngay: "Họ Mạc kia, từ sáng đến tối chỉ biết đến Lục Tư Hoàng, Lục Tư Hoàng, ngoài cậu ta cậu còn biết cái gì nữa không hả?"

Mạc San Du giờ hai bàn tay áp lên mặt cô ấy, khẽ vỗ vỗ: "Bảo bối, đừng tức giận, dù hiện tại ta có say mê "mỹ nhân" khác, nhưng đảm bảo địa vị chính thể của nàng sẽ không bao giờ bị lay chuyển." Cô chu môi, hôn gió một cái: "Ngaoan."

Nói rồi xoay người chạy đi, Ngải Lâm đứng tại chỗ trần trần nhìn bóng lưng dần mất hút của cô, qua một lát lại cảm thấy bất lực mà bật cười: "Chính thất cái đầu cậu."

Trình Gia Khai xoay đầu lại, nhìn cô ấy cười khẩy: "Đều là đồ ngốc." Rồi đi cùng Cao Kiến Văn ra ngoài.

Ngải Lâm liếc mắt, cũng chẳng buồn cãi với anh, về mặt đầy thông cảm, thờ dài lắc đầu.

***

Vừa kết thúc tiết học, Lục Tư Hoàng vẫn ngồi yên bất động, tay cầm sách, mặt cúi xuống, dường như đọc rất chăm chú, nhưng thật ra đuôi mắt vẫn luôn chú ý bên ngoài cửa sổ, đến khi thấy một bóng dáng thoăn thoắt lướt qua, anh mới chậm rãi gấp sách, đứng dậy xoay người đi ra ngoài.

Mạc San Du vừa bước vào lớp đã thấy Lục Tư Hoàng đứng lên, cô chạy lại chỗ anh, đôi mắt sáng long lanh: "Cậu xong rồi hả?"

Lục Tư Hoàng rời khỏi chỗ ngồi, xoay người đi.

Mạc San Du theo sau, "Cùng xuống nhà ăn nhé?"

Lục Tư Hoàng đi trước, Mạc San Du theo sau, bản thân chỉ chú ý đến anh, kết quả hông bắt chọt va phải cạnh bàn, đau đến nghiến răng.

Lục Tư Hoàng nghe động tĩnh phía sau, anh xoay người lại, thấy cô ôm hông khẽ xoa.

Anh bước đến gần, "Có sao không?"

Mạc San Du vội buông tay đứng thẳng, sợ anh đổi ý không đi ăn cùng, kiên quyết lắc đầu: "Không sao, không sao."

Ừm, thật ra thì anh cũng đâu có nói là sẽ đồng ý đi ăn cùng cô...

Lục Tư Hoàng cau mày nhìn cô, qua một lúc, vẻ mặt khó chịu, nhưng ánh mắt lại thoáng qua tia bất lực: "Cậu là trẻ con ư?"

Mạc San Du: "Hả?"

"Cậu có thể nhìn trước ngó sau được không?" Anh nói.

Mạc San Du lúc này mới hiểu ra, đôi mắt khẽ chớp: "Biết làm sao đây, mắt tôi không thể tự khống chế, chỉ có thể nhìn theo cậu." Đầu cô hơi lắc lư, trông mắt đảo qua trái qua phải rồi dừng ở nơi đáy mắt đen thẳm thẳm đối diện: "Cậu ở đâu, nó dừng ở đó."

Ánh mắt buống bình kia mang theo một nét cười nhàn nhạt, Lục Tư Hoàng ngần ngợ trong thoáng chốc rồi cố gắng quay mặt đi: "Cậu không thể nói những câu bình thường được hả!"

Mạc San Du không hiểu: "Tôi có nói câu nào không bình thường ư?"

Lục Tư Hoàng thấp giọng: "Câu nào cũng không bình thường." Anh nhìn cô: "Đi đứng ngay ngắn lại cho tôi." Rồi ngoảnh mặt đi tiếp.

Mạc San Du một bước ngắn đuôi tới, mặt mày hớn hờ, nói: "Lục Tư Hoàng, cậu vừa mới nói 'cho tôi'."

Giọng cô không nhỏ, cũng may giờ nghỉ nên ngoài hành lang khá ồn ào, do cô đứng gần nên anh mới hoàn toàn nghe rõ, nét mặt lập tức sa sầm, quát khê: "Cậu nói bậy gì đó."

Mạc San Du ngớ ra, nhìn ánh mắt như muốn bỏ cô ra làm đôi của anh, ngập ngừng lên tiếng: "Vừa... vừa rồi cậu nói đi ngay ngắn lại cho cậu mà."

Anh nghiêng răng: "Vậy mà cậu dám lặp lại chỉ có hai từ?"

Mạc San Du thành thật nhìn anh: "Bởi vì đó là hai từ quan trọng mà." Cô phân tích: "Chuyện đi đứng là của tôi, nếu bất cẩn té ngã thì cũng là tôi chịu đau, nào phải cậu. Nhưng cậu lại nói đi đứng ngay ngắn lại 'cho cậu'."

Cô chớp mắt, đôi mắt sáng rực như sao đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh: "Tôi nên hiểu thế nào đây?"

Đúng vậy, có té ngã trầy trật thì cũng là chuyện của cô, liên quan gì đến Lục Tư Hoàng, anh việc gì phải nhắc nhở cô, cứ như cô chịu tổn thương thì người đau là anh vậy.

Lục Tư Hoàng đương nhiên không thể thừa nhận câu nói vô thức kia là xuất phát từ sự lo lắng được, như vậy quá nực cười.

Anh ho khan một tiếng, miễn cưỡng nói: "Muốn hiểu sao thì hiểu, tùy cậu."

Dứt lời, Lục Tư Hoàng xoay người đi thẳng, nhìn cũng không thèm nhìn Mạc San Du nữa.

Mạc San Du kêu khê: "Cái người này thật là..." Cô bĩu môi, nhón chân chạy theo anh.

***

Nhà ăn vẫn đông người như mọi khi, Mạc San Du khẳng khẳng muốn xếp hàng rồi lấy thức ăn giúp Lục Tư Hoàng, nhưng anh mắt điếc tai ngơ, không thèm để tâm lời cô nói.

Trong đám đông, dáng người cao ráo cùng cái gương mặt đẹp trai đầy không biết thu hút bao nhiêu ánh mắt, Mạc San Du nghiêng răng nghiêng lợi, đứng ở sau lờm anh chăm chăm. Nếu ánh mắt có thể hoá thành cây búa nhỏ, không biết lưng anh đã bị cô đục bao nhiêu lỗ đầu.

Thật đáng hận, lúc cô nói muốn xếp hàng mua thức ăn giúp, người này lập tức tỏ thái độ lạnh lùng xem thường ngay, hừ, còn tưởng ga lăng thế nào, thì ra cũng chẳng tốt đẹp gì, hẳn là muốn khoe nhan sắc đây mà.

Nhìn xem, nhìn thử xem, bao nhiêu tia điện được phóng ra từ ánh mắt của những nữ sinh xung quanh rồi, có cần phải phô trương thế không.

Phía sau không biết là ai chen lấn, Mạc San Du đột nhiên bị đẩy mạnh, mặt đập vào lưng Lục Tư Hoàng.

Vốn đang khó chịu, cho nên không kiêng dè gì, lập tức mắng một tiếng.

"Khôn kiếp." Cô ngẩng đầu lên, thô bạo thổi phù sợi tóc loà xoà trước trán, quay ngoắt ra sau, hỏi: "Ai vậy? Không biết phải xếp hàng chờ đến lượt ư

mà lại xô đẩy hả?"

Cô bạn phía sau đẩy gọng kính, vội cúi đầu mấy cái: "Xin lỗi, xin lỗi, do tôi bị vấp, không phải cố ý chen lấn đâu, xin lỗi cậu."

Mạc San Du vốn dĩ rất là "thương hoa tiếc ngọc", xưa nay đối với con gái không nổi đối xử thô bạo. Cô bạn trước mắt lại nhiệt tình nhận lỗi như thế, khó chịu trong lòng không thể xả ra ngoài, khiến cô lại càng bức bối hơn, khoé môi mím chặt.

Người phía trước lấy thức ăn xong thì đến lượt Lục Tư Hoảng, sau lưng đột nhiên bị "tấn công", anh nghe thấy người con gái ngang bướng kia còn dám mở miệng chửi bậy, xoay đầu nhìn quả nhiên thấy vẻ mặt của cô không được tốt, còn hùng hổ chất vấn người khác, anh lắc đầu, buông một tay đang cầm khay, nhẹ kéo lấy tay cô.

Mạc San Du vốn định nuốt trôi cơn tức, cổ tay bất ngờ bị nắm lấy, cô theo hướng cổ tay nghiêng người nhìn ra sau, nghe đối phương nói: "Đến lượt rồi."

Mạc San Du ngơ ngác: "Hả?"

Lục Tư Hoảng thờ dãi: "Mau lấy thức ăn." Nói rồi anh hơi dùng sức, kéo cô đến chỗ anh, còn bản thân lại đứng sau cô, anh nói với cô bạn đeo mắt kính vẻ mặt như sắp khóc đến nơi: "Không sao."

Mạc San Du dờ dẫm nhìn Lục Tư Hoảng, anh cũng nhìn cô, hỏi: "Sao còn đứng đực ra đó?"

Đầu bếp đứng sau bệ kính gỗ gõ cái mũi, nói lớn: "Em nữ sinh kia, ăn gì nói mau nào, còn nhường chỗ cho người khác nữa chứ."

Mạc San Du giật mình, vội đặt khay lên, đẩy đến trước mặt đầu bếp, chỉ bừa vài món. Cô sờ sờ cổ tay, đột nhiên cười khúc khích, còn vô thức cắn ngón tay.

Lục Tư Hoảng đứng hơi lệch, lại cao hơn một cái đầu, nên nhìn thấy hết hành động của cô, một tay anh hơi khum lại đưa lên che miệng, giấu đi nụ cười hiện trên bờ môi.

Bàn bên kia, Đỗ Tâm chứng kiến hết tất cả, chỉ có thể siết chặt đôi đũa, thức ăn trong miệng không còn mùi vị gì cả.

Trước đó cô ta đã nghĩ ý muốn cùng Lục Tư Hoảng xuống nhà ăn nhưng anh từ chối, hiện tại lại có thể xếp hàng giành chỗ cho Mạc San Du.

Lẽ nào cô ta thật sự đã đề lỗi rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mặc dù đã bước sang đầu mùa hạ, nhưng thời tiết vẫn chưa oi bức lắm.

Ánh nắng dịu nhẹ rọi xuống qua tán cây, loang lổ những nét nhỏ, hắt lên gương mặt tinh khiết trắng nõn của Mạc San Du, cô cùng Ngải Lâm ngồi trên ghế đá, chiếc quạt giấy trên tay khẽ phe phẩy.

Ngải Lâm mở chai nước, uống vài hớp, mắt vẫn dõi theo đám người ngoài sân bóng rổ, nói: "Chơi cũng hăng say thật."

Ánh mắt Mạc San Du dính chặt vào người con trai đang linh hoạt chuyển động trên sân bóng rổ, quả bóng đánh dưới tay giống như hợp thành một thể với anh, cùng anh vượt qua rào cản trước mặt, sau khi hoàn thành động tác ném bóng giả, Lục Tư Hoảng nhẹ nhàng xoay người, đôi chân nhanh nhẹn chạy về phía trước, tăng người lên cao, bàn tay đẩy một cái, quả bóng theo hình vòng cung chuẩn xác rơi vào rổ. Khoé miệng Mạc San Du nâng lên, nhìn thấy khắp người anh còn toả sáng hơn cả ánh nắng mùa hạ.

Lục Tư Hoảng ném bóng cho một cậu bạn, anh xoay người đi về phía hàng ghế đá, đuôi mắt Mạc San Du nhìn thấy Đỗ Tâm ngồi ở ghế đá bên kia đã đứng dậy, cô nhét chiếc quạt giấy cho Ngải Lâm, vội đứng dậy, mang theo nước và khăn giấy trên tay, chạy nhanh đến trước mặt Lục Tư Hoảng.

Mái tóc anh ướt rượt mồ hôi, tóc mái trên trán rũ xuống, áo thun cũng thấm đẫm mồ hôi, dán sát vào cơ thể, Mạc San Du nhìn cơ ngực ẩn hiện sau lớp áo, âm thầm nuốt nước bọt. Lục Tư Hoảng thấy ánh mắt cô hoàn toàn không có ý tốt, anh lờm một cái, lách người lướt qua cô.

Mạc San Du ngớ ra, ngay lập tức lùi nhanh bước chân, cô gọi: "Này, này, Lục Tư Hoảng!"

Lục Tư Hoảng dừng bước, nhìn cô.

Mạc San Du đưa khăn giấy cho anh, "Mau lau mồ hôi đi."

Lục Tư Hoàng không lập tức nhận lấy, anh nhìn khăn giấy trên tay cô.

Mạc San Du nhìn anh: "Sao thế?" Cô nhướn mày: "Hay muốn tôi lau cho cậu?"

Vừa nói, chân cô vừa tiến thêm một bước, tay cũng đang chậm rãi đưa lên.

Lục Tư Hoàng lùi ra sau, nhận lấy khăn giấy, từ tốn lau mồ hôi trên mặt.

Mạc San Du vặn nắp chai nước khoáng, đưa tới cho anh.

Lục Tư Hoàng cau mày: "Tự tôi làm được."

Mạc San Du nghe thế, cô gật đầu, vặn nắp chai nước khoáng lại, lần nữa đưa tới cho anh.

Lục Tư Hoàng nhìn động tác của cô, không nói gì, nhận lấy chai nước khoáng, vặn nắp ra uống, mắt anh hơi sụp xuống, thấy cô đứng chấp hai tay sau lưng, răng cắn hờ một nửa bên môi, cười cười nhìn anh.

Anh nghe cô hỏi: "Lục Tư Hoàng, buổi chiều cậu có đến thư viện không?"

Động tác của Lục Tư Hoàng hơi dừng lại, anh uống một cái đã voi hơn nửa chai nước, mắt hơi sụp xuống, nói: "Có."

Mạc San Du lập tức tiếp lời: "Vậy cậu chờ tôi với nhé, buổi chiều tôi qua lớp tìm cậu, cùng đến thư viện."

Lục Tư Hoàng không nói gì, anh lướt qua người cô.

Mạc San Du kéo khuỷu tay anh, giọng mềm mại: "Không nói gì tức là đồng ý nhé."

Ánh mắt Lục Tư Hoàng chợt loé lên, nhẹ đáp: "Tùy cậu." Sau đó sải bước đi thẳng.

Mạc San Du nhìn theo bóng lưng anh, thấy anh lại vặn nắp chai nước, vừa đi vừa ngửa cổ uống cạn một hơi.

Ngài Lâm vọt tới, nhìn bộ dáng cười ngây ngốc của cô: "Cậu có thôi đi không?"

"Hả?" Mạc San Du lơ đãng hỏi.

Ngài Lâm chep miệng hai cái, lắc đầu ngao ngán: "Tôi thấy cậu còn chưa theo đuổi được tên mặt lạnh đó, thì đã trở thành kẻ ngốc cuồng si rồi."

Mạc San Du từ từ xoay đầu, nhìn Ngài Lâm, nói: "Bây giờ không phải ư?"

Người đối diện tròn trĩnh mặt: "Cậu thật sự bị Lục Tư Hoàng bắt hồn mất rồi."

Mạc San Du nhếch môi, nhìn cô ấy với vẻ khinh khỉnh: "Cậu mới biết á?"

Ngài Lâm thật sự muốn đạp cô một cái.

***

Lớp 10/1

Lục Tư Hoàng cúi đầu đọc sách, chốc lát lại nhìn xem đồng hồ, tiết học của lớp anh đã kết thúc được mười lăm phút rồi.

Anh bỗng nhiên đứng dậy, tay gấp sách lại, xoay người ra khỏi chỗ ngồi.

Phan Thế Viễn vừa đi vào, nhìn thấy Lục Tư Hoàng liền vỗ vai anh: "Này, cái đuôi nhỏ hôm nay không đến tìm cậu à?"

Cậu ta chính là bạn cùng bàn với anh, cũng là người lần trước xin Mạc San Du công thức tính nhanh. Mỗi lần cô đến tìm Lục Tư Hoàng, cậu ta lại là người được hỏi nhất, chỉ cần nhường chỗ cho cô, bài giải khó cách mấy cũng có người giải giúp, chỉ thiếu là chưa nói thẳng nhờ cô dạy kèm, nếu được như thế, thành tích của cậu ta nhất định sẽ tăng thêm một bậc.

Mấy chữ "cái đuôi nhỏ" vừa đập vào tai, khoé môi Lục Tư Hoàng giật giật, anh không có ý sửa lại, cũng không có ý muốn nói chuyện với người trước mặt, chân đã định dời bước, nhưng không hiểu làm sao miệng không kìm được bật ra: "Tôi muốn đến thư viện, tránh ra."

Cậu bạn nhún vai, nghiêng người nhường đường cho anh.

Vừa xong tiết học buổi chiều, Mạc San Du nói với Ngài Lâm mấy câu, rồi vội chạy ra khỏi lớp.

Trình Gia Khải nhìn theo bóng lưng cô, đôi mắt tối tăm, anh chậm rãi đứng lên, từ từ gấp sách lại, liền sau đó giắt mạnh xuống bàn, sải bước đi ra ngoài.

Ngài Lâm giật mình một cái, cô ấy ngẩng đầu, thấy bóng lưng của Trình Gia Khai mang theo lạnh lẽo khó nói nên lời.

Cao Kiến Văn ngồi cạnh cũng bị anh dọa đến ngẩn người, sau khi định thần lại thì Trình Gia Khai đã mất bóng rồi.

Ngài Lâm hỏi: "Cậu ta lại lên con gì vậy?"

Cao Kiến Văn ôm hai tay, nghiêng người xuống nhìn Ngài Lâm, nhún vai: "Cậu biết rồi đấy."

Về mặt cậu ấy thể hiện rõ "chuyện này còn cần phải hỏi ư?"

Đúng là không quá khó hiểu. Cũng bởi vì gần đây thái độ của Lục Tư Hoàng đối với Mạc San Du dường như thay đổi, cô lập tức nắm lấy cơ hội, biến thành cái đuôi dính sát theo người ta.

Mà đối với Trình Gia Khai chuyện này đương nhiên không hề dễ chịu.

Ngài Lâm bóp bóp trán, nói: "Cậu đi theo cậu ấy đi."

Cao Kiến Văn nhìn Ngài Lâm như nhìn tên ngốc: "Nói đùa, bộ dạng của đại ca như ăn phải thuốc súng, tôi cũng không muốn tự nộp mạng đâu."

Mạc San Du đi vào thư viện, cô nhìn quanh một vòng, nhìn thấy Lục Tư Hoàng ngồi trong góc cạnh ô cửa sổ, yên lặng đọc sách, nắng chiều dịu nhẹ hắt lên nửa gương mặt nghiêng của anh, tựa như đang vuốt ve. Người anh được nắng hoàng hôn bao phủ, chớp mắt cứ ngỡ như một bức tranh, cho dù nhiều năm về sau, tháng ngày trôi qua nhanh, vẫn không thể xóa nhòa khung cảnh đẹp thế này.

Lục Tư Hoàng cảm nhận được có người đang tới gần, anh ngẩng đầu lên, Mạc San Du bước nhẹ chân đi tới, ngồi xuống đối diện với anh, thấp giọng nói: "Cậu đợi lâu không?"

Tiết học của cô ra muộn, cũng bởi vì giáo viên dạy Lý cứ nói mãi không chịu ngừng, vừa tan tiết Mạc San Du lập tức chạy đi tìm anh, nhưng nghe cậu bạn cùng bàn nói anh đã đi đến thư viện rồi, cô liền chạy đến đây.

"Ai nói tôi đợi cậu?" Giọng Lục Tư Hoàng từ tốn vang lên.

Xem ra là cô tự dất vàng lên mặt mình, Mạc San Du chép miệng.

"Cậu đang đọc sách gì đấy?" Cô hỏi.

"Liên quan gì đến cậu!"

"Tôi cũng muốn đọc mà."

Lục Tư Hoàng bất động, Mạc San Du với tay tới, đầu ngón tay chạm vào trang giấy trên sách.

Lục Tư Hoàng ngẩng đầu lên: "Cậu làm gì đấy?"

"Cho tôi xem tựa là gì."

Lục Tư Hoàng gấp sách lại, Mạc San Du liếc thấy tên sách, vừa định mở miệng đã nghe anh nói: "Cậu đọc đi."

Nói rồi anh đứng dậy, Mạc San Du cũng bật dậy theo, "Cậu định về à?"

"Tôi đi tìm quyển khác."

"Không cần đâu." Mạc San Du nói: "Để tự tôi tìm, cậu cứ đọc của cậu."

Nhưng mà Lục Tư Hoàng không thèm nghe lời cô nói, chân dài đã sai bước đến một dãy kệ sách.

Mạc San Du than thầm, vội đuổi theo sau.

Lục Tư Hoàng vươn tay tìm sách, thấy cô đứng cạnh, hỏi: "Sao không ngồi ở kia đọc sách?"

Mạc San Du nhìn anh: "Tôi đợi cậu cùng đọc." Hai tay cô cũng vươn ra tìm, nhưng đuôi mắt vẫn luôn chú ý theo anh.

Lúc trở về chỗ ngồi, Lục Tư Hoàng nhìn Mạc San Du đang chậm rãi ngồi xuống cạnh anh, "Qua kia ngồi."

Mạc San Du đáp nhỏ: "Tôi sợ nói chuyện làm ồn đến người khác, ngồi gần sẽ dễ hơn."

Lục Tư Hoàng liếc cô: "Cậu đến để đọc sách hay để tâm tình?"

Một tay bàn tay chống lên má, Mạc San Du nhìn anh, nói: "Cả hai."

"Mạc San Du!" Giọng Lục Tư Hoảng rít nhỏ qua kẽ răng.

"Được, được, đọc sách."

Lại qua một lúc, Mạc San Du nghiêng đầu, "Lục Tư Hoảng, sắp tới trường chúng ta sẽ tổ chức cuộc thi bơi lội giao hữu với các trường khác trong thành phố, tôi đã đăng ký rồi."

Động tác lật sách của Lục Tư Hoảng hơi dừng lại, "Vậ à."

Mạc San Du gật đầu: "Lục Tư Hoảng, lúc ấy cậu có thể tới cổ vũ cho tôi không?"

Lục Tư Hoảng ngẩng đầu, anh nhìn thẳng vào ánh mắt đang chờ mong của cô, thấp giọng hỏi: "Lớp tôi cũng có người tham gia, sao tôi phải cổ vũ cho cậu?"

Mạc San Du cũng không để ý, cô nói: "Cổ vũ cho ai cũng được, chỉ cần có mặt cậu, tôi sẽ được tiếp thêm động lực." Đương nhiên, nếu cậu có thể cổ vũ cho tôi, chắc chắn tôi sẽ càng vui hơn nữa, những lời sau cô không nói, cô nghĩ, anh xuất hiện là tốt lắm rồi.

Mạc San Du nói xong, một bên chân mày hơi nhướn lên, khoe mong cong cong.

Kỳ thực dạo gần đây Mạc San Du nhận ra thái độ của Lục Tư Hoảng đối với cô dường như đã thay đổi, mặt dù biểu cảm vẫn luôn lạnh lùng, nhưng ít nhất anh đã không còn xua đuổi cô như trước, cũng không còn xem cô như không khí, để mặc cô tự biên tự diễn mà không đáp lời.

Cô biết, có lẽ khoảng cách giữa hai người đã được kéo gần hơn rồi, dù vẫn chưa đạt được kết quả như mong muốn, nhưng đây cũng là một bước tiến.

Chỉ cần có cơ hội, Mạc San Du lập tức nắm bắt, tuyệt không để vượt mất một chút.

Mỗi ngày lôi kéo anh cùng ăn cơm, ở ghế đá đợi anh chơi bóng cùng bạn bè xong liền mang nước đến cho anh, thỉnh thoảng còn kéo anh cùng đi cô đến thư viện.

Từng chút từng chút, tuy rằng không bày ra bộ mặt dễ xem cho cô coi, nhưng anh cũng không hề từ chối cô nữa.

Cô biết, chỉ cần bản thân cố gắng thêm một chút, có lẽ... người con trai như ánh nắng mặt trời ấy sớm muộn cũng sẽ mềm lòng.

Lục Tư Hoảng không đáp lời, nét mặt có chút không tự nhiên, anh quay đi.

Gió lướt qua ô cửa sổ, trong mắt Lục Tư Hoảng hiện lên gò má của người con gái đang được ánh hoàng hôn bao lấy, rù bóng xuống đôi mắt cô tựa như ánh lên một ngọn lửa, phía xa xa có một dãy đồ rực xuyên qua tầng mây, sắc màu xuyên thấu khung cửa kính, tất cả tập trung trên đôi môi đỏ mọng đang cong lên ấy.

Trong gió dường như mang đến hương thơm của dâu tây, thoang thoang làm say lòng anh.

Là ai trông vậy, vì sao chưa từng thấy?

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thư viện nằm ở phía Đông của trường học, nơi này có một khuôn viên, bên trong có cái hồ nhỏ, lúc này nắng hoàng hôn đã phai nhạt, mặt trăng dần nhô lên, gió nhẹ phẩy qua khiến mặt hồ rung động, gọi lên những lọn sóng lăn tăn.

Bên trong thư viện, chỉ còn một vài người, không gian vô cùng yên ắng, chỉ nghe tiếng gió thổi bên ngoài ô cửa sổ.

Lục Tư Hoảng cúi đầu xem đồng hồ, anh đóng sách lại, khẽ nói: "Đi thôi."

Mạc San Du nghe anh nói thế, ngẩng đầu nhìn anh: "Ồ, được."

Lục Tư Hoảng nhìn cô, tay trái anh cầm một quyển, tay phải vươn ra lấy luôn quyển sách vừa mới đóng lại của cô, đem trả về kệ sách.

Mạc San Du đứng đó, đợi anh xoay người đi tới, cùng nhau rời khỏi.

Chỉ mới bước vào đầu hè, thời tiết vẫn chưa nóng, gió buổi đêm còn mang theo hơi lạnh. Vừa bước chân ra đến cửa, cơn gió thoảng qua mặt, Mạc San

Du ôm vai khẽ xoa, cô ngó qua Lục Tư Hoàng đang đi bên cạnh, chợt nhớ tới các môn thể thao mà trường tổ chức vào dịp hè có cả bóng rổ, cát giọng hỏi: "Phải rồi, cậu có đăng kí thi đấu giải giao hữu bóng rổ không?"

Một tay Lục Tư Hoàng cầm vào túi quần, tay còn lại anh chỉnh dây đeo ba lô, nghe cô hỏi thì gật đầu: "Có."

Mạc San Du nghe anh nói, giữa đôi lông mày nhướn lên, đôi mắt cô như nhuốm một tầng trắng sáng, giọng hơi cao một chút: "Lúc đó tôi sẽ đến cổ vũ cho cậu."

Lục Tư Hoàng nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Lớp của cậu có người đăng ký không?"

"Có chứ." Mạc San Du nói.

"Vậy cậu còn cổ vũ cho tôi?"

"Không sao, cũng đâu phải chỉ có một mình tôi."

Lục Tư Hoàng gật đầu: "Đúng là có tinh thần tập thể, người cùng lớp với cậu thật có phúc."

"Cậu đang mĩa mai tôi đấy à?"

Lục Tư Hoàng nhìn cô, ánh mắt tỏ ra ngạc nhiên: "Cậu nhìn ra ư?"

"..." Cô không mù, cũng đâu có bị ngốc.

Mạc San Du cảm thấy bất mãn, nhưng quả thật cô đã vì "nam sắc" mà xem nhẹ chuyện thắng bại của lớp, dù thế nào đi nữa thì cũng phải cổ vũ cho lớp mình chứ, sao có thể bị mê hoặc một chút liền chạy đi cổ vũ cho lớp người khác, thật là mất hết nhân tính.

Đi được nửa đoạn đường, Lục Tư Hoàng mấy lần liếc mắt đều thấy cô im lặng, anh trầm nghĩ lại lời mình vừa nói, có phải đã quá nặng lời hay không.

Đang lúc do dự mở miệng, chợt nghe người bên cạnh lên tiếng: "Lục Tư Hoàng, ngậm lại lời cậu nói rất có lý."

Lục Tư Hoàng nghiêng đầu sang.

Mạc San Du nói tiếp: "Dù có thích cậu thì tôi cũng không thể gạt bỏ tinh thần tập thể sang một bên được, như vậy quá ích kỷ."

Cô nói một đoạn, nhưng rơi vào tai Lục Tư Hoàng chỉ có hai từ "thích cậu".

Đôi mắt anh thoáng loé lên xao động, ngoảnh mặt nhìn về trước, gương mặt thần nhiên, chỉ có khoé môi hơi co quắp một chút, tiết lộ trạng thái bất đắc dĩ.

Sao lúc nào cũng có thể tỏ tình được vậy hả!

Còn không quan tâm xem người ta có muốn nghe hay không.

Đoạn đường cũng không dài lắm, thoáng chốc đã đến lớp.

Mạc San Du nghiêng đầu sang nói với Lục Tư Hoàng: "Tôi vào lớp nhé."

Lục Tư Hoàng thoáng nhìn cô, gật đầu.

Giờ tự học ở lớp Mạc San Du không được yên tĩnh như lớp của Lục Tư Hoàng, cô vào chỗ ngồi, thấy Ngải Lâm đang cầm cúi làm bài tập, phía bàn trên chỉ có Cao Kiến Văn đang gục đầu ngủ, cô quét mắt một vòng, sau đó huych vào khuỷ tay Ngải Lâm, hỏi: "Trình Gia Khai đi đâu rồi?"

"Không biết." Ngải Lâm đáp.

Mạc San Du chồm lên, lấy bút gỗ vào lưng Cao Kiến Văn mấy cái, cậu ấy cựa mình, lăm bằm trong miệng.

Lớp học có chút huyền ảo, Mạc San Du không nghe thấy, cô lại lấy bút chọc tới, lần này dùng lực mạnh hơn.

Cao Kiến Văn ăn đau, bị đánh thức giữa cơn ngủ say, cậu ấy ngẩng phát đầu lên, đôi mắt tèm nhèm mới ngủ dậy đỏ quạnh, nhìn cây bút trên tay Mạc San Du như thể muốn bóp nó thành đồng cát vụn, giọng gắt gỏng: "Gi đấy?"

Mạc San Du hỏi: "Có biết Trình Gia Khai đi đâu không?"

Cơn giận còn chưa nguôi, Cao Kiến Văn cúi nghiêng đầu, bàn tay vạch túi quần bên trái ra, cất cao giọng: "Đại ca, có ở đó không?" Tiếp đến lại vạch túi quần bên phải, lặp lại câu hỏi.

Mạc San Du cảm thấy cơ mặt của cô đang giật liên hồi, bàn tay cô thò tới, vỗ một cái lên vai cậu ấy: "Ngủ đi."

Cô moi đi động trong cặp ra, soạn tin nhắn.

Ngài Lâm ngừng bút, nói: "Vừa rồi tôi có tìm, gọi điện không nhắc máy, nhắn tin cũng không thấy hồi âm."

Mạc San Du gửi tin đi, cô đặt đi động trong học tủ, cau mày nói: "Sắp thi cuối kỳ mà vẫn còn long nhong, cậu ấy là trẻ con ư!"

Ngài Lâm nhún vai, Trình thiếu gia luôn nghĩ mình là trung tâm, khiến người khác phải đau đầu không thôi.

Ba người chơi với nhau từ nhỏ, từ đó đến giờ cái gì cũng cùng nhau, hai người bọn họ lại không thể ngờ lơ anh được, đặc biệt là thành tích học tập vô cùng tệ, lên lớp 11 phân ban, nhà trường sẽ dựa theo thành tích mà tách lớp, với điểm số không thể ngáng mặt của Trình Gia Khải, chắc chắn không thể nào ngồi cùng lớp với Mạc San Du và Ngài Lâm, mà nếu không có hai người kiểm lại, Trình thiếu gia nói loạn bỏ học luôn không chừng.

Mạc San Du liếc mắt, nhìn thấy cặp sách của Trình Gia Khải vẫn còn, trong đầu thoáng qua một khung cảnh, cô đứng dậy, nói với Ngài Lâm: "Tôi nghĩ ra một nơi, đến đó thử xem sao."

Nói xong liền lấy theo đi động rồi vụt đi, lớp trưởng nhìn theo bóng lưng cô, cậu ta đi tới cạnh bàn Ngài Lâm, nói: "Mạc San Du lại đi đâu đấy?"

"Đi tìm Trình Gia Khải."

"Không phải lại chạy sang lớp 1 ư?" Về mặt lớp trưởng không tin.

"Chẳng phải tôi đã nói cậu ấy đi tìm Trình Gia Khải ư." Ngài Lâm chỉ vào chỗ ngồi trống bàn trên: "Cậu nhìn đi."

"Được." Lớp trưởng gật đầu: "Thêm một lần này thôi, cũng sắp thi cuối kỳ rồi, nếu còn tiếp tục tự ý bỏ giờ học nữa, tôi sẽ không bao che, sẽ báo lên với chủ nhiệm đây."

Ngài Lâm nhìn cậu ta nói xong thì xoay người trở về chỗ ngồi, cô ấy chỉ biết trợn trừng mắt.

Bởi vì sắp đến thời gian thi cuối kỳ, giáo viên ra hàng loạt bài thi thử cho cả lớp làm, mà số điểm của lớp trưởng đối với mỗi đề so với Mạc San Du đều kém hơn, hơn nữa thành tích thi giữa kỳ của Mạc San Du cũng đứng nhất lớp, đứng thứ hai toàn trường. Thân làm lớp trưởng, người "cầm đầu" một lớp ngoài việc cảm thấy địa vị của bản thân bị đe dọa, còn vô cùng mất mặt nữa. Mà hôm nay sau khi chủ nhiệm đọc điểm số của mỗi người, sắc mặt của lớp trưởng vẫn luôn đen như đất nòi, tâm trạng buồn bực phải tìm người phát tiết. Nhưng kẻ đầu sỏ không có ở đây, người ghánh tai ương lại là Ngài Lâm.

Thật đúng là bạc đãi người lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Dấu răng bị lõm

Sau trường Nhất Trung có một ngọn đồi, Mạc San Du vòng ra sau trường, men theo con đường nhỏ mà đi. Mặt trời đã lặn từ lâu, đêm tối bao phủ cả ngọn đồi, nương theo ánh trăng mờ ảo không thể thấy được ở xa.

Nhà trường lo học sinh sẽ trốn học nên xây một hàng rào chắn ngang, cao hơn một mét, phía trên còn có đỉnh nhọn, nhưng do thời gian lâu quá đã bị tróc lớp sơn một nửa, mấy chỗ bị bong lớp sơn đều đã rỉ sét.

Mạc San Du bật đèn pin trên đi động, cô nhìn xung quanh.

Đám con trai thường chạy ra đây đá bóng, trên bãi cỏ của ngọn đồi cũng xây lên hai khung thành như một sân bóng nhỏ, Mạc San Du đi tới, kẻ mặt qua khe hở của hàng rào sắt, nhìn thấy Trình Gia Khải đang nằm giữa hai khung thành.

Sợ kinh động đến mọi người, cô không dám gọi lớn, chỉ có thể hạ giọng: "Trình Gia Khải."

Gọi mấy tiếng, người phía trước vẫn bất động, cô ngo xuống đất, nhặt một viên đá nhỏ, ném tới, Mạc San Du xác định trúng phốc, bởi vì người nằm đó bỗng giật chân.

Trình Gia Khải gồng hai tay sau đầu, hai mắt nhắm lại, tâm tư trôi dạt tận nơi xa, đến khi dưới chân bỗng nhói lên một cái, anh theo bản năng co lại, lúc này mở mắt ra mới thấy hơi chói mắt. Anh nghiêng đầu, nhìn theo hướng phát ra ánh sáng.

Mạc San Du thấy Trình Gia Khải nhìn sang bên đây, trong đêm tối cô sợ anh không nhìn thấy rõ, chột xoay đèn pin vào mình, ánh đèn màu trắng rọi lên mặt, cô cất giọng: "Là tôi."

Đêm đen lạnh lẽo, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một gương mặt trắng toát vô cùng quý dị, Trình Gia Khải thoáng rung mình, nhất thời ngây ra, cho đến khi nghe được giọng nói đến không thể quen thuộc hơn, anh cau mày, ngồi dậy nhìn thật kỹ, sau đó đứng lên, sai bước dài hướng về cái người đang dọa ma phía trước.

"Cậu làm gì ở đây?" Trình Gia Khải hỏi.

"Câu này phải hỏi cậu mới đúng chứ." Mạc San Du nói: "Còn tôi là đang tìm cậu."

Trình Gia Khải cau mày: "Tìm tôi làm gì?"

"Cậu nói thử xem?" Mạc San Du ngó nghiêng, "Cậu vào bằng cách nào vậy?"

Trình Gia Khải im lặng nhìn cô, một lúc mới nói: "Qua đây." Nói rồi anh đi về phía bên trái.

Mạc San Du đi theo, đến góc cuối của hàng rào, phía trên còn có cây to rũ nhánh xuống, cô thấy ngón tay anh chỉ vào một chỗ.

Kẽ hở của hàng rào chỉ vừa một cái đầu, nhưng chỗ Trình Gia Khải chỉ thì một thanh sắc đã bị bẻ đi, vừa vặn chừa ra một khe hở lớn.

Mạc San Du nhướn mày, cô lập tức luồn người qua.

Trình Gia Khải đỡ cô: "Cẩn thận một chút." Mấy thanh sắc dù sao cũng đã bị rỉ sét, nếu quẹt trúng da thì sẽ phiền phức.

Mạc San Du vịn tay Trình Gia Khải, sau khi trót lọt đi ra, cô cúi đầu phui hai vai, nói: "Thì ra bình thường các cậu cũng trốn ra bằng cách này."

Trình Gia Khải liếc cô: "Tôi không dùng cách éo lá như vậy."

"Thế chẳng lẽ cậu nhảy qua à?"

"Ừ." Trình Gia Khải thờ ơ đáp, xoay người đi về phía bãi cỏ.

Mạc San Du đi theo: "Trình Gia Khải, cậu có biết sắp thi cuối kỳ rồi không?"

Trình Gia Khải ngồi bệt xuống bãi cỏ, đầu gối co lên, hai bàn tay anh vòng tới, hờ hững hỏi: "Thì sao?"

"Cậu còn dám hỏi nữa á? Bình thường thành tích đã kém, sắp thi còn trốn học, cậu là trẻ con ư? Bao nhiêu tuổi rồi biết không?"

Đèn pin di động đã tắt, gương mặt của Trình Gia Khải dưới ánh trăng hơi mờ nhạt, Mạc San Du nghe anh nói: "Chẳng phải mỗi ngày cậu đều chạy theo cái tên kia hả? Sao hôm nay lại rảnh rỗi quản chuyện của tôi."

"Tôi quản cậu á? Đây là tôi quan tâm cậu."

"Ồ, cảm ơn đã quan tâm." Trình Gia Khải ngẩng đầu nhìn cô, "Cậu định đứng như vậy luôn à?"

Mạc San Du lườm anh, cô ngồi xuống, hai tay ôm gối, "Sao lại chạy ra đây?"

"Lười học." Anh hỏi ngược lại: "Sao cậu biết tôi ở chỗ này?"

Mạc San Du xuy một tiếng, "Mấy cái trò của cậu còn qua mặt được tôi sao!"

"Vậy ư?"

"Bởi vì cặp sách cậu còn ở trong lớp, tôi đoán cậu không rời khỏi trường, nên chạy đến đây tìm vận may đó." Cô cười, vỗ vai anh: "Cậu xem, có bao giờ cậu trốn được tôi đâu."

Trình Gia Khải ngẩng đầu nhìn bầu trời, dưới bóng đêm, ánh mắt của anh sâu thẳm, phảng phất một nỗi muộn phiền, tiếng thở dài dường như vừa mới khe khẽ theo gió, anh thấp giọng nói: "Ừ, tôi vẫn luôn không trốn được cậu."

Có thật sự là không trốn được không? Hay chỉ vì từ trước đến giờ vẫn luôn không nỗ lực cô không tìm được?

Trình Gia Khải lắc đầu cười khổ, có một số chuyện nên giữ ở trong lòng, bởi vì một khi đối phương biết được, chưa chắc đã dễ chịu.

Một chân anh sai ra, một chân vẫn co lại, khuỷu tay gác lên đầu gối. Nương theo ánh trăng, vết sẹo trên cánh tay phải như ẩn như hiện.

Trình Gia Khải ngắm nhìn vết sẹo ấy, bỗng gọi Mạc San Du một tiếng, anh đưa tay ra cho cô, "Cậu xem, có còn nhớ vết sẹo này không?"

Mạc San Du cúi đầu nhìn, cách cổ tay một đoạn có một vết sẹo.

Con trai khác con gái, trên người có vài vết sẹo ngang dọc cũng không sao, có khi nhìn còn cảm thấy khá ngẫu.

Nhưng vết sẹo trên cổ tay của Trình Gia Khải lại không như thế, càng nhìn lại càng buồn cười, có lẽ đến chính anh cũng cảm thấy mất mặt mỗi khi nhìn thấy.

Bởi vì nó là một dấu răng, hơn nữa còn là một dấu răng bị mất một lỗm, hẳn là người cắn khi đó đang gãy hết một cái răng.

Trình Gia Khải chăm chú nhìn gương mặt ngày càng nhăn như khi của Mạc San Du, anh bật cười, xem ra cô vẫn không quên.

***

Trẻ con bảy tám tuổi luôn dễ bị hù dọa, chỉ cần không ngoan ngoãn một chút, người lớn sẽ luôn có cách để trừng trị. Trình Gia Khải cũng không ngoại lệ, cứ mỗi lần cậu giờ chơi hồn thể ma vương lên, bố cậu đều sẽ cương quyết trừng phạt, không hề nuông chiều.

Có lần cậu không hài lòng đồ chơi của mẹ mua, bản tính thiếu gia nổi lên, liền đem đập đi. Bố Trình không nói hai lời, không biết tìm đâu ra một đám trẻ con ở gần đó, để cậu đứng cạnh đồ chơi của mình mà không được nhúc nhích, ông lấy từng món đem cho đám trẻ con đó, bắt cậu phải tận mắt nhìn đồ của mình rơi vào tay người khác, cho dù cậu có khóc lóc cỡ nào thì vẫn không thể lay chuyển được, lần lượt nhìn đồ chơi mà mình yêu thích bị lấy đi, dù có bị bố đánh thì Trình Gia Khải cũng không muốn đứng yên, cậu nhào tới đập phá luôn những món khác, thà là tự tay huỷ đi cũng không muốn cho.

Bố Trình ngược lại không hề đánh cậu, ngược lại còn bế cậu ngồi trên ghế sofa, bật tivi lên điều chỉnh kênh một lát, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Trên màn là khung cảnh một cái đầm lầy, con quái vật to lớn chậm rãi trườn trên mặt nước, không biết nó dài bao nhiêu, nhưng chỉ một phần lộ trên mặt nước cũng đã đủ dọa người, thỉnh thoảng, cái đầu của nó ngẩng lên, vào lúc nó há to miệng rồi vuron cái lưỡi chề hai ra, Trình Gia Khải hoàn toàn khóc rống.

Bên tai lại văng vẳng lời của bố: "Đây là trăn khổng lồ, con biết nó lớn và dài như thế nào không? Nó có thể dùng cơ thể dài ngoằng của mình để siết chặt cho đến chết một con mồi to gấp đôi nó và cái đuôi vẫn dư ra một khúc để ngoe nguẩy, vậy con biết nó thích nhất cái gì không? Chính là những đứa trẻ hư hỏng chỉ biết làm trái ý người lớn, con trăn khổng lồ luôn có thể tìm ra những đứa trẻ ấy, bởi vì trên người chúng có một mùi hương đặc trưng khác với những đứa bé ngoan. Trên người chúng luôn có những mùi hương thu hút con trăn khổng lồ bò đến. Nó chỉ cần dùng một đoạn của cái đuôi thôi là đủ để quấn một đứa trẻ từ đầu đến chân..."

Mẹ Trình nghe tiếng con khóc vội vàng chạy đến, lại thấy chồng mình nói mấy lời kinh dị đến người lớn cũng phải sớn gai óc để hù con, xem chút nữa muốn ngất đi, bà chạy tới đánh túi bụi vào người ông, "Nói cái gì thế, anh nói cái gì thế, sao lại hù con như vậy hả?"

Bố Trình vừa ôm đầu vừa nói: "Anh đang dạy con mà..."

Mẹ Trình tức giận thở hồng hộc: "Anh dạy con đấy hả, anh còn dám nói là dạy con, đây là anh hù chết con thì có."

Mẹ Trình xoay người ôm con trai đang khóc xanh mặt mảy vào lòng, khẽ dỗ.

Bố Trình đang dạy con bị người ta chen ngang giữa chừng đương nhiên vô cùng bất mãn, ông nhìn theo đứa trẻ đang gục trên vai mẹ, bồi thêm một câu: "Bố nói cho con biết, bỏ ngay cái tính hỗn láo đó cho bố, bằng không bố sẽ để con trăn khổng lồ..."

Trình Gia Khải nghe thế lại khóc thét lên, quấy đạp lung tung.

Mẹ Trình tức đến độ đỏ mặt tía tai, vừa xoay người lại thì tên đàn ông gây họa đã nhanh chân chuồn đi mất.

Bà đau lòng vỗ lưng con trai, dỗ ngọt hết lời.

Kể từ hôm ấy, hồn thể ma vương không sợ trời không sợ đất, lại vô cùng sợ hãi những loài bò sát, đừng nói là trăn với rắn, cho dù chỉ là con giun thì cũng khiến cậu tái nhợt mặt mày.

Mà vừa hay Mạc San Du luôn chơi cùng cậu kia lại có sở thích vô cùng kỳ dị, chẳng phải mấy bé gái đối với mấy loài thú cưng như chó mèo thì đặc biệt có thiện cảm ư, còn cô bé họ Mạc kia thích gì không thích, lại thích chơi với rắn.

Mẹ Mạc mua cho cô bé một con rắn cao su có hoa văn nhìn y như thật, mỗi lần Trình Gia Khải nhìn thấy là lại đi đường vòng, muốn phát cáu cũng không dám, chỉ sợ cô bé quăng luôn con rắn chết tiệt kia vào người mình.

Một hôm chẳng biết chênh mảng thế nào mà để con rắn cao su đầu và đuôi đứt lìa, nằm sõng soài ngay đường đi, Trình Gia Khải nhìn thấy tay chân liền run rẩy muốn tè ra quần, cậu ôm đứng quần đứng yên một chỗ, Mạc San Du chạy đi tìm đồ chơi của mình, nhìn thấy cậu đứng ở đó, dưới chân là con rắn mẹ mua mà cô bé rất thích.

Mạc San Du giậm chân bình bịch, quát to cái miệng để lộ ra chỗ răng cửa bị gãy: "Sao cậu dám giết chết "bạn nhỏ" của tôi hả?"

Trình Gia Khải mấp máy môi: "Không...không..."

Lời còn chưa dứt, Mạc San Du đã nhào tới, nhớ tới con rắn của mình chết thảm như vậy, cả người không còn nguyên vẹn, cô bé tức đỏ mặt, ôm lấy tay

Trình Gia Khải cắn phập vào, mặc kệ cậu giãy giụa cũng không chịu nhả ra.

Cô bé biết mà, cái tên Trình Gia Khải này bình thường luôn thể hiện thái độ thù địch đối với "bạn nhỏ" của mình, bây giờ lại còn cả gan "xử" luôn nó, thật đáng ghét.

Giáo viên chạy tới, nhìn thấy Trình Gia Khải vừa la vừa đẩy đầu Mạc San Du, còn Mạc San Du ôm cánh tay của cậu cắn chặt không chịu buông, trái tim của giáo viên nhảy lên như muốn nhào ra ngoài, vội chạy tới kéo hai đứa nhỏ ra.

Một giáo viên cũng nhảy vào phụ, hai đứa nhỏ đánh nhau mà khiến cho cả lớp loạn thành một đoàn.

***

Đúng là chẳng về vãng gì, nhưng đến giờ vẫn không biết được "hung thủ" giết "bạn nhỏ" của cô là ai, quá bí ẩn.

Mạc San Du nhìn dấu răng trên tay Trình Gia Khải, cô cười nhạt: "Chẳng phải đã qua lâu rồi ư? Cậu thật nhớ dai."

Trình Gia Khải lại không cho là đúng: "Cậu nhìn thử đi, dấu răng này theo tôi cả đời đấy, cho dù tôi không muốn nhớ thì nó cũng sẽ nhắc cho tôi nhớ. Huống hồ là tôi còn bị vu oan nữa." Chẳng biết hung thủ là tên chết đuối nào, hại anh khi đó bị cắn đến mức tương đương cả một mảng thịt.

Mạc San Du ngoan cố chống trả: "Tóm lại là cậu thù dai." Cô nói: "Nếu không thì tôi cho cậu cắn một cái, xem như huê nhau."

Người bên cạnh hừ một tiếng, "Tôi cũng không phải là chó, cắn cậu làm gì!"

"Cậu đang chửi xéo tôi là chó đấy à?" Mạc San Du nghiêng rằng.

"Không dám."

"Còn nói không dám" Mạc San Du khụy gối, thẳng lưng nhào tới, túm ngay gáy anh, vỗ một cái.

Trình Gia Khải ôm gáy, hơi cao giọng: "Đau đó."

Mạc San Du lại vỗ thêm một cái, nói rất đường hoàng: "Không đau thì đánh làm gì hả?"

Trình Gia Khải cũng nổi cáu: "Tôi nói là đau." Liếc mắt thấy cô lại giơ tay, anh lập tức đứng bật dậy.

Mạc San Du chậm rãi đứng lên theo anh, Trình Gia Khải nhìn cô cảnh giác, quả nhiên cô lại muốn chơi trò đánh úp, cũng may là anh mang tâm lý đề phòng, cô vừa vọt tới anh liền tránh ra sau.

"Mạc San Du, đừng cho là tôi không đánh con gái nhé."

"Cậu đừng có được nước lấn tới, tôi đánh thật đấy."

"Vừa rồi cậu mắng tôi là chó."

"Tôi nói thế bao giờ."

"Đã nói tôi không có mắng mà."

"Đừng có mạnh tay, đau."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cậu chủ nhà này giận dữ

Trăng trên cao phát ra ánh sáng màu bạc phủ khắp hàng cây dọc bên đường, mây mỏng lượn quanh ánh trăng trên bầu trời.

Mạc San Du và Trình Gia Khải đứng trước cổng trường, ngọn đèn đường soi rọi trong đêm khiến bóng hai người ngã nghiêng trên nền đất.

Mạc San Du cũng không trở về lớp, cô nhấn tin nhờ Ngải Lâm đem cặp sách ra cổng trường giúp mình.

Giờ tự học kết thúc, Ngải Lâm thu dọn sách vở, sẵn tiện đánh thức cái tên ngủ như heo suốt hơn hai tiếng trong lớp, còn không đợi cậu ấy nổi cáu liền nói: "Sao, không muốn về ư? Hay định qua đêm tại đây?"

Cao Kiến Văn uốn thẳng người, khẽ xoay cổ, giọng lười biếng: "Hết giờ rồi à?"

Ngài Lâm lườm cậu ấy, "Cậu cầm ba lô cho Trình Gia Khải đi."

Cao Kiến Văn nhìn quanh, hỏi: "Đại ca đâu?" Lại thấy Ngài Lâm trên tay cũng đang giữ ba lô của Mạc San Du, "Chị dâu nữa?"

"Không biết." Ngài Lâm đáp.

Nhìn bộ mặt mới thức của cậu ta xem, đúng là ngớ ngẩn.

Cao Kiến Văn xuy một tiếng, thu dọn xong liền chạy theo sau Ngài Lâm.

"Này." Cao Kiến Văn gọi.

Ngài Lâm chậm bước, cậu ấy bước lên đi cạnh, "Cậu không biết đại ca và chị dâu tôi đi đâu à?"

"Không biết." Ngài Lâm đáp.

"Thế còn hai cái này?" Cao Kiến Văn chỉ vào ba lô trên tay mình, lại chỉ vào cái trên tay Ngài Lâm.

"Là Mạc San Du nhắn tin nhờ lấy giúp họ."

Cao Kiến Văn ngạc nhiên, vẻ mặt đăm chiêu: "Trốn học để hẹn hò?"

"Bớt nói nhảm, Trình Gia Khải trốn học, Mạc San Du đi tìm."

"Thế thì khác chỗ nào? Đều không phải cùng nhau bỏ tiết ư?"

Ngài Lâm đính chính: "Là đi tìm người về, không phải cùng nhau bỏ tiết."

Cao Kiến Văn vác luôn ba lô của Trình Gia Khải trên vai, "Vậy người đâu?"

Ngài Lâm dừng lại, không ngừng lườm cậu ấy.

"Được rồi, được rồi, không đùa nữa." Cao Kiến Văn hỏi: "Tôi nhớ trước đó Mạc San Du có hỏi tôi đại ca ở đâu, phải không?"

Ngài Lâm nhếch môi, "Nhớ rồi à, cũng may đầu óc cậu chưa đến mức bỏ đi."

Cao Kiến Văn vô cùng không hài lòng, nghiêng người dùng vai đẩy vai cô ấy một cái: "Này, đừng có mỉa mai bạn bè như thế."

Ngài Lâm tỏ vẻ ngạc nhiên: "Cậu còn biết tôi đang mỉa mai đấy à." Nói rồi lại tăng nhanh bước chân, nhin không được giục: "Đi nhanh một chút, tôi mỏi tay rồi."

Cao Kiến Văn khinh bỉ, giật luôn ba lô của Mạc San Du trên tay cô ấy: "Yếu đuối thật."

"Cậu chê ai đấy?"

"Chê cậu, nghe còn không ra ư? Thế thì đem não bỏ đi."

Ngài Lâm rít qua kẽ răng: "Muốn chết hả?"

"Sao?" Cao Kiến Văn bỗng nghiêng đầu, nhìn người bên cạnh hết một lượt từ trên xuống dưới: "Cậu đang đe dọa tôi bằng cái dáng người thấp bé này á?"

Ngài Lâm làm bộ dáng như ngoáy lỗ tay, "Cậu có giỏi thì nói lại một lần nữa."

"Nói một trăm lần vẫn được, à, vừa rồi Mạc San Du còn hỏi tôi, có nghĩa cũng không biết đại ca ở đâu, làm sao đi tìm?"

"Còn phải hỏi, Mạc San Du luôn có cách tìm ra Trình Gia Khải mà." Ngài Lâm nói.

"Ừ, cái này thừa nhận." Cao Kiến Văn gật gù.

"Đừng có đánh trống lảng."

Cao Kiến Văn thoáng liếc cô ấy, bĩu môi: "Đi nhanh một chút, đại ca và chị dâu tôi đang đợi."

Tiếng nói chuyện của hai người vang vọng suốt trên cầu thang cho đến khi dần khuất sau lối rẽ.

Mảnh trăng mờ ảo cả một ô trời, yên lặng trong đêm, vài học sinh ở phía sau chạy chậm xuống từng bậc thang rồi lướt qua người Lục Tư Hoảng.

Đêm hè gió thổi nhẹ, tĩnh lặng đến nỗi bất cứ âm thanh nào cũng có thể nghe rất rõ, có tiếng bước chân, tiếng trò chuyện của đám người đi ở phía trước, và cả đoạn đối thoại của hai người vừa mới khuất dạng.

Lục Tư Hoảng đi rất chậm rãi, đáy mắt anh một màu lãnh đạm, rõ ràng chỉ mới đầu hè, nhưng vì sao cả khi cơn gió thoảng qua cũng khiến anh cảm thấy ngột ngạt, khó chịu.

Tài xế đã cho xe dừng trước cổng được một lúc, nhìn thấy Lục Tư Hoảng đi ra liền bước xuống xe mở cửa cho anh, chiếc xe từ từ lăn bánh, Lục Tư Hoảng đặt tay trên thành xe, ánh mắt trầm tư nhìn ra ngoài, xe chạy được một lúc, tài xế chợt cảm giác người phía sau đang mở cửa sổ.

Đảo mắt nhìn qua gương thấy sắc mặt anh vẫn bình thường, nhưng áo đồng phục bên ngoài lại cời ra, vút sang một bên.

Đúng vào khoảnh khắc ông quay đi, Lục Tư Hoảng hơi cau mày lại, miệng "ừ" khẽ một tiếng bức bối rồi trở về biểu cảm thờ ơ thường ngày.

Gió tạt qua nửa gương mặt nghiêng lạnh lùng, ánh đèn đường chiếu vào gò má cao ngạo không cảm xúc, hàng mi dài thờ ơ, nhìn kiểu gì cũng thấy cậu chủ nhà này đang giận dỗi.

Chẳng lẽ vì nóng ư? Nhưng vừa rồi ông còn cảm nhận được sương đêm khá lạnh cơ mà.

Tài xế nghĩ một chút, đưa tay tắt điều hoà đi, lát sau liếc mắt qua gương thấy sắc mặt anh đã hoà hoãn hơn, ông mới yên tâm tập trung lái xe.

***

Chiếc xe màu đen sang trọng lướt qua, bốn người chạy hàng ngang lập tức chạy sát vào trong tránh đường, cửa kính đồng thời hạ xuống, Mạc San Du nhìn thấy người ngồi ở ghế sau, cô vừa định mở miệng gọi thì xe đã chạy đi, người ngồi trong xe cũng không thèm liếc cô một cái.

Mạc San Du nhếch môi, thật sự là không thấy hay đang giả bộ đấy?

Trình Gia Khải cũng nhìn thấy, tầm mắt anh thoáng dừng trên gương mặt Mạc San Du, không nói gì.

Ngài Lâm chợt lên tiếng: "Du Du, ngày mai cậu có đến nhà bơi không?"

Mạc San Du gật đầu: "Có."

"Nghĩ một hôm đi, ngày mai cuối tuần mà."

"Sao hả? Cậu có dự định gì?" Mạc San Du hỏi.

"Đi mua sắm rồi đi cắt tóc." Ngài Lâm hơi nghiêng lưng sang, cô nói: "Cậu xem, tóc dài oi là dài này."

Mạc San Du suy nghĩ, thoáng chốc gật đầu: "Cũng được."

Trình Gia Khải đạp xe bên cạnh, hỏi: "Sao? Không định rủ bọn tôi đi cùng à?"

Cao Kiến Văn cũng nói theo: "Phải đấy, tôi và đại ca đâu?"

Mạc San Du nheo mắt, cô đề nghị: "Bằng không thì ngày mai cùng đi chơi một hôm, chẳng phải đã lâu rồi chúng ta chưa đi cùng nhau à, thế nào?"

"Được." Trình Gia Khải nói.

Cao Kiến Văn và Ngài Lâm đồng thanh, "Không có ý kiến."

Ngài Lâm nghiêng người, cô ấy vói tay, đập một cái lên bàn tay của Cao Kiến Văn đang đạp xe bên cạnh.

Cao Kiến Văn ăn đau, lập tức cao giọng: "Làm gì vậy?"

Ngài Lâm lườm cậu ấy: "Ai bảo cậu nói theo tôi."

"Tôi nói theo khi nào." Cậu ấy hỏi ngược lại: "Không phải cậu nói theo tôi ư?"

"Xùy." Người bên cạnh cười xùy một tiếng, bộ dạng khinh bỉ.

Mạc San Du nói với Trình Gia Khải: "Mai cậu đưa Gia Duyệt theo luôn nhé, chúng ta dẫn con bé đi chơi."

Hai hàng cây long não lay động trong gió, mang theo mùi hương nhàn nhạt, khoẻ môi Trình Gia Khải cong lên, khi lời của cô vừa dứt, anh liền gật đầu đáp ứng: "Ừm, cũng đã lâu không gặp, nó thường hay nhắc đến cậu."

Nhà Cao Kiến Văn gần trường, chạy khoảng bảy tám phút là tới.

Ba người Mạc San Du, Trình Gia Khải, Ngải Lâm chạy đến ngã rẽ cũng chào tạm biệt, rồi đạp xe về.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bên ngoài cửa sổ, sương sớm vẫn còn đọng trên các phiến lá, dây thường xuân rủ xuống khe đóng đưa theo làn gió nhẹ, vườn hoa nhỏ với màu sắc đan dệt vào nhau như một dải lụa mềm.

Mạc San Du mở cửa phòng đi ra, trên tay cầm balo, cô mặc áo thun và quần bò đơn giản, tóc cột lên gọn gàng, đuôi tóc đung đưa theo mỗi bước chân. Mẹ Mạc đang dọn dẹp trên bàn ăn, nghe tiếng bước chân bà ngẩng đầu, nhìn thấy cô thì ngạc nhiên hỏi: "Sao con dậy sớm vậy?" Bởi vì hôm nay là cuối tuần, bình thường cứ hề được nghỉ học là con gái lại ngủ đến trưa trời trưa trệt mới chịu dậy.

Mạc San Du ngập dài ngập ngắn, khẽ đáp: "Con có hẹn ra ngoài chơi với bạn ạ."

Cô đi tới kệ bếp, mẹ Mạc xoay người theo sau, lấy đồ ăn sáng cho cô, hỏi: "Là tiểu Khải với Lâm Lâm à?"

Mạc San Du đón lấy phần ăn của mình, đặt trên bàn, vừa ăn vừa đáp: "Vâng ạ, hẹn nhau chín giờ."

Mẹ Mạc nghe thế liền tròn mắt, vì ước chừng đã đến giờ, bà phát nhẹ lên tay cô: "Con biết mấy giờ rồi không? Hẹn nhau chín giờ mà còn ngồi đây rề rề ăn sáng thế hả?"

"Không sao ạ, lát nữa bọn họ đến nhà rồi cùng đi luôn." Mạc San Du gặm bánh bao, uống một hộp sữa, hai má phồng lên đáp lời.

Vừa dứt câu, bên ngoài đã có tiếng gọi, mẹ Mạc đáp một tiếng, đi ra mở cửa.

Đám người Trình Gia Khải đã đến, nhìn thấy người mở cửa là mẹ Mạc liền lần lượt cúi đầu thưa.

Trình Gia Duyệt ngoan ngoãn khoanh hai tay lại, âm thanh mềm mại cúi đầu thưa: "Thưa dì, cháu mới đến ạ."

Mẹ Mạc cười hiền hoà, xoa xoa đầu cô bé: "Ngoan quá."

Trình Gia Duyệt cười tươi, mẹ Mạc nghiêng người: "Mấy đứa vào trong đi, con bé Du Du đang ăn sáng bên trong."

Bà ngoại Mạc San Du cùng ba Mạc đang ngồi trên ghế xem tivi. Trình Gia Khải dẫn đầu bước vào lập tức cúi đầu thưa với hai người.

Bố Mạc vui vẻ gật đầu, bà ngoại Mạc San Du vẫy tay: "Tiểu Khải với Lâm Lâm đến rồi à, ày dà, còn có Duyệt Duyệt nữa, mau lại đây."

Trình Gia Duyệt ngồi xổm xuống để bà ngoại Mạc San Du xoa đầu mình. Bà ngẩng đầu hỏi: "Mấy đứa đi khi nào về?"

Ngải Lâm đáp: "Khoảng chiều tối ạ, bọn cháu sẽ tranh thủ về sớm."

Bà ngoại Mạc San Du xua tay: "Không sao, cứ đi chơi cho thoải thích, mấy đứa lâu lắm mới đi mà."

Bố Mạc ở bên cạnh cũng nói: "Đúng vậy, mấy đứa cứ đi chơi vui vẻ, không cần căng thẳng, sắp thi đến nơi cũng cần giải stress một chút."

Bà ngoại Mạc San Du gật đầu: "Hôm nay bà có gói há cảo, khi nào mấy đứa về nhớ ghé đây, lấy một ít mang về mà ăn."

Trình Gia Khải lập tức nói: "Không sao đâu ạ, như vậy phiền bà lắm."

Bà ngoại Mạc San Du không cho là đúng, "Bà nhìn mấy đứa từ nhỏ đến lớn, gói một ít đồ ăn cho cháu thì phiền cái gì mà phiền." Bà chột nghiêm mặt một chút: "Khi nào về nhớ ghé lấy, bằng không lần sau mấy đứa đến đây đừng trách."

Ngải Lâm cười hi hi, Trình Gia Khải cũng ngượng ngùng sờ mũi.

Bà ngoại Mạc San Du nhìn Cao Kiến Văn, nói: "Tiểu Kiến cũng nhớ nhé."

Cao Kiến Văn lập tức cười đáp: "Vâng ạ."

Mạc San Du mang theo nửa cái bánh bao đang ăn dở, vai đeo balo, vừa cắn bánh bao vừa đi ra ngoài.

"Các cậu đến rồi à?"

Ngài Lâm đi tới, trừng mắt nhìn cô: "Đã hẹn chín giờ mà cậu còn ở đây thong thả ăn sáng."

Mạc San Du cắn một miếng bánh bao vào miệng, nói: "Cũng đâu có trễ lắm, chẳng phải các cậu cũng mới đến ư."

Trình Gia Duyệt chạy đến trước mặt Mạc San Du, cười với cô: "Chị San Du, lâu rồi không gặp, em nhớ chị lắm."

Mạc San Du cười với cô bé, sau khi nuốt hết bánh vào miệng, cô mới nói: "Chị cũng nhớ em lắm." Khi nói chuyện, cô nói hơi chậm: "Một tháng không gặp, em lại xinh hơn rồi này." Nói xong còn vờn tay bẹo má cô bé.

Ngài Lâm bĩu môi, gương mặt xuất hiện trước mắt Trình Gia Duyệt, nói: "Vừa rồi em không nói với chị như thế."

Trình Gia Duyệt ánh mắt ngây thơ nhìn cô ấy: "Em có nói là nhớ chị mà."

"Nhưng không có chữ 'lắm'." Ngài Lâm nhắc lại.

Trình Gia Duyệt ngó ra, cô bé nhe răng cười: "Đều giống nhau mà, nếu không để em nói lại."

Ngài Lâm lắc đầu: "Không, đã qua rồi, em không bù đắp được." Bộ dạng tổn thương cứ như bắt kẻ chuyện cũng không vấn hồi được nữa.

Mạc San Du liếc nhìn cô ấy: "Vô vị." Cô kéo tay Trình Gia Duyệt: "Đi thôi."

Cao Kiến Văn nhìn Ngài Lâm cười khúc khích, lặp lại lời Mạc San Du: "Vô vị."

"Cười cái gì?" Ngài Lâm đi tới, nhanh nhẹn đá một cái lên bắp chân cậu ấy, sau khi nghe tiếng suýt xoa vang lên, cô ấy vừa lúc lắc đầu vừa lè lưỡi, "Tôi cho cậu cười, cười đã đi."

Cô ấy chào người lớn trong nhà rồi đi.

Cao Kiến Văn bắt mắt lờ mờ chăm chăm Ngài Lâm, cũng chào người lớn rồi mới theo sau.

Mẹ Mạc nói với theo sau: "Mấy đứa đi chơi cẩn thận nhé!"

Phía ngoài có âm thanh đáp vào: "Vâng ạ."

Bà ngoại Mạc San Du hỏi mẹ Mạc: "Hân Hân, con đã mua nguyên liệu mẹ dặn chưa?"

Mẹ Mạc đáp: "Rồi ạ, nhưng sao mẹ biết mấy đứa nhỏ đến chơi mà mua sẵn nguyên liệu nhiều thế?"

Bà ngoại Mạc San Du rì rì nói: "Hôm nay bà Lâm Huệ sẽ đến, bà ấy rất thích ăn há cảo, mẹ muốn gói nhiều một chút cho bà ấy ăn."

"Ra là vậy."

Bà ngoại Mạc San Du gạt đầu, xoay người đi vào bên trong, mẹ Mạc đi theo sau vào phụ.

***

Biệt thự của Lục gia nằm ở hoa viên Bát Trang, là nơi của những toà biệt thự cũ xưa, được xây dựng trước khi Trung Quốc thống nhất*, vốn đã rất lâu đời, nó không chỉ là nơi của những kẻ có tiền, mà còn là nơi đã trải qua tang thương nhưng vẫn sừng sững tồn tại với thời gian.

* Sau khi giành thắng lợi với Nhật Bản năm 1945. Thì năm 1947 chính phủ Quốc dân ban bố hiến pháp, cải tổ thành Chính phủ Trung Hoa Dân quốc. Tuy rằng sau cuộc thế chiến thứ hai (1939-1945), Trung Quốc ngoài mặt là một cường quốc lớn mạnh, nhưng trên thực tế thì nền kinh tế đất nước đã rơi vào suy yếu và đang bên bờ cuộc nội chiến. Kinh tế bị phá hủy và kiệt quệ để phục vụ nhu cầu chiến tranh bên ngoài và bên trong, lạm phát gia tăng, nạn đói đến cùng với chiến tranh, hàng triệu người mất nhà cửa vì lũ lụt và tình trạng bất ổn khắp nơi trên đất nước.

Sương gió thời gian lắng đọng trên từng ngõ ngách ở nơi này, có thể nói hoàn toàn tách biệt bên ngoài.

Thành phố Thiên Tân bước vào đầu hạ, khắp hoa viên Bát Trang ngập tràn ánh nắng, từng giọt nắng len lỏi qua lá cây xanh uom, lướt trên giàn thường xuân mềm mại rồi tràn ra ngoài, phủ lên nét cổ kính của cả hoa viên, dù trải qua năm tháng, những toà biệt thự vẫn mang nét đẹp đầy trang nhã và sang trọng.

Nhà họ Lục có hai người con trai, một người là bố Lục Tư Hoàng - Lục Hân, người còn lại là chú ba Lục Hành. Sau khi ông nội mất sớm, cổ phần của công ty chia hai, Lục Hân để cho em trai tiếp quản, còn ông tách ra riêng gây dựng sự nghiệp của chính mình, thành lập công ty ở Thượng Hải, năm đó, công ty Tư Hoàng ở trong tay Lục Hân ngày càng lớn mạnh, phát triển thành một tập đoàn, dưới trướng có mười chín công ty con.

Lục Tư Hoàng vốn dĩ còn có một người anh trai, lúc anh trai năm tuổi đã bị bắt cóc, dù cố gắng nhưng bố anh vẫn không thể cứu kịp lúc, đây là nỗi đau đớn và ân hận lớn nhất trong cuộc đời ông.

Về sau sinh ra Lục Tư Hoàng, Lục Hàn giao con cho ông bà nội trông nom, từ nhỏ đã ở cùng hai người họ, anh được Lục Hàn bảo vệ rất kỹ, cho dù chỉ một thông tin nhỏ cũng không hề lộ ra, bởi vì thủ đoạn trên thường khốc liệt, kẻ thù cũng vô số, ông không muốn để sự việc tương tự năm đó lặp lại và cũng tuyệt đối không cho phép nó xảy ra lần nữa.

Lục Tư Hoàng bước xuống lối cầu thang xoắn, tiếng nói chuyện của bà nội và quản gia chậm rãi truyền vào tai anh, cách một khoảng xa, nghe không rõ lắm.

Tháng trước bố mẹ Lục Tư Hoàng trở về, mang rất nhiều đồ bỏ quý hiếm, hiện tại bà nội Lục đang soạn ra một mớ, gói vào trong túi hộp, bảo quản gia cho người đem ra xe.

Quản gia thuận miệng hỏi: "Mấy thứ này đều đem hết sang nhà họ Mạc ạ?"

Bà nội Lục gật đầu: "Đúng vậy, bà cứ bảo người mang ra để ngoài xe." Bà nói: "À phải rồi, lát nữa nhớ căn dặn đầu bếp hôm nay không cần phải nấu ăn."

"Lão phu nhân định dùng cơm ở nhà họ?" Quản gia hỏi.

Bà nội Lục gật đầu, chột nghiêng người nói nhỏ vào tai quản gia: "Thức ăn của đầu bếp không ngon bằng nhà họ Mạc, mẹ của tiểu Mạc nấu ăn rất ngon."

"Thật ạ?" Quản gia có vẻ hơi khó tin, dù sao đầu bếp nhà họ Lục cũng là đầu bếp số 1, đồ ăn nấu mỗi ngày đều có thực đơn, đều là cao cấp, còn có thể so sánh ư?

Bà nội Lục nhìn về mặt của quản gia, đoán cũng biết rằng bà ấy không tin, liền gợn một ngón cái dựng lên, nói chắc chắn: "Thật."

Đồ ăn cao sang cách mấy, ăn riết cũng ngán, làm sao có thể so sánh với mấy món dân giả thường ngày có hương vị gia đình được.

Lục Tư Hoàng bước tới, bà nội Lục ngẩng đầu thấy anh, liền nói: "Lát nữa bà đến nhà tiểu Mạc, cháu cũng đi luôn nhé."

Lục Tư Hoàng khẽ sựng người, qua hai giây mới đáp: "Vâng." Anh nhìn mấy túi giấy đặt trên bàn, hỏi: "Mấy cái này là gì vậy ạ?"

Bà nội Lục xua tay: "Là quà cho nhà tiểu Mạc, cũng không thể ăn chùa của nhà người ta mãi được."

Hai chữ "ăn chùa" khiến đầu chân mày Lục Tư Hoàng khẽ nhíu lại, mặc dù nghe cảm thấy không ổn, nhưng không thể phản bác được, một tháng đến nhà người ta hai lần, lần nào cũng ở lại dùng bữa đến tối mới trở về, quả đúng là "ăn chùa", hơn nữa còn ăn không khách sáo.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Xe dừng lại trước cổng nhà họ Mạc, tài xế sau khi mở cửa cho bà nội Lục và Lục Tư Hoàng rồi mới vòng về sau cốp xe lấy hết đồ ra.

Bà ngoại Mạc San Du nhìn túi lớn túi nhỏ lần lượt đặt trên bàn liền trách móc: "Thật là... đến thì cứ đến, mang theo nhiều quà làm gì, quá lãng phí." Vừa nhìn đã biết rất đắt.

Bà nội Lục xua tay: "Không lãng phí, không hề lãng phí chút nào, đây chỉ là một ít quà mọn mà thôi."

Bà ngoại Mạc San Du lầm bầm: "Nhiều thế này mà quà mọn cái nỗi gì..."

"Không nhiều, mấy thứ này dùng để bồi bổ, rất tốt cho sức khỏe, là con trai tôi mang về, chia cho bà một ít." Bà nội Lục nói: "Tóm lại đừng khách sáo, nói đến cũng là bà cháu tôi phiên nhà các người đây."

Lục Tư Hoàng bên cạnh lễ phép nói: "Đây chỉ là một chút thành ý, dù sao cũng làm phiền mọi người nhiều như vậy, nếu không nhận bà cháu sẽ rất buồn ạ."

"Đúng đúng." Bà nội Lục gật gật đầu: "Chút quà mọn mà cũng không nhận thì làm sao tôi còn dám đến ăn chùa nữa chứ."

"Đừng nói như thế, nhà cháu được tiếp đãi hai người là niềm vui mà." Mẹ Mạc nhìn hai người lớn khách sáo qua lại nhin không nổi mà phải chen vào.

Ba Mạc nói: "Bác và tiểu Lục ngồi đi ạ."

Bà ngoại Mạc San Du nói: "Đúng vậy, mau ngồi đi, đừng đứng đó nữa."

Mẹ Mạc đem đồng túi lớn túi nhỏ đem vào, Lục Tư Hoàng vội cầm hộ.

Mẹ Mạc xua tay: "Không cần đâu, cháu cứ ngồi đó đi."

"Không sao ạ." Lục Tư Hoàng nói ngắn gọn, xách hơn một nửa mấy hộp quà trên bàn, chờ mẹ Mạc đi liền theo sau.

***

Mẹ Mạc loay hoay ở trong bếp, chợt gọi bố Mạc vào.

Bố Mạc đang xem báo, nghe tiếng lập tức đáp lại, xoay người đi vào trong.

Mẹ Mạc đưa một tờ giấy, bố Mạc nhìn xem, đều là nguyên liệu nấu ăn.

"Anh đi mua giúp em nhé." Mẹ Mạc nói.

Bố Mạc gật đầu: "Ừm, em đợi một chút."

"Được." Thật ra há cảo đã làm cho hai bà cháu tiểu Lục vốn là nhiều, nhưng không ngờ nấy đứa nhỏ đến chơi, đã nói sẽ cho bọn nhỏ mang về, phải làm thêm mới chia được nhiều hơn.

Ngoài sân, Lục Tư Hoàng yên tĩnh ngồi cạnh bà nội, lắng nghe hai người trò chuyện từ trên trời dưới đất, từ trước đến giờ anh chưa từng thấy bà được thoải mái như thế, đòi người có mấy khi được gặp tri kỉ, anh ở cạnh bà nội từ nhỏ, nhìn bà vui vẻ như vậy, trong lòng rất cảm kích đối đối nhà họ Mạc.

Bà nội Lục nói một lúc đã khát nước, cúi đầu uống chút nước, vừa đặt tách trà xuống, khoé mắt chợt thấy có gì đó kỳ lạ, bà hướng mắt nhìn.

Trên nền gạch của lối đi, xuất hiện một con rắn toàn thân đen thui, đang chậm rãi trườn đến gần, vẻ mặt bà hết hoảng, vрон tay ra chỉ.

Lục Tư Hoàng nhìn theo, anh thấy con rắn đang trườn về phía này, lập tức đứng dậy, trong mắt là tia lạnh lùng.

Bà ngoại Mạc San Du cũng chú ý tới, đoán được Lục Tư Hoàng định làm gì, vội ngăn cản: "Đừng, đây là rắn nuôi trong nhà, không có hại, không có hại."

Cửu Cửu dường như để chứng thực lời nói của bà ngoại Mạc San Du, tốc độ trườn ngày càng chậm, rồi hoàn toàn dừng lại, cuộn mình một vòng tròn, chẳng thèm di chuyển nữa.

Lục Tư Hoàng quay đầu lại, bà nội cũng Lục trừng mắt kinh ngạc.

"Là của tiểu Du nuôi." Bà ngoại Mạc San Du cười ngược: "Con bé này cũng thật là, bình thường đã bảo là nhốt cho kĩ, sao lại để xổng ra như vậy chứ." Nói rồi bà chợt hô lớn, gọi bố Mạc ra, nhưng xuất hiện lại là mẹ Mạc.

"Chuyện gì thế ạ?" Mẹ Mạc đi tới, chợt nhìn thấy Cửu Cửu nằm chẵn trên đường đá nhỏ, bộ dạng vô cùng lười biếng, bà giật mình, lùi ra phía sau: "Sao 'bảo bối' của tiểu Du lại ở đây?"

"A Thịnh đâu? Con gọi nó ra đem Cửu Cửu trở về phòng đi."

Mẹ Mạc đáp: "Anh ấy ra ngoài mua một ít đồ giúp con rồi ạ."

Bà ngoại Mạc San Du trừng mắt, mặc dù nói con rắn này là do Mạc San Du nuôi, nhưng trong nhà chẳng có ai nhìn là không sợ, thỉnh thoảng con bé cũng sợ ý để Cửu Cửu xổng chuồng, dọa bà với mẹ Mạc không ít, chỉ có bố Mạc mặt không đổi sắc mang Cửu Cửu trở về phòng giúp, cũng đã rắn đe Mạc San Du vài lần, vậy mà lần này vẫn còn tái phạm, còn dọa luôn người khác.

Lục Tư Hoàng đi tới vài bước, mẹ Mạc thấy anh cúi người, vрон tay, ngạc nhiên hỏi: "Cháu không sợ sao?"

Lục Tư Hoàng lắc đầu, "Không ạ." Mạc San Du là con gái, thân nhiên nuôi một con rắn không hề gì, anh là con trai, sò một chút cũng không dám, chẳng phải khiến ai kia có dịp cười giễu ư?

Không biết là do Cửu Cửu vốn ngoan ngoãn, hay vì nó cảm nhận được người trước mắt vô hại, nằm yên để Lục Tư Hoàng nhắc nó lên, còn thân thiện quẩn cái đuôi vòng quanh tay anh, một chút phản kháng ra về cũng không có.

Lục Tư Hoàng hỏi: "Chỗ của nó ở đâu ạ?"

Mẹ Mạc thu hồi kinh ngạc, xoay người nói: "Cháu đi theo đi."

Lục Tư Hoàng theo mẹ Mạc lên gác, đứng trước cửa phòng.

Mẹ Mạc đang nấu cháo, phải quấy liên tục, liền vội mở cửa phòng, chỉ vào nơi ở nhỏ của Cừu Cừu bên trong, nói: "Cháu đặt nó ở đó giúp dì nhé."

Lục Tư Hoàng đáp: "Vâng."

"Phiền cháu rồi."

"Không sao ạ."

Lục Tư Hoàng hướng phía cái hang nhỏ đi tới, bên cạnh có một cái lồng, anh đặt Cừu Cừu vào bên trong, sau khi chắc chắn khóa chốt nó sẽ không bỏ ra được, anh mới đứng dậy, ánh mắt thoáng nhìn quanh, căn phòng nhỏ bày biện không nhiều, gọn gàng sạch sẽ, trên chiếc tủ đầu giường đặt một khung ảnh gia đình, cạnh cửa sổ đặt một chiếc bàn, bên trên mấy quyển sách được sắp xếp ngăn nắp.

Bước chân chân Lục Tư Hoàng thoáng khựng lại, trên bàn có một khung ảnh, Trình Gia Khải đứng giữa hai cô gái, trong đó một người là Mạc San Du, hai tay Trình Gia Khải ôm vai họ, đứng bên cạnh Mạc San Du là bạn thân của cô - Ngải Lâm.

Trong ảnh, người Mạc San Du nép sát vào cạnh Trình Gia Khải, đầu hơi nghiêng vào vai cậu ta, một tay ôm lấy tay Ngải Lâm, tay còn lại giơ lên tạo hình chữ V, Lục Tư Hoàng thấy rõ nụ cười đó rực rỡ vô cùng, cũng chói mắt vô cùng.

Bên tai vang lại mấy câu nói mà tối hôm qua vừa nghe:

Mạc San Du cùng Trình Gia Khải bỏ tiết để hẹn hò.

Mạc San Du luôn có cách tìm thấy Trình Gia Khải.

Nhất thời, trong đáy mắt tràn đầy lạnh lẽo, nhưng chỉ trong vài giây đã khôi phục lại vẻ trầm tĩnh vốn có, Lục Tư Hoàng quay đầu, nặng nề xoay người đi ra ngoài, tiện tay khép lại cửa phòng.

Lúc ngồi vào bàn ăn cơm, bà nội Lục chợt hỏi: "Tiểu Mạc vẫn chưa về ư?" Bà biết Mạc San Du có thói quen đi đến nhà bơi luyện tập, hôm nay lại là cuối tuần, cứ tưởng cô đến nhà bơi, nhưng bình thường trước giờ này đã về đến nhà, hiện tại vẫn không thấy bóng dáng, bà nội Lục quan tâm con bé, đương nhiên phải mở miệng hỏi.

Mẹ Mạc đáp: "Hôm nay nó có hẹn cùng bạn ra ngoài chơi, chắc sẽ về trễ ạ." Mẹ Mạc chợt nhìn Lục Tư Hoàng, hỏi: "Phải rồi, bọn cháu có chơi cùng không, chính là mấy đứa nhỏ Trình Gia Khải, Ngải Lâm đấy."

Lục Tư Hoàng lắc đầu, từ tốn đáp lời: "Không ạ, chúng cháu chỉ cùng trường, không cùng lớp."

Mẹ Mạc gật đầu: "Cũng phải."

Bà ngoại Mạc San Du giục mọi người ăn cơm, còn nói với bà nội Lục: "Không phải bà nói rất thích ăn há cảo ư? Nói cho bà biết, Hân Hân gói há cảo rất ngon, hôm nay biết bà đến nó gói nhiều lắm, lát nữa để bà mang về từ từ mà ăn."

"Bà nói xem, chẳng những đến ăn cơm miễn phí mà còn được mang về, thật sự quá làm phiền mọi người rồi." Bà nội Lục cau mày, có chút xấu hổ cùng bất mãn lên tiếng.

"Không phiền đâu, bác cứ xem như người trong nhà là được rồi ạ."

Bố Mạc gật đầu phụ họa theo lời vợ: "Đúng vậy, bác đừng khách sáo, mọi người vui vẻ giống như người thân, không phải rất tốt ư!"

"So với những món đồ quý bà đưa tới, thì vài bữa cơm đạm bạc có đáng là gì." Bà ngoại Mạc San Du nhắc tới lại cảm thấy hổ thẹn.

Bà nội Lục không cho là đúng, phản bác lại: "Ai nói đạm bạc, đây chính là bữa cơm gia đình, có cái gì quý hơn chứ."

Mẹ Mạc nhìn hai người lớn bà một câu tôi một câu, cũng chỉ cười lắc đầu, bà nhắc đứa dùng chung gấp một cái đùi gà, bỏ vào bát của Lục Tư Hoàng, tươi cười ôn hoà: "Tiểu Lục ăn nhiều một chút nhé."

Lục Tư Hoàng đáp: "Cháu cảm ơn."

***

Vui chơi thoải thích hơn nửa ngày, rốt cuộc Ngải Lâm mới kéo Mạc San Du và Trình Gia Duyệt đi vào một tiệm làm tóc.

Nhân viên lập tức tiếp đãi, Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn hai tay xách túi lớn túi nhỏ mà ba người kia càng quét ở trung tâm mua sắm, ngồi trên ghế chờ, nhàm chán đợi bọn họ.

Nhân viên chải tóc cho Ngải Lâm, đầu cũng không ngừng lên, hỏi: "Cô bé, muốn làm kiểu gì nào?"

Ngải Lâm nói: "Không cần làm gì cả, cắt ngắn là được rồi ạ."

Nhân viên nhìn mái tóc dài khê chặc lưỡi: "Tóc dài thế này, cắt đi rồi sẽ hối tiếc lắm đấy."

Tóc Ngải Lâm mỗi năm cắt một lần, nhưng tóc cô rất mau ra dài, cho nên khi nghe nhân viên cảm thán cũng không cảm thấy tiếc nuối gì, kiên quyết bĩu môi: "Không, mùa hè sẽ nóng lắm, cứ cắt đi ạ." Cô luồn tay ra sau lưng, ngón tay chỉ phần dưới vai một chút, nói: "Cắt đến đây cho em."

Mạc San Du nghiêng đầu sang, nhíu mày: "Ngắn vậy?"

Ngải Lâm gạt đầu qua loa, "Ừ, ừ, ngắn càng tốt, tôi còn muốn ngắn hơn nữa đây." Nếu không phải vì sợ hai vị phụ huynh trong nhà có thể sẽ nhai luôn xương mình, thì cô đã sớm cắt phăng mái tóc đi cho rồi, tóc ngắn vừa mát mẻ lại vừa không nặng đầu vướng bận, như thế thoải mái biết bao.

Mạc San Du ngán ngẩm lắc đầu, nghe nhân viên làm tóc hỏi ý kiến mình thì đáp: "Cắt hết phần ngọn bị khô là được rồi ạ."

Mạc San Du thích nuôi tóc dài, bình thường cũng chăm sóc khá kỹ, có điều vẫn không tránh khỏi bị cháy nắng ở phần ngọn. Mà Trình Gia Duyệt vừa vận cũng giống như Mạc San Du, cho nên lặp lại câu nói giống cô với nhân viên làm tóc.

Bởi vì chỉ tía phần ngọn, không cần sửa sang gì nhiều nên tóc của Mạc San Du và Trình Gia Duyệt rất nhanh đã xong, sang ghế chờ ngồi một bên đợi Ngải Lâm gội đầu.

Trình Gia Khải hỏi: "Sao không cắt ngắn lên một ít?"

"Không, tôi nuôi tóc khó khăn lắm đấy."

Trình Gia Khải lắc đầu: "Mùa hè cậu sẽ than nóng cho coi."

"Búi lên là được." Mạc San Du đáp, ngón tay cô quăn lộn tóc, cúi đầu ngắm ngía.

Trình Gia Duyệt ngồi cạnh Trình Gia Khải tiếp lời: "Em cũng vậy."

Trình Gia Khải vỗ nhẹ đầu con bé, Mạc San Du cười ôn hoà, hỏi: "Hôm nay đi chơi cùng anh chị có vui không?"

Trình Gia Duyệt thẳng lưng, nụ cười tươi rói: "Vui lắm ạ."

Mạc San Du nói: "Xem ra rất thích khu vui chơi, lần sau sẽ dẫn em đi tiếp."

"Vâng." Trình Gia Duyệt hứng khởi đáp: "Em còn muốn đi tàu lượn."

"Được, chiều theo em hết." Mạc San Du thoải mái gật đầu đáp ứng: "Chị lại tìm thêm một vài chỗ vui mới, nhất định sẽ dẫn em đi."

Đáy mắt Trình Gia Duyệt lấp lánh, không khỏi chòm tới, nắm lấy hai tay Mạc San Du, "Em thích chị nhất."

"Chị cũng vậy."

Trình Gia Khải ngả người ra sau, hai tay giang rộng ra gác lên thành ghế, mắt nhìn hai người "âu yếm" trước mặt, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Đôi mắt anh dừng trên gò má Mạc San Du, ánh đèn nhu hoà rọi vào gương mặt xinh đẹp tươi mát của cô, dừng trên nụ cười rục rờ như những ngôi sao trên bầu trời, đôi mắt đen nhánh của anh ẩn chứa tình cảm không nói nên lời, ngay cả hàng lông mày cũng không giấu nổi nhu tình mật ý khi nhìn người con gái ấy.

Thầm lặng mà mãnh liệt đến mức Cao Kiến Văn ngồi sát một góc ghế cũng cảm nhận được, nhưng chỉ có thể đỡ trán thờ dài, thích người ta như vậy còn không chịu sớm bày tỏ, chẳng lẽ cứ phải đợi cái tên họ Lục kia cưỡm đi rồi mới ngồi đó mà hối hận tiếc nuối?

Cậu ấy đã dốc lòng hỗ trợ, ở bên ngoài đều gọi Mạc San Du là chị dâu, gián tiếp giúp Trình Gia Khải bảo vệ chủ quyền, vậy mà anh còn không biết nắm bắt.

Thật là... ngốc quá đi!

Trình Gia Khải nhìn Mạc San Du một lúc, bỗng ngồi thẳng dậy, gương mặt kẻ đến gần cô.

Mạc San Du thấy kỳ lạ, nghiêng đầu nhìn anh hỏi: "Sao vậy?"

"Mặt cậu dính tóc vụn." Trình Gia Khải nói.

Mạc San Du nghe thế liền lấy tay sờ lên mặt.

Trình Gia Khải hơi nhích đến gần, một tay đỡ lấy má cô, bàn tay còn lại vuron ngón tay ra nhẹ khều mấy sợi tóc vụn.

Mạc San Du cũng không cảm thấy có gì lạ, ngoan ngoãn ngồi yên để Trình Gia Khải giúp mình phủi đi.

Ngài Lâm làm xong đi ra, vừa vận thấy một màn này đập vào mắt, nhất thời cảm thấy bị mù mắt chó luôn rồi.

Cô ấy đi tới, trừng mắt nhìn hai người: "Này này, có biết đây là nơi công cộng không hả?"

Trình Gia Khải phui xong, ngón cái đang áp bên má Mạc San Du khẽ vuốt nhẹ một rồi rất nhanh thu lại, động tác tựa như lơ đãng.

Mạc San Du đứng dậy, đối với lời nói nhảm của Ngài Lâm cũng không để tâm, hai tay kéo tay cô ấy và Trình Gia Duyệt, nói: "Đói bụng rồi, mau về thôi."

Ngài Lâm bị kéo đi vẫn ngoái đầu nhìn ra sau, ánh mắt đầy ý tứ chiếu thẳng vào Trình Gia Khải. Mà Trình Gia Khải vẫn thản nhiên như không, cúi đầu xách mấy túi đồ rồi thông thả theo sau.

Ngài Lâm khẽ hừ một tiếng, hai người đều là bạn thân của cô, đương nhiên so với Lục Tư Hoảng thì cô lại mong Trình Gia Khải và Mạc San Du sẽ thành đôi hơn. Trong lòng rất muốn vươn tay đẩy thuyền, nhưng Mạc San Du đối với tên mặt lạnh họ Lục kia dường như điên cuồng chấp niệm, không theo không được, còn tên ngốc Trình Gia Khải vẫn cứ chấp mê bất ngộ, cứ im im như thế thì đến bao giờ Mạc San Du mới thấu được cơ chứ.

Thật đúng là... đồ ngu!

Trình Gia Khải không ngu, cũng không phải kiểu người thích chơi trò yêu thâm lặng, có điều anh không biết phải bày tỏ tình cảm này ra sao, đã nhiều năm như vậy, rất khó để nói rõ.

Mạc San Du cũng không ngốc, chỉ là tất cả sự chú ý của cô đều đem đặt trên người Lục Tư Hoảng hết rồi, hơn nữa hai người chơi với nhau từ nhỏ, thân thiết như vậy rất bình thường, cũng không thấy có chỗ lạ, cho nên mới không thể nhìn ra, dù người ngoài vừa nhìn đã tường tận rất rõ.

Đây chính là minh chứng cho câu: "Người trong cuộc u mê, người ngoài thì sáng suốt."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lục Tư Hoảng thích hình mẫu hoa sen trắng

Ánh mặt trời đập lên khung cửa sổ phòng học, từng làn gió mát lùa vào trong lớp. Trên bảng, giáo viên vẫn đang say sưa giảng bài, chữ viết lấp kín bảng đen.

"Du Du, mượn bút xóa." Ngài Lâm bên cạnh khẽ gọi.

Mạc San Du đang cúi đầu ghi chép, tiện tay lấy cả bóp viết đẩy qua cho Ngài Lâm.

Âm thanh giảng dạy xuyên suốt bỗng dừng lại.

Theo sau tiếng quát "Trình Gia Khải" là một viên phấn trắng rơi mạnh vào bàn rồi gây làm đôi, bột phấn bay ra.

Dưới bàn, Cao Kiến Văn dùng chân khẽ đá Trình Gia Khải.

Mạc San Du cũng ngẩng đầu, Ngài Lâm nói khẽ với cô: "Mau gọi cậu ấy dậy."

Mạc San Du thờ dãi, vươn tay vỗ vỗ trên lưng Trình Gia Khải.

Giáo viên trên bục quay trở về ghế ngồi, hai tay khoanh lại tựa lưng vào ghế, sắc mặt lạnh lẽo khó coi.

"Trình Gia Khải, em nói thử xem đây là lần thứ mấy em ngủ trong tiết của tôi rồi hả?"

Nói thật, giờ học lịch sử thật sự rất chán, không chỉ Trình Gia Khải, mà e rằng những người khác trong lớp cũng thấy buồn ngủ vô cùng, nhưng chẳng ai có lá gan như Trình Gia Khải, bản thân ngồi đầu bàn mà còn ngang nhiên ngủ gật, khó tránh khỏi giáo viên lại lên cơn tức như vậy.

Mà Trình Gia Khải bị lay đến tỉnh, mơ mơ màng màng không tỉnh nguyện đứng lên, hai tay chống lên bàn, gương mặt có chút cau có.

"Em đừng có thái độ đó với tôi, học sinh cá biệt tôi gặp nhiều lắm rồi, em chẳng qua chỉ là một trong những số đó. Nhưng tôi nói cho em biết, tương lai là của em, cuộc đời là của em, bây giờ ngồi trên ghế nhà trường, chỉ việc ăn học mà cũng làm không xong thì đừng mong sau này sẽ làm được cái gì ra hồn." Giáo viên đánh mắt sắc lẹm về phía Trình Gia Khải: "Cách kỳ thi cuối kỳ chưa đến nửa tháng, cách kỳ thi đại học còn chưa tới chín trăm ngày. Bản thân em không biết cố gắng thì ai cố gắng thay em? Em cứ cứng đầu đi, để xem là em thiệt hay tôi chịu thiệt. Thứ sáu vẫn còn một tiết của tôi, tuần sau còn hai tiết, nếu bây giờ em khẳng định không muốn học môn lịch sử thì cứ đi ra ngoài, ba tiết sau không cần vào học nữa."

Mạc San Du thẳng người, hơi rướn về phía trước, dùng đầu bút chọt vào lưng Trình Gia Khải, khẽ giọng nói: "Xin lỗi đi."

Người phía trên vẫn im lặng, không khí xung quanh lớp học đã hơi ngột ngạt, cô gấp đến độ không khống chế lực tay, chọt mạnh thêm nữa, nghe người phía trên khẽ hừ một tiếng, cô nói: "Mau nhận lỗi, hứa sẽ nghiêm túc học tập, mau."

Qua một lúc, Mạc San Du cảm nhận giáo viên đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, sắp bùng phát thì cái tên cứng đầu kia mới chịu mở miệng.

"Em sai rồi." Trình Gia Khải hít sâu một hơi: "Từ nay em sẽ cố gắng học tập, không ngủ gật, không lơ là nữa."

"Tôi không cần em nhận lỗi cho có, cũng không cần em hứa suông."

"Em nói nghiêm túc." Trình Gia Khải buông hai tay đang chống trên bàn, đứng thẳng người, ngẩng đầu lên.

Giáo viên nhìn anh, khẽ nheo mắt lại, qua một lúc mới nhàn nhạt nói: "Ngồi xuống đi." Giọng điệu tuy vẫn còn cứng rắn, nhưng không ẩn chứa lửa giận như lúc đầu nữa.

Bỏ đi, cũng sắp hết năm học rồi, nếu trước đây đã rắn dạy không được thì bây giờ có rắn dạy cũng không thay đổi được gì, huống hồ chủ nhiệm còn không quan nổi, mình là giáo viên bộ môn thì làm mà sao quản.

Giáo viên thờ dãi lắc đầu, chốc lát lại tiếp tục bài giảng.

Sau tiết lịch sử là giờ tự học, mọi người đều lấy sách ra đọc hoặc đem bài tập ra làm. Khối 10 có 9 ban lớp, từ lớp 1 đến lớp 3 đều là lớp chọn, những lớp còn lại là phổ thông, đủ loại thành phần, so với giờ tự học của ba lớp chọn thì giờ tự học của các lớp phổ thông ồn ào hơn nhiều.

Lúc này trong lớp có một số người mang đi động ra chơi game, có người mang tạp chí hoặc tiểu thuyết ra đọc.

Vào thứ hai, lớp 1 và lớp 5 có cùng giờ tự học, bởi vì lớp trưởng quản lý không quá nghiêm khắc, nên hầu như hai tiếng tự học thì Mạc San Du chỉ ở lại lớp một tiếng, một tiếng còn lại liền chạy sang lớp Lục Tư Hoàng.

Trình Gia Khải bất thành linh đứng lên, đi vòng sang bên cạnh Ngải Lâm, nói: "Đổi chỗ đi."

Ngải Lâm ngẩng đầu, không hiểu đầu của tai nheo ra sao.

Trình Gia Khải lặp lại: "Đổi chỗ, cậu lên chỗ tôi ngồi."

"Làm gì?" Ngải Lâm hỏi.

"Tôi muốn làm bài tập, để Mạc San Du giảng bài cho tôi." Một tay cho vào túi quần, tay còn lại cầm sách vở đặt lên bàn, Trình Gia Khải không kiên nhẫn vỗ vai Ngải Lâm: "Nhanh."

Ngải Lâm nhìn anh như nhìn tên thần kinh, đứng lên nhường chỗ, ngồi xuống cạnh Cao Kiến Văn rồi xoay đầu lấy sách vở của mình trên bàn.

Mạc San Du chống tay khuỷu tay trên bàn, nhìn Trình Gia Khải: "Cậu uống lộn thuốc à?"

"Sao? Bỏn thiếu gia hôm nay muốn học, cậu có dạy hay không?"

"Chẳng lẽ bị mắng đến tỉnh ư?" Mạc San Du lắc đầu, nói rồi tự phản bác: "Không thể nào, Trình thiếu gia sao có thể nghe lời như vậy."

"Cậu không thấy vừa rồi trụ trì nói như thế nào ư? Nếu tôi không học thì sau này sẽ chẳng làm được gì, tương lai ư tôi, cuộc đời bi thảm."

Zụ trì mà Trình Gia Khải nói chính là giáo viên lịch sử, bởi vì bình thường ngoài giảng dạy trên bảng, còn rất nhiệt huyết mà giảng dạy đạo lý riêng, cho thêm một cái mớ để cho bà ấy gõ thì quả thật không khác gì trụ trì ngồi trên bồ đoàn, tụng kinh niệm phật cho các tăng đồng nghe.

Mạc San Du phì cười: "Trình thiếu gia mà còn lo cơm áo gạo tiền ư?"

"Cậu có dạy hay không?"

"Muốn học thật à? Còn chưa tới nửa tháng là thi rồi." Không phải Mạc San Du coi thường mức độ phát triển não của Trình Gia Khải, mà là vì thời gian còn ngắn như vậy, bây giờ mới nói tới muốn học đang hoảng, cho dù IQ không thấp thì cũng phải cố gắng rất nhiều. Nhưng với cái thói không kiên nhẫn của tên này, còn lâu mới dính tới hai từ "cố gắng".

Trình Gia Khải không nói gì, lẳng lặng liếc cô.

Mạc San Du gật đầu, "Được được, dạy chứ, hiếm có dịp Trình thiếu gia hứng thú học tập, làm sao tôi có thể ngó lơ."

Trình Gia Khải cũng không thèm đẩy bài tập sang, giọng điệu bề trên ra lệnh: "Bắt đầu đi."

Mạc San Du lờm anh, khẽ nhích lại gần, nhưng nhìn một chút liền cảm thấy đau đầu, bởi vì không biết bắt đầu giảng từ đâu, suy nghĩ làm sao giảng mà dễ hiểu nhất, cũng may là Trình Gia Khải chưa đến mức bị mất căn bản, nếu không thì mệt rồi.

Một tiếng tự học trôi qua, Mạc San Du vẫn chăm chú dạy kèm cho Trình Gia Khải, không hề có động thái chuẩn bị chạy đi tìm Lục Tư Hoàng.

Bởi vì khó khăn lắm mới được dịp Trình Gia Khải có ý chí muốn vươn lên học tập, Mạc San Du vui mừng còn không hết, đương nhiên phải dốc hết sức phụng bồi.

Trình Gia Khải ngẩng đầu, nhìn thấy tóc Mạc San Du rơi phủ xuống, anh vươn tay vuốt ra sau lưng cho cô, rồi giúp cô vén tóc gọn ra sau tai.

Mạc San Du lờm anh, bút viết gỗ trên giấy: "Chú ý vào đây."

Ngài Lâm và Cao Kiến Văn liếc mắt nhìn nhau, thấy rõ ý cười trong mắt của những người đồng minh.

Cao Kiến Văn chỉ thiếu nước vỗ tay hoan hô, rốt cuộc thi đại ca cũng giác ngộ, biết làm sao để tranh thủ cơ hội, quá tốt.

***

"Lục Tư Hoàng, có người tìm."

Lục Tư Hoàng lạnh lùng nhìn ra ngoài, thấy người đứng trước cửa lớp, gương mặt càng toát ra lạnh lẽo hơn.

Cô bạn đứng trước cửa lớp do dự, không biết bị ai đẩy một cái, liền hít một hơi sâu lấy can đảm, bước đến trước bàn Lục Tư Hoàng, hai tay cầm lấy hộp socola gói lên, giọng nói không kìm được khẽ run: "Tur... Tư Hoàng, tặng... cho cậu."

Lục Tư Hoàng nhìn thẳng vào mắt cô gái đó, vốn là tâm tình đang tệ, cảm thấy phiền chán vô cùng, hiện tại giống như bị châm dầu vô lửa, ngay cả sợi tóc cũng muốn bùng lên. Anh đứng dậy, lách người tránh khỏi cô ta, vừa nhấc một bước, chân đã khựng lại.

Trước cửa lớp, Mạc San Du nhân nhả ôm hai tay tựa vào cửa, lẳng lặng nhìn anh, trong mắt toát lên nét cười, dường như đang rất vui vẻ.

Lục Tư Hoàng nghiêng răng, bồng xoay người lại, nhận lấy hộp socola trên tay cô gái kia, cất giọng lãnh đạm: "Cảm ơn." Sau đó mới dướn bước ra khỏi lớp, đến liếc cũng không thèm liếc người đang dán mắt vào mình.

Hai tiếng tự học phải giảng bài cho Trình Gia Khải, nên Mạc San Du chỉ có thể đi tìm Lục Tư Hoàng thời gian nghỉ giải lao buổi trưa.

Vừa đến cửa lớp đã gặp tình huống trước mắt, Mạc San Du tin chắc rằng Lục Tư Hoàng sẽ không nhận lấy hộp quà kia, bởi vì anh trước giờ chưa từng nhận quà của ai, trong trường này, người bị anh từ chối nhiều vô số, ngay cả đàn chị lớp trên anh còn chẳng thèm nể mặt. Cho nên sau khi thấy anh mặt mày lạnh nhạt phớt lờ cô gái kia, cô không khờ dại chế được tâm trạng đang vô cùng sáng khoái. Có điều còn chưa kịp nhếch môi thì không biết Lục Tư Hoàng bị chập mạch chỗ nào, bỗng nhận lấy hộp socola với cái vỏ ngoài màu hồng đầy quê mùa kia, còn chẳng thèm ngó ngang đến cô.

Nhìn cô bạn kia hai má đỏ bừng, hai tay bùng mặt, thẹn thùng đi ngang người, khoe miệng Mạc San Du khẽ co giật.

Người nhỏ gầy, da trắng mặt xinh, nhìn qua có vẻ nhu mì yếu đuối, hoàn toàn là hình tượng hoa sen trắng.

Chẳng lẽ đây chính là mẫu người mà Lục Tư Hoàng thích?

Mạc San Du lắc đầu, xoay người vội đuổi theo.

"Lục Tư Hoàng." Mạc San Du chạy theo sau, níu lấy cánh tay anh.

"Buông tay." Ngữ điệu lạnh nhạt, còn có chút giận dữ.

"Sao cậu lại nhận quà của bạn học nữ kia?"

"Tôi muốn nhận quà của ai còn cần phải xin phép cậu ư?" Lục Tư Hoàng nhìn cô.

Mạc San Du giật mình, ánh mắt âm u của anh toát ra sự nguy hiểm, khiến cô bất giác thả lỏng tay ra.

"Chẳng phải bình thường cậu không nhận quà của người khác à?"

"Không thích thì sao phải nhận?" Lục Tư Hoàng thoáng nhìn bàn tay đã buông xuống, lửa giận trong lòng lại bốc lên, anh giật mạnh tay lại, nói xong một câu thì tăng nhanh bước chân rồi đi.

Câu này có thể hiểu được ya xưa Lục Tư Hoàng: phải là người anh thích thì anh mới nhận được. Mạc San Du cau mày, trong lòng chột khó chịu, cô bỗng muốn tát mình một cái, đoán bậy đoán bạ vậy mà lại đúng.

Lục Tư Hoàng thật sự thích kiểu hoa sen trắng.

Rõ ràng thái độ gần đây của Lục Tư Hoàng đã hoàn toàn chuyển biến, tuy rằng Mạc San Du không chắc đến bao giờ anh mới đáp lại mình, nhưng cô cũng rất khẳng định hiện tại anh không hề bài xích mình như trước nữa, biểu hiện rõ nhất chính là đã không bày ra vẻ mặt phớt lờ không để tâm, cùng cô ăn, cùng cô đi thư viện. Như thế nào mà chỉ sau một ngày nghỉ cuối tuần thì giống như mọi thứ đều đổ sông đổ bể?

Xuất hiện một Trình Giảo Kim chen ngang không nói, lại còn đứng hình mẫu Lục Tư Hoàng thích, đây là muốn đùa Mạc San Du ư?

Mạc San Du tức đến giậm chân, cô nghiêng răng, lại đuổi theo lần nữa: "Lục Tư Hoàng, cậu nói rõ đi đã."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mạc San Du là cái đồ Tham lam

Tiết hai của lớp 5 buổi chiều là môn hoá, nhưng giáo viên bỗng có việc đột xuất không đến được, những giáo viên cùng bộ môn lại đang có tiết, tạm thời không có ai thay thế cho nên trở thành giờ tự học. Đám con trai trong lớp vui vẻ huých sáo, kéo nhau ra ngoài.

Lớp 4 bên cạnh vừa vận đang là giờ tự học, một đám kéo ra, cả hai lớp hội tụ đứng trên hành lang, nhưng cũng may là biết thân biết phận, không quá ồn ào làm ảnh hưởng đến lớp khác.

Mạc San Du và Ngải Lâm cùng hai người Trình Gia Khải, Cao Kiến Văn kéo ra ngoài hóng gió.

Lớp 1 đang có tiết thể dục dưới sân, Mạc San Du tựa cằm trên lan can nhìn một chút rồi xoay người tựa lưng.

Ngải Lâm liếc mắt nhìn xuống phía dưới, rốt cuộc vẫn là nhìn không được buột miệng hỏi: "Này, sao mấy ngày nay không thấy cậu chạy đi tìm Lục Tư Hoàng?"

Hai khuỷu tay Trình Gia Khải gác trên thành lan can, anh đứng cạnh Mạc San Du, hiển nhiên cũng nghe được câu hỏi của Ngải Lâm, chậm rãi đưa mắt nhìn sang.

Mạc San Du thờ dãi: "Còn không phải vì hai nốt mụn đáng chết này ư?" Cô chỉ vào hai nốt mụn trên mũi và giữa trán, mặt mày ủ rũ.

"Hả?" Ngải Lâm biết chuyện Lục Tư Hoàng nhận socola của một nữ sinh khác, còn tưởng Mạc San Du không đi tìm Lục Tư Hoàng nữa là vì nguyên nhân này, ai mà ngờ lý do thật sự lại nhảm nhí như thế.

"Hừ, xấu chết mất, cậu không biết ư? Rất là ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị đấy. Tôi tự nhìn vào gương còn cảm thấy chướng mắt, nói gì đến Lục Tư Hoàng."

Ngải Lâm nghiêng đầu nhìn, hai nốt mụn kia mọc ở hai vị trí bất mắt như thế, đúng là không biết điều, nhưng cũng đâu đến nỗi làm hỏng mất thẩm mỹ của người khác chứ.

Trình Gia Khải nghiêng người, một khuỷu tay còn gác trên lan can, anh cúi đầu, vươn ngón trỏ lên, ấn vào nốt mụn trên mũi của Mạc San Du.

Mạc San Du hét một tiếng, cô đánh lên tay Trình Gia Khải, nói: "Đau."

Trình Gia Khải nghiêm túc đánh giá, qua một lúc mới nói: "Đúng là khó coi thật." Trong lòng anh ngược lại không cảm thấy ảnh hưởng gì cả, vẫn rất xinh đẹp, có điều chỉ cần là không đi gặp Lục Tư Hoàng, đối lòng một chút chẳng sao.

"Hừ." Mạc San Du buồn bực.

Cao Kiến Văn đang bá vai thân thiết với một cậu bạn bên lớp 4, vô tình trông thấy cảnh tượng dưới sân, bỗng trừng mắt một cái, cách hai ba người ngửa đầu gọi Mạc San Du.

Mạc San Du xoay đầu, thấy ánh mắt ra hiệu của cậu ấy thì nhú mày, xoay người nhìn dưới sân.

Lục Tư Hoàng đang công một nữ sinh chuẩn bị rời khỏi sân tập, Mạc San Du rướn đầu ra một chút, nhìn rất giống Đỗ Tâm kia, lúc anh hơi nghiêng người, dù cho chỉ thấy một nửa gương mặt thì cũng có thể khẳng định chính là Đỗ Tâm.

Ngải Lâm nhìn Mạc San Du, thấy sắc mặt cô biến đổi, "Chuyện này là sao?"

Mạc San Du tức tối đập mạnh tay trên thành lan can, "Làm sao tôi biết." Giời lăm Lục Tư Hoàng, hôm trước vừa thú nhận thích hình mẫu hoa sen trắng, hôm nay lại cùng Đỗ Tâm kia thân mật ở giữa sân trường, mới vài ngày mà đã có hai cô, được đấy.

Trình Gia Khải xem xét tay Mạc San Du, vừa nhìn thấy một mảng đỏ ửng thì nghiêng răng, "Cậu bị dấn à, sao lại tự đập tay mình chứ."

Mạc San Du rút tay lại, bực bội nói: "Tôi đập đấy thì sao, cũng đâu có đập tay cậu, quát cái gì mà quát."

Trình Gia Khải nhìn bóng lưng cô đi vào lớp, tức giận đi tới vài bước, chân đạp mạnh vào tường, còn đấm một đấm, "Đúng vậy, có đập cũng là đập tay cậu, tôi con mẹ nó lo làm gì."

Mạc San Du vừa mới bước qua cửa, bỗng nghe "ầm" một tiếng, theo sau là tiếng rống giận của Trình Gia Khải, cô vội xoay người lại, liếc nhìn tay phải anh đang buông xuống, bàn tay siết thành nắm đấm rất chặt, cô đi tới, cầm lấy bàn tay anh, quả nhiên chỗ khớp đều bị gướm máu.

"Cậu điên hả, khi không lại đem tay đấm vào tường làm gì, cậu tưởng tay mình làm bằng sắt á? Đấm một cái là thùng tường luôn á?"

"Tôi đấm đấy thì sao, cũng đâu có lấy tay cậu đấm, cần cậu lo chắc." Tâm trạng Trình Gia Khải nặng nề, hất tay Mạc San Du ra, cũng không nhìn đến cô mà đi thẳng vào lớp.

Mạc San Du bị trả lại nguyên câu nói của mình thì ngây ra, Cao Kiến Văn chắc chắn đi tới, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

"Đại ca là quan tâm cậu, cậu nói xem tự dung lại nặng lời làm gì, người chọc cậu giận cũng đâu phải đại ca."

Ngài Lâm đẩy cô một cái.

Mạc San Du cũng cảm thấy vừa rồi mình có chút quá đáng, quả thật là không kiềm chế được mà trút giận vào Trình Gia Khải.

Cô tiến thẳng vào chỗ ngồi, kéo tay Trình Gia Khải: "Đi, xuống phòng y tế làm sạch vết thương một chút."

"Ai cần cậu lo."

"Được được, là tôi sai, không nên vô cớ nổi giận với cậu."

Trình Gia Khải lạnh mặt nói: "Cậu có gì sai, đối với cậu, ngoài họ Lục đó ra thì có còn để ý đến người khác như thế nào đâu."

"..." Muốn phản bác, nhưng nhất thời lại không nói ra được, bởi vì vừa rồi Mạc San Du thật sự đã giận cho đánh mềo.

"Không phải đã nhận lỗi rồi ư? Đi nào, đi với tôi xuống phòng y tế rửa qua vết thương đã." Mạc San Du nói.

Trình Gia Khải kiên quyết ngồi yên trên toạ ky, một phân cũng không lung lay.

Mạc San Du thở dài, đành phải tự mình xuống phòng y tế xin đồ.

Cao Kiến Văn huych vào vai Trình Gia Khải, nhìn Mạc San Du khuất lưng sau cửa lớp, nói: "Đại ca, giận lấy một chút là được rồi."

"Ai nói tao giận lấy?" Trình Gia Khải nhàn nhạt đáp lời, trong giọng nói chứa ngử điệu nguy hiểm.

Cao Kiến Văn nhảy xuống khỏi bàn: "Được, được, đại ca không phải trẻ con, không chơi trò giận lấy."

Ngài Lâm phát vào vai cậu ấy một cái: "Nói nhiều."

"Tôi nói nhiều cái gì?"

"Sao? Bản thân cậu còn không nhận ra ư?" Ngài Lâm nói.

"Tôi đây là đang lựa lời mà khuyên." Cao Kiến Văn đính chính.

"Khuyên thế nào? Mới nói một câu đã bị mắng cho co giò bỏ chạy."

Cao Kiến Văn tròn tròng: "Tôi chạy á? Con mắt nào của cậu thấy tôi chạy?"

Ngài Lâm còn đang định nói, bỗng nghe vang một tiếng "ầm", giật mình ngoái đầu lại.

Trình Gia Khải đập mạnh tay xuống bàn, cau giận nói: "Phiền muốn chết, hai người đi chỗ khác cho tôi."

"Ê, tôi nói này Trình thiếu gia, cậu đừng có học theo Mạc San Du giận cho đánh mềo, bọn tôi không hề trêu chọc cậu đâu nhé." Ngài Lâm bắt mồm lên tiếng.

Trình Gia Khải chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt loé lên một tia sắc bén, Ngài Lâm ngậm miệng, kéo áo Cao Kiến Văn đi ra ngoài.

Cao Kiến Văn phụt cười: "Vừa rồi ai chế giễu tôi co giò bỏ chạy. Tôi thấy cậu hiện tại mới là giống đấy."

Ngài Lâm lườm cậu ta: "Im đi."

***

Phòng y tế.

Lục Tư Hoảng đứng một bên, ánh mắt thất thần nhìn vào cổ chân Đỗ Tâm đang sưng to một cục.

Lời cô Hà vẫn đang truyền vào tai, nhưng anh không chú ý đến.

Lục Tư Hoảng chỉ biết, lúc ấy khi anh đang chơi bóng truyền, khoe mắt vô tình hướng lên lầu, nhất thời bàn tay đang tăng bóng bỗng khựng lại, xung quanh nhiều người như vậy, nhưng đôi mắt anh chỉ thấy được hai bóng lưng của một nam một nữ đang thân mật kia.

Trình Gia Khải nghiêng người hờ hững tựa vào lan can, đầu cúi thấp hướng gần Mạc San Du, bàn tay vươn ra, bởi vì người con gái đó đang quay lưng nên anh không thể biết được bàn tay ấy đang làm gì trên mặt cô, nhưng rất nhanh anh đã có đáp án, cô giơ tay lên, bộ dáng dường như là nhẹ đánh lên tay Trình Gia Khải, sau đó ôm mũi nghiêng đầu, bắt mắt nhìn cậu ta.

Mà Trình Gia Khải đang cúi thấp đầu, anh như thấy được khoe môi cậu ta khế nhếch, còn Mạc San Du hoàn toàn là bộ dáng nũng nịu.

Cảnh tượng ấy như một mũi gai nhọn đâm sâu vào mắt Lục Tư Hoảng, vô cùng chướng mắt, đến mức khi nghe được hình như có ai đó đang gọi mình, anh theo bản năng quăng bóng đi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, phải lên trên đó giáp thẳng mặt nhau, hỏi thử xem Mạc San Du có còn nhớ được mỗi ngày cô mặt dày đeo bám anh thế nào không? Hỏi cô thử xem có còn nhớ người mà mình đang theo đuổi hay không? Hỏi cô bây giờ như thế thì tính là cái gì?

Một mặt thì luôn miệng nói thích anh, một mặt luôn cùng người con trai khác thân thiết, anh đâu phải con rối mà mặc cô muốn làm gì thì làm.

Nhưng những ý nghĩ vừa mới loé lên đó đã ngay tức khắc bị dập tắt, bởi vì trong lúc anh gấp gáp xoay người, vô tình va phải ai đó.

Lục Tư Hoảng cup mắt nhìn thấy Đỗ Tâm đang ngã ngồi trên đất, vẻ mặt đau đớn cắn môi, chân mày anh khế nhú, trong đầu chợt thanh tỉnh lại, chậm rãi ngồi xuống, một đầu gối hơi khuỵu, hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Đỗ Tâm lắc đầu, yếu ớt nói: "Không biết, chân đau quá."

Trần Thanh Thanh - bạn thân Đỗ Tâm ngồi xổm xuống vén quần thể dục lên xem chân cho cô ta, hoảng hốt nói: "Chân cậu sưng to quá."

"Đến phòng y tế cho cô Hà xem, tôi đỡ cậu." Lục Tư Hoảng nói, đồng thời nhanh chóng vươn tay.

Nhưng Đỗ Tâm vừa nhích được một bước đã kêu lên: "Không được, chân đau lắm." Cô ta cắn chặt môi, khoe mắt còn ngấn lệ.

Trần Thanh Thanh gấp đến độ siết chặt hai tay: "Làm sao đây? Có phải bị gãy xương rồi không?"

Mọi người xung quanh đang bu vào xem, cũng chen vào nói: "Cũng có khả năng, tôi thấy vừa rồi Lục Tư Hoảng đụng vào cậu ấy rất mạnh đó."

Trần Thanh Thanh nhìn Lục Tư Hoảng, hơi tức giận nói: "Vậy cậu cố cậu ấy đi."

Lục Tư Hoảng trầm mặt, anh nhìn xuống chân Đỗ Tâm, qua một lúc mới xoay lưng lại, khom người thấp xuống, "Cậu lên đi, tôi đỡ cậu."

Đỗ Tâm nói: "Chuyện này..."

Trần Thanh Thanh vội cắt lời: "Mau lên, còn do dự gì nữa, nhìn mặt cậu đau đến trắng bệch luôn rồi kia."

Lục Tư Hoảng hơi nghiêng đầu ra sau, nói: "Lên đi."

Đỗ Tâm được Trần Thanh Thanh đỡ, chậm rãi ôm lấy cổ Lục Tư Hoảng để anh đỡ.

Đến phòng y tế, sau khi chườm đá và thoa thuốc một lúc, chân của Đỗ Tâm đã bớt sưng hơn, cô Hà đưa thuốc uống và một tuýp thuốc dùng để tiêu sưng thoa mỗi ngày, sau khi dặn dò một lúc mới gọi Lục Tư Hoảng.

"Em đưa bạn về lớp đi."

Lục Tư Hoảng gật đầu chào rồi mới cúi người đỡ Đỗ Tâm rời khỏi phòng.

Lúc Mạc San Du đến phòng y tế thì hai người kia đã đi rồi, cô nhanh chóng xin một ít thuốc sát trùng và băng cá nhân rồi lễ phép cúi đầu mới rời đi.

Sau tiết tự học buổi tối kết thúc, Mạc San Du cùng mấy người Trình Gia Khải, Ngải Lâm, Cao Kiến Văn dắt xe ra cổng trường.

Ngoài cổng, hai chiếc xe hơi đang đỗ, Lục Tư Hoảng dìu Đỗ Tâm lên xe nhà của cô ta, rồi cũng nhanh chóng leo lên xe mình. Bàn tay Mạc San Du siết chặt tay cầm trên xe đạp, cô nhìn thấy chân Đỗ Tâm bị thương, hiểu được lý do vì sao buổi chiều Lục Tư Hoảng lại cố cô ta. Nhưng hiểu là một chuyện, chấp nhận hay không là chuyện khác. Cứ cho rằng chân của Đỗ Tâm kia đi không được, thì liên quan gì đến Lục Tư Hoảng, trong lớp đâu có

thiếu nam sinh khác, tại sao nhất định phải là chính anh?

Trong lòng Mạc San Du thoáng rối loạn, cô nghĩ dù thế nào cũng phải hỏi rõ ràng. Cho nên hôm sau vừa đến giờ nghỉ giải lao, cô lập tức chạy sang lớp 1 tìm Lục Tư Hoảng.

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu." Mạc San Du nói.

Lục Tư Hoảng vẫn im lặng, đầu vùi vào sách.

Mạc San Du giật phăng quyển sách ra, cô chống hai tay lên bàn, cúi mặt gần giọng lên: "Lục Tư Hoảng."

"Tôi không có gì muốn nói với cậu."

"Nhưng mà tôi có." Cô muốn kéo tay anh đi, nhưng sau đó, mắt cụp xuống nhìn thấy Lục Tư Hoảng đang chậm rãi gỡ từng ngón tay cô ra, anh hất mặt.

Mạc San Du nhìn anh, qua hai giây im lặng, cô xoay người ra ngoài, Lục Tư Hoảng thong dong theo sau.

Phía Tây trong trường có một khuôn viên, Mạc San Du dẫn Lục Tư Hoảng đi tới chỗ đó, dừng dưới một tán cây. Chân mày anh theo thói quen khẽ nhíu lại, vẻ mặt lộ rõ không kiên nhẫn, cất giọng trầm trầm: "Nói đi."

"Hôm qua tôi nhìn thấy cậu công Đỗ Tâm."

"Thì sao?" Lục Tư Hoảng trả lời thờ ơ.

"Chân cậu ta bị gì thế?" Mạc San Du hỏi một câu mà cô đã biết rõ nguyên nhân, nhưng vẫn là nhịn không được, không chờ anh đáp lời đã hỏi tiếp: "Trong lớp nhiều nam sinh như vậy, vì sao lại là cậu công cậu ta?"

Lục Tư Hoảng cao hơn Mạc San Du một cái đầu, anh cụp mắt nhìn cô, giọng điệu lạnh nhạt: "Mạc San Du, dường như những chuyện này không hề liên quan đến cậu."

Mạc San Du ngờ ngàng nhìn anh, cô hỏi: "Không liên quan ư? Vì đó là chuyện của hai người, tôi không liên quan, cũng không thể xen vào, ý cậu là như vậy ư?"

Làm sao mà có thể không liên quan được, cô thích anh cơ mà. Nhưng chỉ là đơn phương, cô không có quyền gì để mở miệng hỏi anh những lời đó, nhưng bảo cô cứ im lặng cho qua, làm sao có thể, đã cố gắng hơn một năm nay rồi, bảo cô làm sao cam tâm?

Mạc San Du bước tới một bước, nhìn Lục Tư Hoảng lùi ra sau một bước, cô nói: "Lục Tư Hoảng, có phải cậu đã có người mình thích?" Cô nghĩ đến nữ sinh hôm trước tặng socola cho anh, rồi lại nghĩ đến hành động che chở cho Đỗ Tâm, trong một thoáng, dường như cô đã biết được đáp án.

Đỗ Tâm thích Lục Tư Hoảng là chuyện không thể bàn cãi, mà Lục Tư Hoảng... mưa dầm thấm đất, có lẽ đã sớm rung động rồi.

"Là Đỗ Tâm?" Mạc San Du dè dặt hỏi.

"Cậu muốn nghĩ thế nào cũng được." Lục Tư Hoảng nhấn mày, nếu chú ý kỹ một chút, có thể sẽ nghe được giọng điệu bất mãn của anh.

Nhưng Mạc San Du làm gì có tâm trí để mà nghe ra.

Nắng vàng chiếu lên gương mặt Mạc San Du, thoáng thấy sắc mặt cô bình tĩnh, nhưng không giấu được bờ môi run rẩy, trong ánh sáng luồn qua những tán lá, vành mắt cô đỏ bừng, lông mi dài khẽ run, tựa như đang cật lực kìm nén.

Lục Tư Hoảng nhíu mày, anh nghe cô hỏi: "Nếu đã có người mình thích, vì sao lại không nói sớm? Để tôi luôn chạy theo cậu như một đứa ngốc, vui lắm sao!"

Mạc San Du oán hận nhìn anh: "Tôi không nghĩ cậu lại là một kẻ thích đùa giỡn lên tình cảm của người khác như thế, có thể nào cũng không ngờ."

Đùa giỡn tình cảm?

Ai mới là người đùa giỡn đây?

Cô luôn miệng nói thích anh, lại cùng với người khác thân mật, ở trước mặt anh cô luôn hùng hổ dọa người, chưa từng có chút e thẹn của con gái, vậy mà hôm qua với hoàn cảnh đông người xung quanh như thế, cô lại không chút mặt mũi nào bày ra cái vẻ nũng nịu với Trình Gia Khải kia. Năm lần bảy lượt để mặt bạn của Trình Gia Khải gọi cô là "chị đầu" mà không một lời ngăn cản, anh thấy rõ ràng là cô cũng thoả mãn nữa kia.

Bây giờ lại còn ngoan cố chất vấn anh, sao Mạc San Du có thể vô si như vậy chứ!

Mấy lời muốn nói dường như mắc nghẹn nơi cổ họng, không thể thốt ra miệng, ánh mắt Lục Tư Hoảng lạnh lùng, trước bộ mặt ai oán của Mạc San Du, một câu cũng không đáp.

Mà bộ dạng đó đối với Mạc San Du, chính là hoàn toàn thừa nhận.

Gió mát lướt qua người, vậy mà Mạc San Du chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, cô ngoảnh mặt đi, giọng nói mỏng manh tưởng chừng như sắp tan ra từng mảnh: "Nếu đã như vậy, từ nay về sau tôi sẽ không làm phiền đến cậu nữa, cũng xin lỗi vì thời gian vừa qua đã quấy rầy đến cậu." Cô nhìn anh, bình thản nói: "Tạm biệt."

Trong chuyện theo đuổi Lục Tư Hoàng, chỉ cần có một chút xíu cơ hội thì Mạc San Du cũng sẽ cố hết sức để nắm bắt, nhưng nếu người ta đã có người mình chọn thì cô sẽ buông tay, cô không phải là kiểu người thích đi đập chấu cướp hoa. Và lại hai người họ có lẽ là lưỡng tình tương duyệt, cho dù có muốn chen chân vào cũng không được, chỉ bằng dứt khoát một lần, từ nay khỏi làm phiền nhau.

Nhưng mà nghĩ đến mối tình đầu bị bóp chết tàn nhẫn như thế, Mạc San Du đứng thật không cam lòng, vô cùng uất ức, cô không nhìn đến Lục Tư Hoàng, xoay người đi thẳng, một bước hai bước rồi nhanh dần.

Lục Tư Hoàng là tên khốn, từ nay Mạc San Du không muốn gặp lại tên khốn kiếp đó nữa.

Có tiếng gió thổi qua tán cây, có tiếng ve ồn ã xung quanh, nhưng bên tai Lục Tư Hoàng chỉ nghe được tiếng bước chân vội vã.

Đôi mắt anh dán chặt vào bóng lưng phía trước đang càng lúc càng xa.

Đáy lòng ngọt ngào khó chịu, Lục Tư Hoàng thầm mắng Mạc San Du đúng là đồ gian xảo, rõ ràng chính cô đi trêu chọc người khác trước rồi lại bày vẽ mặt như mình mới là kẻ uỷ khuất.

Rốt cuộc ai mới là người chịu uỷ khuất đây? Sao cô có thể vừa dịu dàng với người khác lại vừa nhiệt tình với anh.

Lục Tư Hoàng càng nghĩ càng tức giận, anh đá mạnh vào thân cây bên cạnh, nghiền răng kèn kẹt: "Mạc San Du là cái đồ tham lam." Anh biết tổng cô muốn bắt cả hai tay đây mà, cô muốn một chân đạp hai thuyền còn phải xem anh có đồng ý hay không, anh đâu phải tên ngốc để cho cô xoay vòng vòng.

Thoáng nhớ lại vành mắt đỏ ửng của cô, bên trong còn có nước long lanh, rõ ràng là bộ dạng muốn khóc nhưng vẫn kiên trì không để nước mắt chảy ra ngoài, Lục Tư Hoàng siết chặt nắm đấm, bực bội chỉ muốn phát tiết ra ngoài.

Giả vờ giả vịt cái gì chứ, nghĩ anh sẽ mềm lòng ư, cô làm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tại sao đã thích người khác lại còn trêu chọc anh?

Mạc San Du là người nói được làm được, kể từ sau ngày hôm đó cô không hề chạy đi tìm Lục Tư Hoàng nữa.

Ngài Lâm sau khi nghe cô kể thì âm thầm cảm thấy may mắn, lạ trời, Mạc San Du rốt cuộc cũng thoát khỏi chấp niệm mê mụi rồi.

Còn không tới nửa tháng là thi cuối kỳ, Mạc San Du hết sức chuyên tâm kèm cho Trình Gia Khải, mà anh không hề làm cô thất vọng, xem ra tên này IQ cũng không quá kém, chỉ tại bình thường lười học mà thôi.

Cao Kiến Văn nhìn Trình Gia Khải cố gắng như thế, bản thân không muốn bị bỏ rơi, một mực lôi kéo Ngài Lâm dạy kèm cho cậu ấy.

Lên lớp 11 chia ban sẽ dựa theo thành tích thi cuối kỳ.

Trong đó mười ban tự nhiên, mười ban xã hội, như lớp 10, mỗi ban sẽ có ba lớp chọn.

Mạc San Du và Ngài Lâm đương nhiên chọn ban tự nhiên, mà Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn càng chẳng phải một sách, làm sao chịu cảm mạo vào ban xã hội, đề vào lớp chọn với Mạc San Du và Ngài Lâm không khó, nhưng với hai người họ thì còn cách một khoảng, sau khi ngẫm nghĩ, Trình Gia Khải chỉ có thể khẳng định sẽ cố gắng, có thể vào được ban lớp 3 tự nhiên.

Mạc San Du gật đầu, dựa theo tốc độ trí não của Trình Gia Khải, cô hoàn toàn tin lời anh nói, "Được, vậy tôi và Ngài Lâm sẽ vào lớp 3, nói cho cậu biết, nếu cậu không thể vào lớp 3 thì đừng trách tôi."

Ba người bọn họ từ nhỏ đã luôn học cùng nhau, sở dĩ thành tích học tập của Mạc San Du và Ngài Lâm cao hơn nhưng vẫn luôn cùng lớp với Trình Gia Khải, là bởi vì hai người họ không nỡ bỏ mặc anh, lúc nào cũng theo bên cạnh "phụng bồi", từ trước đến giờ vẫn luôn là như vậy. Nhưng lên phổ thông không giống nữa, chẳng bao lâu thi sẽ thi đại học, hai người không thể mãi theo chân Trình Gia Khải được, giống như giáo viên lịch sử đã nói.

Bản thân anh không biết cố gắng thì chẳng có ai làm thay anh.

Sau kỳ thi cuối kỳ vẫn phải đi học, nhưng nhàn rỗi hơn nhiều, vào lớp chỉ ngồi chơi và đợi kết quả điểm thi, thỉnh thoảng nghe thầy giám thị giảng đạo một chút.

Còn Mạc San Du, thời gian này mỗi lần đụng mặt Lục Tư Hoàng, nếu có thể tránh được thì sẽ tránh, không tránh được thì bình tĩnh đi lướt qua người anh.

Rất nhanh nhà trường đã công bố điểm của các lớp trên bảng điểm, giữa học kỳ Mạc San Du kiêu hãnh đứng ở vị trí thứ hai toàn trường, cuối học kỳ nhục nhả rơi tòm xuống vị trí bảy mươi, đúng là không thể tin nổi.

Nhất là cậu bạn cùng bàn Lục Tư Hoàng vì nhường chỗ cho Mạc San Du, mà hưởng được bao nhiêu phúc lợi, cậu ta hoàn toàn không thể ngờ được.

Toàn trường có hai ngàn người, toàn khối 10 có 400 người, tuy rằng cô xếp thứ bảy mươi, có thể xem như vào được lớp 3 chọn, nhưng dựa vào hiểu biết của cậu ta, việc Mạc San Du nhân nhả lọt vào lớp 1 chọn là chuyện nhỏ, nhưng mà nhìn thành tích này xem, còn thấp hơn của cậu ta nữa, đây là thế nào.

Có người nói Mạc San Du khi đó leo lên được top 2 chỉ là nhờ may mắn, vị trí bây giờ mới thực sự là thành tích của cô.

Nhưng lý do này thật quá khiến cường, dù thành tích có bị thụt lùi thì cũng không thể giảm xuống nghiêm trọng như vậy.

Đứng trước bảng điểm toàn trường, những người học cùng lớp với Mạc San Du cũng nghĩ mình nhìn nhầm, nghe đám người bên cạnh nói kỳ thi giữa kỳ Mạc San Du lọt vào được top 2 là nhờ may mắn thì hoàn toàn bất bình, chính khi nổi lên lắm liệt.

"Ai nói với các cậu Mạc San Du lọt vào top 2 là do may mắn?"

"Ai đây?" Một người hỏi.

Một người đáp: "Hình như học cùng lớp với Mạc San Du."

"À, tôi nói đây thì sao?"

Cô bạn lớp 5 phản bác: "Cậu thì biết cái gì, số điểm kiểm tra các môn của Mạc San Du luôn đứng đầu lớp đấy."

"Nói như cậu vậy thì thành tích các môn phải cao lắm, sao lần này toán và tiếng anh chỉ có tám mươi điểm? Rớt thẳng xuống hạng bảy mươi?"

"Chuyện này... vì quên bài chăng?"

Có người không nhịn được phì cười: "Làm ơn đi, đã là học bá thì làm gì có chuyện quên bài."

"Bởi vì cậu ấy cố tình đấy." Bỗng một giọng nói vang lên, đám người ngạc nhiên quay đầu lại.

"Cố tình là ý gì?" Có người hỏi.

Cao Kiến Văn thông dong tựa vào cột, ánh mắt thoáng lướt qua một người đang đứng cách đó không xa, nhếch môi nói: "Ý trên mặt chữ." Sau đó chân dài tiêu sái sải bước đi.

"Tư Hoàng, cậu sao thế?" Đỗ Tâm bên cạnh khẽ hỏi.

Bàn tay đang siết chặt của Lục Tư Hoàng nhanh chóng buông lỏng, lạnh nhạt nói: "Không có gì."

"Ồ, vậy chúng ta về lớp thôi."

Lục Tư Hoàng im lặng không nói, sải bước rời khỏi.

Đỗ Tâm chạy theo bước chân anh, cố tìm chuyện để nói: "Dựa vào thành tích thi lần này, chúng ta chắc chắn sẽ tiếp tục được học cùng nhau."

Người phía trước bỗng dừng lại, ánh mắt đột nhiên trầm xuống: "Dùng sai từ rồi."

Đỗ Tâm đương nhiên không hiểu câu nói bất ngờ của anh, cô ta khựng bước, "Hả?"

Lục Tư Hoàng nói: "Là tôi và cậu, không phải 'chúng ta'." Nói rồi anh tăng nhanh bước chân.

Đỗ Tâm ngơ ngác, hệt hững nhìn theo bóng lưng Lục Tư Hoàng.

Lục Tư Hoàng bỗng muốn chạy đi tìm người con gái đó, muốn hỏi cô có phải là thật hay không, có phải là do cô cố tình bỏ bài hay không?

Nếu không thì vì sao thứ hạng của cô và Trình Gia Khải đó lại cách gần nhau như vậy, một người bảy mươi, một người bảy mươi tám.

Anh biết rất rõ, Mạc San Du cực kỳ thông minh, chuyện cô dựa vào thành tích để vào lớp 1 chọn là dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tại thì sao, thành tích nghiêm nhiên không cao hơn Trình Gia Khải bao nhiêu, đây rõ ràng là như lời của Cao Kiến Văn nói.

Cô cố ý bỏ bài, vì Trình Gia Khải mà quảng luôn thành tích của bản thân ra sau đầu. Cực lực trêu ghẹo anh suốt một năm nay, bây giờ hùng hổ chứng minh cho anh thấy thật ra người trong lòng của cô là người khác.

Anh không hiểu được, sao một người có thể trở mặt nhanh đến như vậy.

Mạc San Du và Ngải Lâm tay trong tay trở về lớp, nhìn thấy Trình Gia Khải sắc mặt âm trầm chạy ra, theo sau là Cao Kiến Văn.

Mạc San Du chạy theo, "Chuyện gì vậy?"

Cao Kiến Văn nói nhanh: "Bên phía trường Gia Duyệt có chuyện rồi."

Ngải Lâm giật mình, cao giọng hỏi: "Sao cơ?"

Mạc San Du cau mày: "Nói rõ ràng!"

Cao Kiến Văn vò đầu: "Tôi không biết, đại ca vừa nghe xong điện thoại liền chạy như bay đi, hình như Gia Duyệt bị người ta ức hiếp."

Mạc San Du vừa nghe xong lập tức nói: "Tôi đi theo cậu ấy, cậu ở lại lớp đi." Nói rồi chạy như bay xuống cầu thang.

Ở lối rẽ, Lục Tư Hoàng vừa mới ngẩng đầu, nhìn Trình Gia Khải chạy lướt qua, không lâu sau đó Mạc San Du cuống quýt đuổi theo gọi: "Trình Gia Khải!"

Khoảnh khắc ấy, trong mắt cô không hề có anh, bước chân anh như bị dính chặt vào nền gạch, không thể nhấc tiếp.

Cao Kiến Văn vội đuổi theo sau, Ngải Lâm cũng gấp gấp chạy theo: "Này."

Cao Kiến Văn dặn dò: "Cậu ở lại lớp đi, tôi phải đi theo đại ca."

Nếu bốn người cùng đi hết thì không ổn lắm, trong thoáng chốc do dự thì Cao Kiến Văn đã chạy khuất dạng, Ngải Lâm muốn nhắc nhở đừng đánh nhau thì đã không kịp, nhưng nghĩ lại có Mạc San Du đi theo, chắc chắn sẽ không để hai người họ tung hoành ầu đã mới yên tâm, có điều ngay sau đó khi ba người trở lại, Ngải Lâm phát hiện mình lầm rồi.

Còn hiện tại, cô ấy mới chú ý đến, cách mấy bậc thang, Lục Tư Hoàng đang đứng bất động, sắc mặt khó coi, không biết là đang nghĩ gì, cô ấy bấu môi, không quan tâm mà xoay người đi.

Lục Tư Hoàng cúi đầu, bàn tay đang bóp chặt thành cầu thang dần dần buông lỏng, đáy mắt cô đơn.

Mạc San Du xinh đẹp, thành tích học tập xuất sắc, tính cách phóng khoáng thoải mái, nhưng với một người trầm tĩnh, lạnh lùng như Lục Tư Hoàng, thì mẫu người anh thích cũng là kiểu con gái dịu dàng xinh đẹp, nói năng nhỏ nhẹ, chứ không phải một cô nàng suốt ngày âm ỉ như Mạc San Du.

Đúng vậy, anh không thích cô, còn vô cùng cảm thấy phiền chán vì bị Mạc San Du liên tục bám theo, nhưng anh còn cách nào khác? Mạc San Du giống y như con lật đật, đá đẩy thế nào cũng không chịu ngã, anh càng ra vẻ khó chịu thì cô càng lấn tới.

Cứ ngỡ bản thân không thể nào rung động, nhưng trái tim từng bước lại rơi vào tay giặc lúc nào không hay. Chỉ biết mỗi khi thấy cô nói cười với Trình Gia Khải, trong lòng anh rất khó chịu.

Khi cô nói sẽ không làm phiền anh nữa, lẽ ra anh phải cảm thấy vui mừng mới đúng, cơ sao trái tim chỉ thấy ngọt ngào hoang mang.

Thời gian gần đây, mỗi lần gặp nhau ở sân trường, hay trên dãy hành lang lớp học, Mạc San Du đã không còn tươi cười đi theo sau luôn miệng gọi tên anh nữa, sắc mặt cô điềm tĩnh lướt qua, vừa rồi, khi ý nghĩ anh không hề tồn tại trong mắt cô xuất hiện, đã khiến anh hốt hoảng, lúc này anh mới thật sự nhận ra.

Anh không muốn như thế.

Nhưng mà cô, tại sao đã có người mình thích mà còn không an phận chạy đi trêu chọc anh, giãi đáp lên người khác như vậy cô thấy rất vui ư?

Càng đáng hận hơn chính là bản thân anh nhu nhược không kiên định, hoàn toàn không chống cự lại được cảm dỗ mà động lòng.

Bây giờ muốn trách, biết trách với ai.

Lục Tư Hoàng cảm thấy bản thân đúng là tự làm tự chịu.

***

Trình Gia Duyệt từ nhỏ đã bị dietic bẩm sinh, tuy rằng sống trong thế giới luôn luôn tĩnh lặng, nhưng được bố mẹ và anh trai hết lòng yêu thương nên cô bé

không hề cảm thấy tự ti, hay nói đúng hơn là vì khi ấy còn nhỏ, cô bé hồn nhiên cho rằng mọi người đều giống mình.

Cho đến khi đã hoàn toàn có nhận thức, cô bé dường như hiểu ra mình khác với mọi người, dần dần cũng cảm thấy rất mặc cảm, nhưng bản tính được nuông chiều từ nhỏ nên cô bé chưa từng biểu lộ ra mặt, không để cho người khác có cơ hội khinh thường mình.

Ba Trình và mẹ Trình không muốn con gái thấy mình khác với những đứa trẻ cùng lứa, để cho cô bé học ở trường bình thường như bao người, vốn dĩ một đường rất thuận lợi, sau khi lên trung học thì mọi chuyện khác hẳn. Có lẽ vì tuổi nhỏ bông bột, không biết cái gì là đúng cái gì là sai, luôn tự cho mình hơn người, nhìn thấy người khác kém xa thì tự động coi thường.

Trình Gia Duyệt luôn không quan tâm đến lời chế giễu của đám bạn học, nhưng không có nghĩa là có thể chịu đựng mãi, nhất là khi bọn họ nhìn thấy xe đưa đón cô bé, nói cô bé bị điếc như thế, có phải là do di truyền hay không, nói không chừng cả nhà đều bị khiếm khuyết như vậy, giàu thì đã sao, có tiền thì cũng đâu thể lãnh lặn như người ta, lời nói ngày càng quá quắt, hiền lành như Trình Gia Duyệt cũng bị bức đến bùng nổ, cô bé tức giận đẩy mạnh cái tên khốn kiếp trước mặt, làm cậu ta nhất thời không phản ứng kịp, cả người ngã nhào về phía bàn ăn, thức ăn trên bàn đồng thời cũng văng hết lên người cậu ta, bị bề mặt trước bao nhiêu người, chẳng quản cái gì là nam hay nữ, thật sự muốn đánh Trình Gia Duyệt.

Cũng may khi ấy nhiều người vây xem làm giáo viên trong trường chú ý, Trình Gia Duyệt may mắn thoát khỏi một kiếp nạn, nhưng đã động tới lòng tự ái của tên kia, cậu ta nào dễ dàng bỏ qua.

Một đám bảy tám đứa cả gái lẫn trai lôi kéo Trình Gia Duyệt đến hẻm nhỏ gần trường, quyết tâm dạy cô bé một bài học.

Khi bọn họ vừa chặn đường Trình Gia Duyệt, bạn thân của cô bé từ xa nhìn thấy, vội nhắc máy gọi cho anh trai của Trình Gia Duyệt - Trình Gia Khải, sau đó nhanh chóng đuổi theo, đến một con hẻm nhỏ mới ngừng lại: "Các cậu làm gì thế? Mau buông cậu ấy ra."

"Làm gì? Đương nhiên phải cho nó biết thế nào là lễ độ." Cái tên bị Trình Gia Duyệt đẩy ngã hôm đó hung hãn nói.

Tô Tịnh cố gắng muốn xông vào nhưng bị một người cản lại, tức giận nói: "Lâm Mục Khánh, cậu còn là con trai không hả? Còn các cậu nữa, một đám người ý đông hiếp yếu có thấy mất mặt không?"

Lâm Mục Khánh phì một tiếng, thô bỉ nhổ nước bọt trên đất: "Ông đây cứ muốn ý mạnh hiếp yếu đấy, mày làm được gì, chuyện này cũng không liên quan đến mày, cút đi cho ông."

Trình Gia Duyệt thấy tình hình không ổn, vội nói: "Tịnh Tịnh, cậu đi đi, chuyện này là ân oán của tôi với bọn họ, không liên quan tới cậu."

Trình Gia Duyệt biết, với số người hiện tại của đối phương, Tô Tịnh có cố chấp muốn giúp thì cũng không có khả năng, nói không chừng còn bị liên lụy, chỉ bằng thoát thân một mình còn hơn cả hai cùng chịu đòn.

Lâm Mục Khánh nghe nói thì phì cười: "Nói đúng lắm." Cậu ta ngoác mắt nhìn Tô Tịnh: "Nghe thấy không? Bạn mày nói là ân oán của tao với nó, tốt nhất mày đừng có xen vào."

Một nữ sinh tiến lên, đẩy mạnh vai Tô Tịnh: "Không muốn chết thì đừng có chĩa mũi vào chuyện người khác."

Tô Tịnh gấp giọng nói: "Nếu các cậu không thả người ra, tôi sẽ đi nói với giáo viên." Nói xong định xoay người đi.

Cô nữ sinh vừa nghe liền hung hăng nắm lấy tóc Tô Tịnh kéo lại.

Lâm Mục Khánh nói: "Giữ nó lại."

Nữ sinh kia càng kéo mạnh hơn: "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Nó lôi Tô Tịnh đẩy vào cạnh Trình Gia Duyệt: "Thân thiết quá ha, vậy chịu hoàn nạn chung đi, xử cả hai đứa nó luôn."

Trình Gia Duyệt lạnh mặt, cố giữ cho giọng nói cứng rắn: "Tôi nói cho các người biết, bất kể thương tích của tôi và Tô Tịnh nhẹ hay nặng, thì tất cả những kẻ có mặt ngày hôm nay, nhất định phải trả giá."

Đúng là ngông cuồng, càng ngông cuồng hơn là lời cảnh cáo ấy lại nói trước mặt Lâm Mục Khánh, một người có gia thế không tệ, từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất.

Cho nên khi Trình Gia Duyệt vừa dứt lời, đã hoàn toàn chọc giận Lâm Mục Khánh rồi, cậu ta muốn thử xem một đứa điếc được chiếc xe tầm thường đưa đón mỗi ngày, thì có thể làm được gì cậu ta.

Lúc ba người Mạc San Du chạy tới, vừa vận trông thấy một màn như vậy:

Xung quanh tràn đầy tiếng cười chế giễu, tên nhóc miệng còn hôi sữa tát mạnh vào mặt Trình Gia Duyệt một cái.

Cao Kiến Văn tức đến mức chửi thề bằng vốn tiếng anh hạn hẹp của mình: "Fuck mother!!!"

Khí tức trên người Trình Gia Khải lạnh lẽo như hàn băng, không nói hai lời liền xông đến kéo Lâm Mục Khánh ra, từng cú đấm giáng xuống trên mặt cậu ta.

Đám người xung quanh bị tình huống trong nháy mắt làm bàng hoàng, nghe Trình Gia Duyệt gọi một tiếng: "Anh." Mới hoàn hồn, ba thằng con trai còn lại lập tức xông lên.

Cao Kiến Văn ngay liền xắn tay áo nhào tới tham gia trận chiến, mấy thằng nhãi ranh mà cũng dám đánh nhau với bọn họ, nực cười, quá nực cười.

Mạc San Du hỏi Trình Gia Duyệt và Tô Tịnh, nhưng mắt vẫn lạnh lùng nhìn ba đứa con gái còn lại, "Trước đó còn đứa nào đánh hai em?"

Tô Tịnh nhanh nhào đáp: "Không có, Gia Duyệt bị tát một cái, còn em bị nó nắm tóc, đau lắm." Tô Tịnh chỉ vào mặt nữ sinh kia, tố cáo với Mạc San Du.

"Được, chị cho em nắm lại."

Ba đứa con gái nhìn thấy bốn người bạn của mình bị hai người vừa tới đánh đến không bò dậy nổi, hoảng hốt đứng sát vào nhau: "Mấy người muốn làm gì?"

Tô Tịnh nhào lên lôi nữ sinh kia ra, túm chặt lấy tóc nó, kéo mạnh, nghe tiếng nó hét thì quát lên: "La cái gì mà la, vừa rồi kéo tóc tôi sao không thấy cậu la." Bị kéo đến mức bây giờ đầu cô bé vẫn còn ê ẩm, càng nghĩ càng giận.

Hai nữ sinh còn lại thấy thế muốn tiến lên thì bị ánh mắt sắc bén của Mạc San Du đánh lùi, giọng nói nhàn nhạt của cô vang lên: "Muốn bị đánh chung không?"

Hai cô nữ sinh bị dọa ôm chặt lấy nhau, lòng thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi còn chưa kịp động tay.

Mạc San Du an ủi Trình Gia Duyệt một lúc, sau khi cảm thấy đủ rồi mới kéo Tô Tịnh lại, rồi đi ngăn cản Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn: "Được rồi, đừng đánh nữa."

Hai người đang đánh hăng say, Mạc San Du đưa tay túm lấy cổ áo sau ót họ, kéo ra: "Đủ rồi, đánh nữa sẽ xảy ra chuyện đấy."

Trình Gia Duyệt cũng chạy lên can ngăn.

Trình Gia Khải đứng lên, xem xét vết thương trên mặt Trình Gia Duyệt, anh bỗng nhiên xoay người tung thêm một cú đá vào người Lâm Mục Khánh: "Bọn mày dám động tới em gái tao lần nữa, ông mày lột da từng thừng."

Trình Gia Duyệt kéo lấy Trình Gia Khải, Mạc San Du nghiêng người kéo Cao Kiến Văn, cùng Tô Tịnh mau chóng rời đi.

Trình Gia Khải muốn đưa Trình Gia Duyệt về nhà, nhưng cô bé không chịu, một mực cùng Tô Tịnh muốn quay lại lớp, bất đắc dĩ anh đưa hai người về trường, sau đó dặn dò nói: "Bọn nó còn dám tìm em thì lập tức báo cho anh."

Trình Gia Duyệt nghĩ có cho thêm mười lá gan thì bọn Lâm Mục Khánh cũng không dám, vừa rồi cô bé chú ý hình như mũi của cậu ta bị gãy sống luôn rồi, bởi vì máu ra rất nhiều.

Mạc San Du nói: "Hai đứa vào trong đi."

Sau khi nhìn hai đứa vào trường thì Mạc San Du mới ngẩng đầu hỏi: "Hai cậu có về trường không?" Dù sao bộ dạng của hai người cũng không ảnh hưởng gì mấy, chỉ là đồng phục hơi nhăn một chút.

Cao Kiến Văn vuốt vuốt tóc: "Không hề gì, chỉnh sửa một chút liền đẹp trai trở lại."

Mạc San Du lờm cậu ta, nhìn Trình Gia Khải nói: "Cặp sách vẫn còn ở trong trường, chỉ có một mình Ngải Lâm, chúng ta quay lại thôi."

Trình Gia Khải hỏi: "Sao cậu lại chạy theo?"

"Gia Duyệt bị người ta ức hiếp, đương nhiên tôi phải đi theo ra mặt rồi." Mạc San Du đáp, trong lòng cô, Trình Gia Duyệt chính là em gái, sao cô có thể để em gái mình bị người ta ăn hiếp cơ chứ.

Trình Gia Khải gật đầu: "Đi thôi."

Trên đường về, Mạc San Du chạy vào một siêu thị nhỏ mua nước và khăn giấy, trong lúc chờ xe bus thì giúp Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn rửa sạch vết máu dính trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau khi vào tiết học được khoảng ba mươi phút, trong lúc mọi người đang lắng nghe giáo viên chỉ ra chỗ sai của từng bài thi và cho người được cao điểm lên giải, lớp trưởng vừa mới từ phòng ban giám hiệu trở về, ôm một xấp giấy tờ gì đó, bước ngang đến chỗ Mạc San Du, "Chủ nhiệm bảo cậu xuống phòng giám hiệu." Nói xong liền đi về chỗ.

Mạc San Du đang luyện xoay bút, vừa mới xoay được mấy vòng nghe thế thì dừng lại, định hỏi lớp trưởng thì cậu ta đã ngoảnh mặt đi rồi, cô xoay đầu liếc mắt với Ngải Lâm rồi đứng lên xin phép giáo viên trên bảng.

Cửa phòng ban giám hiệu khép hờ, Mạc San Du gõ cửa hai cái rồi chậm rãi đi vào, ánh mắt quét một vòng liền nhìn thấy bóng lưng của Lục Tư Hoàng, anh không quay đầu lại, đang cùng giáo viên nói gì đó.

Mạc San Du cau mày, sao lại có Lục Tư Hoàng ở đây nữa?

Chủ nhiệm nói: "Lại đây."

Mạc San Du đi tới, cúi đầu thưa.

"Em có biết cô gọi em lên đây là vì nguyên nhân gì không?" Chủ nhiệm hỏi.

Mạc San Du nghe hỏi, trong đầu khẽ vận hành, lờ mờ đoán được: "Điểm số của em à?"

Chủ nhiệm gật đầu: "Đúng một nửa."

Đúng một nửa thôi á? Thế còn một nửa là chuyện gì?

Mạc San Du cẩn thận suy nghĩ, qua một lúc vẫn không nghĩ ra, cô vô thức cào tóc, do dự muốn hỏi.

"Không biết ư?" Chủ nhiệm lạnh giọng: "Chuyện mình làm còn không biết ư?"

Mạc San Du ngơ ngác lắc đầu.

"Chuyện điểm số của em tôi còn chưa kịp hỏi thì sáng nay đã nhận được điện thoại tố cáo, em có biết người ta nói thế nào không?" Chủ nhiệm vỗ vỗ bàn: "Nói em kéo bè kéo cánh chạy sang trường trung học G đánh nhau."

"Em nói tôi nghe xem đây là chuyện thế nào, đã đánh nhau lại còn đánh nhau với học sinh trung học, Mạc San Du, em làm cái trò như thế có thấy mất mặt hay không?"

Mạc San Du ngẩn ra, còn chưa kịp mở miệng thì giáo viên đã giận dữ nói: "Em không cần chối, đám học sinh đó nhìn thấy bảng tên, chỉ đích danh 'Mạc San Du lớp 10/5' trường Nhất Trung, ngoài em ra còn có hai nam sinh cùng trường. Bình thường em ngoan ngoãn, thành tích vô cùng xuất sắc khiến tôi rất yên lòng, ai mà ngờ cuối năm em lại chơi một vở lớn đến vậy, đây là muốn cho tôi bất ngờ ư?" Chủ nhiệm chỉ cô: "Nói, hai nam sinh đi cùng em là ai? Đánh bọn nhỏ đến mức nhập viện, có đưa còn gây luôn cả sống mũi, phụ huynh bên đó đang làm ầm lên đây em biết không?"

Mạc San Du cúi đầu, ngoan ngoãn không lên tiếng, bảng tên bị nhìn thấy có lẽ do mấy con bé kia, còn mấy thằng nhãi ranh khi ấy bị đánh đến mức sợ rằng chẳng còn nhớ tên họ của mình, không thể nào có cơ hội nhìn thấy bảng tên của cô để tố cáo. Mặc dù Mạc San Du sẽ không nói ra tên Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn.

Nhưng thật sự cô tự thấy bản thân bị oan ức, cô nào có đánh người, cũng lắm chỉ đứng canh cho bọn họ đánh mà thôi.

Chủ nhiệm thấy cô nhất quyết không chịu hé miệng liền nổi nóng: "Giờ phút này mà em còn muốn bao che ư? Em có biết đánh nhau sẽ bị kỷ luật không?" Chủ nhiệm cảnh cáo: "Nếu em không chịu nói, tôi đành phải mời phụ huynh của em vào trường giải quyết việc này."

Mạc San Du cắn môi.

Chủ nhiệm thất vọng nhìn cô học trò ngoan mà mình luôn tự hào, cười lạnh: "Hay cho Mạc San Du trọng nghĩa khí, thà chịu phạt một mình cũng không khai ra tên bạn bè."

"Là em à." Ngoài cửa, bỗng vang lên giọng nói giống dục.

Mạc San Du quay đầu trừng mắt nhìn cái tên ngu như heo đang bước vào kia, chỉ muốn vỗ trán thở dài.

Trình Gia Khải bước tới bên cạnh Mạc San Du, có lẽ do chạy đến, hơi thở có chút hỗn loạn, anh nghiêm túc khẳng định thêm một lần nữa: "Đánh người là do em, không liên quan đến Mạc San Du."

Bên kia, chủ nhiệm Chu đưa một xấp giấy cho Lục Tư Hoàng, thấp giọng nói: "Em về lớp đi, mang mấy tờ đơn đăng ký học phụ đạo hè này giao cho lớp trưởng giữ gìn thầy."

Lục Tư Hoàng nhận lấy, anh lễ phép cúi đầu rồi rời đi.

Lúc đi ngang qua hai người kia, khoé mắt anh thấy rất rõ động tác phía sau của họ.

Mạc San Du lặng lẽ kéo áo Trình Gia Khải, mà cậu ta vẫn tấm lưng thẳng tắp, không hề lay chuyển.

Mắt Lục Tư Hoàng tối sầm, xấp giấy trong tay như nặng ngàn cân khiến mỗi bước chân anh nặng nề, sau khi đi ra ngoài, anh lặng lẽ đứng dựa vào tường, đầu ngón tay siết chặt đến mức ửng đỏ.

Trình Gia Khải không xuất hiện thì thôi, vừa lộ mặt liền khiến lửa giận của chủ nhiệm tăng lên vùn vụt.

"Lại là em." Chủ nhiệm vỗ bàn bôm bốp: "Trình Gia Khải, em không chọc tôi tức chết em không cam tâm phải không? Sau kỳ thi cuối kỳ tôi còn tưởng em đã nghiêm túc muốn sửa đổi, cố gắng học tập, ai ngờ em chứng nào tật nấy, cuối năm còn gây ra chuyện lớn như vậy, lần này tôi sẽ không nhân nhượng nữa."

Mạc San Du là học trò cưng của bao nhiêu thầy cô, đây cũng là lần đầu tiên cô gây ra chuyện, mặc dù lớn nhưng chủ nhiệm vẫn không nổi nặng lời, chỉ muốn dọa dẫm cô một chút để cô nói rõ ràng mọi chuyện mới có thể tìm cách giải quyết.

Nhưng Trình Gia Khải thì khác, anh vốn là học sinh cá biệt, gây ra không biết bao nhiêu chuyện khiến chủ nhiệm hết sức đau đầu, bình thường xung đột cũng không nghiêm trọng như vậy. Lần này thì hay rồi, chạy sang trường trung học đánh mấy đứa nhỏ mới học lớp 8 đến mức vào bệnh viện.

Làm sao mà chủ nhiệm có thể kiềm chế, lập tức nhắc máy gọi cho gia đình Trình Gia Khải.

Sau khi gác máy, chủ nhiệm lạnh mặt một lúc mới hỏi: "Còn một người nữa?"

Trình Gia Khải im lặng.

Mạc San Du lặng thinh, mắt cô cụp xuống, nhìn một góc trang sách đặt trên bàn do đóng không kỹ nên bị gấp một chút, còn có con kiến đang bò quanh, bò mãi bò mãi mà chẳng tới đâu, giống như lạc vào mê cung vậy, cô nhìn mà muốn vươn tay ra để giúp nó xuống đất, nhưng nghĩ rồi lại thôi, hai tay cô nắm ra sau lưng, mũi chân dí dí trên đất.

Qua một lúc, chủ nhiệm mới lên tiếng: "Không nói phải không?" Vừa dứt lời, Cao Kiến Văn về mặt thản nhiên đi vào.

Chủ nhiệm nhìn cậu ấy chăm chăm.

Không ngoài dự đoán, Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn là một cặp bài trùng nổi trội, đã có Trình Gia Khải thì không thể nào thiếu Cao Kiến Văn. Nhưng điều khiến chủ nhiệm không ngờ nhất là chuyện này còn có Mạc San Du tham gia.

Mạc San Du bước lên một bước: "Thưa cô, em có thể giải thích..."

"Giải thích?" Chủ nhiệm hỏi: "Vừa rồi tôi hỏi sao em không nói, bảo em khai ra hai người tham gia cùng em, em nhất định không hé miệng, bây giờ mới muốn giải thích, không phải chỉ vì tìm lý do bào biện cho bạn em thôi ư?"

Trình Gia Khải nói: "Vốn dĩ bọn em không sai, không cần phải bào biện. Và lại em xin cam đoan chuyện này Mạc San Du không hề dính dáng tới, mong cô đừng làm khó cậu ấy."

"Tôi làm khó các em hay các em đang làm khó tôi? Đến giờ phút này mà còn cứng miệng không chịu nhận sai, em muốn đợi trường bên kia mang giấy xác nhận thương tích của bệnh viện, cho em xem thì em mới thừa nhận phải không?"

Cao Kiến Văn nhìn không được vội nói: "Đúng là bọn em đã đánh người, nhưng do bọn nhãi ranh đó gây sự trước, đánh em gái của Trình Gia Khải đó ạ."

Chủ nhiệm nheo mắt: "Em gái của Trình Gia Khải?"

Nếu phải nói rõ nguyên nhân, sẽ phải đề cập đến chuyện Trình Gia Duyệt bị điếc, đây là điều mà Trình Gia Khải không muốn, cho nên khi lời Cao Kiến Văn vừa dứt, anh lập tức đưa mắt nhìn cậu ấy.

Chủ nhiệm đứng lên: "Em còn cứng đầu không chịu nói?"

Ba người im lặng cho đến khi bố Trình đến.

Chủ nhiệm mời bố Trình ngồi, thuật lại mấy lời tố cáo của phía trường bên kia. Hiện tại không phải đơn giản chỉ là chuyện đánh nhau của bọn nhỏ nữa, mà còn gây nên thương tích, kích động đến phụ huynh.

Bố Trình sau khi nghe xong đã rất tức giận, không nói hai lời liền nhào đến muốn tát Trình Gia Khải.

Mạc San Du hốt hoảng ngăn lại: "Bác, bác bình tĩnh một chút."

Bố Trình đang trong cơn tức, quát: "Con tránh ra."

"Không, bác ơi, thật sự chuyện này không phải lỗi của Trình Gia Khải đâu ạ." Mạc San Du giữ lấy hai tay bố Trình: "Con sẽ nói rõ, bác đừng kích động."

Trình Gia Khải nhủ mày kéo Mạc San Du: "Tránh ra, đánh trúng cậu bây giờ."

Bố Trình nghe nói thế càng nóng, "Thằng ranh con, mày còn ngại gây ít chuyện để tao dọn dẹp hả?"

Mạc San Du trừng Trình Gia Khải, liếc nhìn Cao Kiến Văn ý bảo kéo Trình Gia Khải tránh xa ra.

Bố Trình bị Mạc San Du cản trở, ánh mắt không tin được nhìn cô, nhưng giọng điệu mềm lại không ít: "Tiểu Du, sao lần này con cũng hồ đồ theo thằng nhãi này vậy, con nói cho bác biết, có phải do nó lôi kéo con không?"

Mạc San Du đứng trước mặt Trình Gia Khải, gấp gấp nói: "Thật sự không phải ạ, là Gia Duyệt bị người ta đánh, bọn con mới đòi lại công bằng cho em ấy."

"Con nói cái gì?" Bố Trình tưởng mình đã nghe lầm "Gia Duyệt bị người ta đánh, ai đánh?"

"Là đám nhóc bị Trình Gia Khải đánh, lúc bọn con tới nơi thì Gia Duyệt đã bị bảy đứa vây quanh, còn bị tát một cái, bạn của con bé vì nhảy vào bênh vực cũng bị nắm tóc. Trình Gia Khải nhất thời kìm lòng không được mới ra tay." Mạc San Du cố gắng giải thích rõ ràng.

Con gái cưng bị người ta đánh, lại còn tới bảy đứa, bố Trình vừa nghe đã giận sôi gan, cuốn quyết hỏi: "Chuyện này xảy ra khi nào, sao không đứa nào nói cho bác biết hả?"

Dứt lời, di động bố Trình reo lên, là mẹ Trình, bố Trình đi ra ngoài nghe máy.

Sáng nay trường trung học G sau khi gọi điện thoại báo với bên Nhất Trung, thì đồng thời cũng gọi luôn cho phụ huynh của Trình Gia Duyệt.

Trình Gia Duyệt sợ bố Trình xúc động, ngẫm nghĩ lại vẫn nên nói với hiệu trưởng gọi cho mẹ Trình.

Nhà Lâm Mục Khánh tương đối có tiếng tăm, bình thường cũng hỗ trợ không ít cho trường, thế nên Lâm Mục Khánh mới như hổ thêm cánh, thoải mái làm tiểu bá vương không sợ trời không sợ đất, người bị cậu ta chèn ép cũng không ai dám nói gì. Hiện tại bị anh Trình Gia Duyệt đánh đến nông nỗi gây sống mũi, nhà trường hưởng phúc lợi từ nhà Lâm Mục Khánh đương nhiên không dám qua loa được.

Đích thân hiệu trưởng ra mặt xử lý.

Đợi đến khi mẹ Trình tới nơi, nghe hiệu trưởng nói lại tình hình, quả nhiên so với bố Trình thì bình tĩnh hơn nhiều, sắc mặt cũng chỉ hơi nhũn lại, quay đầu hỏi rõ Trình Gia Duyệt.

"Gia Duyệt, con nói cho mẹ biết chuyện này là sao, nói rành cho mẹ."

Vợ chồng họ Lý muốn nhảy dựng lên luôn, nhào tới đập giầy xác nhận thương tích của bệnh viện vào người mẹ Trình: "Còn hỏi là sao? Đương nhiên là con trai của cô đánh con trai tôi tới mức nằm viện rồi. Tôi nói cho cô biết, chuyện này nhà tôi không để yên đâu, còn con nhỏ này nữa, chuẩn bị nghỉ học luôn đi."

Mẹ Trình cau mày: "Cô có văn hoá không? Có biết khi người khác đang nói chuyện là không được nhảy vào hòng không?"

"Cô nói ai không có văn hoá hả?" Bà Lý nói với chồng: "Cô ta dám nói em không có văn hoá hả?"

Mẹ Trình nhìn hiệu trưởng, không kiên nhẫn cất lời: "Gọi tôi đến đây có phải muốn giải quyết không, nếu không phải, thì cũng đừng làm mất thời gian của tôi."

Hiệu trưởng không ngờ đến thái độ của mẹ Trình lại thờ ơ đến vậy, nhưng cũng cảm thấy vợ chồng họ Lý quả thật rất ồn ào, đây là phòng giám hiệu chứ đâu phải cái chợ, muốn hét thì hét muốn la thì la. Có điều dù cảm thấy phiền nhưng vẫn nói năng thận trọng: "Ông Lý, bà Lý, xin hãy bình tĩnh một chút."

Bà Lý quát: "Bình tĩnh? Con trai của tôi bị người ta đánh, ông nói xem phải bình tĩnh thế nào?"

Mẹ Trình xoa xoa thái dương, bàn tay vỗ mạnh lên bàn, cốc thủy tinh rung động theo, nước bên trong sóng sánh như một làn điệu, bà cao giọng: "Im miệng được chưa? Ngậm miệng mở miệng đều là con trai bị đánh, nhưng tại sao không hỏi nguyên nhân nó bị đánh?" Nói xong cũng không cho họ cơ hội phản ứng, bà nghiêng mắt nhìn Trình Gia Duyệt.

Trình Gia Duyệt nhanh chóng thuật lại mọi chuyện, cô ý nhấn mạnh Lâm Mục Khánh liên tục chế giễu cô bé là một người điếc, còn chế giễu cả nhà cô bé đều bị khiếm khuyết.

Mẹ Trình nghe xong đầu mày đã nhăn lại càng nhăn, đến đoạn con gái bị đánh, bà nhảy dựng lên: "Con nói cái gì?"

Trình Gia Duyệt nói tiếp: "Anh nhìn thấy, tức giận nên mới ra tay đánh bọn họ thôi ạ."

Bà Lý nghe vậy thì càng nổi giận thêm, gân cổ lên: "Chỉ tát có một cái mà anh mày lại ra tay đánh người như thế, sau này lớn hơn nữa có phải muốn phóng hoả giết người luôn không? Cả nhà cô có biết dạy con không hả?"

"Đủ rồi." Mẹ Trình quát, bàn tay siết chặt túi xách chỉ vào mặt người đàn bà ăn mặc sang trọng nhưng mồm miệng chua ngoa kia: "Ai mới là người không biết dạy con? Con gái tôi bị khiếm khuyết thì đã sao, nó cũng không làm ảnh hưởng đến ai, cũng chẳng có lỗi với người nào, con trai cô có tư cách gì mà miệt thị nó? Rành con mới tí tuổi đầu mà đã coi trời bằng vung, thân làm cha mẹ không biết dạy con thì thôi, còn dám ở đây già mồm."

Hiệu trưởng nghe mẹ Trình hét xong thì giật mình ngây ngẩn, cứ tưởng người phụ nữ này tâm tính trầm ổn, gặp chuyện không nao núng, ai mà ngờ thì ra do không phải con mình bị đánh mới có thái độ ung dung như thế. Nghe Trình Gia Duyệt kể xong cũng khiến ông bất bình thay, con bé bị khiếm khuyết từ nhỏ đã thiệt thòi lắm rồi, còn miệt thị dè bĩu như vậy thì ai mà chịu cho nổi, nhưng nhà họ Lý có chút gia thế, ông lại càng không tiện nói nhiều.

"Nói một hai câu thì đã sao? Có bị mất miếng thịt nào không? Cứ cho là con trai tôi nói như thế, vậy nó nói có sai không, chẳng phải con gái cô không bị điếc, đã điếc rồi thì an phận một chút, trường khuyết tật mới thích hợp với nó, chạy vào nơi của người lành lặn, bị khi dễ cũng đáng đời, đây là do không tự biết thân biết phận."

Đúng là nhà dột từ nóc, vô giáo dục có di truyền.

Chủ nhiệm của Trình Gia Duyệt từ đầu bị đẩy qua một bên không cho phép lên tiếng cũng không nhin nổi nữa, bất chấp nói: "Bà Lý, Gia Duyệt tuy rằng bị khiếm khuyết, nhưng em ấy chẳng làm tổn hại đến ai cả. Chị nhìn xem, em ấy có tay, có chân, tứ chi lành lặn, chỉ ngoài việc nói chuyện phải giáp mặt ra thì có chỗ nào khác với người bình thường đâu. Còn về thành tích học tập, Gia Duyệt luôn đứng trong top 10, xuất sắc hơn nhiều em khác nữa, tôi nghĩ bất kỳ ai cũng không có quyền được kỳ thị em ấy, đặc biệt là những người từ trên xuống dưới không bị khuyết tật nhưng lại thua xa em ấy, càng không có tư cách để kỳ thị."

Hiệu trưởng cuống quýt: "Chủ nhiệm Từ, cô nói bậy cái gì vậy!"

"Con gái tôi thế nào không đến phiên miệng chó nhà các người nói đâu, đừng nói chỉ bị đánh gãy sống mũi thôi, cho dù bị đánh gãy chân cũng là đáng đời. Chuyện này tôi nhất định sẽ không bỏ qua, không cần cô hăm dọa đuổi học con gái tôi, mà tôi sẽ khiến cho nhà các người không có đất sống ở Thiên Tân này, nếu không làm được thì tôi và chồng tôi sẽ theo họ Lý các người, cứ chống mắt lên mà xem." Mẹ Trình nói rành rọt từng chữ, sau đó kéo Trình Gia Duyệt đi về.

"Cô ta nói cái gì? Cô ta hù dọa ai đấy, khiến cho nhà họ Lý không có đất sống, hoang đường, đúng là hoang đường." Bà Lý trợn mắt, hung hãn nói với theo bóng lưng của mẹ Trình: "Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy thì cả nhà cô cứ chuẩn bị mà khóc đi."

Lái xe thấy hai người đi ra, lập tức xuống xe mở cửa cho mẹ Trình và Trình Gia Duyệt.

Mẹ Trình vừa lên xe liền gọi điện thoại cho chồng kể lể.

Bố Trình nghe xong điện thoại, ruột gan đều sôi trào cả lên, lạnh lùng xoay người đi vào trong, nói: "Mấy đứa về lớp trước đi, chuyện này để bác giải quyết."

Mạc San Du đáp: "Vâng ạ." Cô kéo Trình Gia Khải cúi đầu chào chủ nhiệm rồi lúi anh ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng giám hiệu lại.

Trình Gia Khải đứng bên ngoài, cau mày hỏi: "Ai bảo cậu can thiệp tôi lại làm gì?"

"Tôi không can thiệp cậu đã bị tấn cho một trận rồi đó." Mạc San Du liếc anh.

"Cứ để cho ông ấy đánh." "

"Thích ăn đòn thế ư?" Mạc San Du nhàn nhạt cười.

"Không, để cho ông ấy đánh xong, sau đó phát hiện đánh lầm rồi, như vậy mới hối hận được." Trình Gia Khải thân nhiên nói.

Mạc San Du bật cười: "Cậu là trẻ con hả?"

Cao Kiến Văn tí tởn nói: "Nhưng mà vừa rồi cũng may có chị dâu nhanh tay lẹ mắt, nếu không đại ca phải chịu đòn như từ rồi."

"Đó là vì tôi hiểu rõ tính tình bác Trình, được chưa?" Mạc San Du chột bắn ánh mắt sắc bén tới: "Mới gọi tôi là gì?"

"Chị dâu đó."

"Cậu không hiểu tiếng người ư? Nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là chị dâu nữa. Nếu thích có chị dâu như vậy thì kêu Trình Gia Khải tìm cho cậu, còn gọi nữa tôi khâu miệng cậu luôn." Mạc San Du sực nhớ mấy hôm trước có người đưa thư cho Trình Gia Khải, là một cô gái xinh đẹp dịu dàng mình đầy khí chất, nói thật khi đó cô còn cảm thấy tên bết bát Trình Gia Khải không xứng với người ta, ai ngờ anh lại còn thắng thưởng từ chối nữa chứ.

"Này, Trình Gia Khải, cô gái hôm trước rất được, sao cậu nỡ từ chối người ta vậy, bây giờ có hối hận không, tôi ra mặt giúp cho cậu." Mạc San Du hếch cằm nói.

Trình Gia Khải liếc cô: "Thần kinh." Nói rồi đi thẳng một mạch.

Cao Kiến Văn không hề nề nể mặt mà cười, "Mạc San Du, tôi cứ tưởng trước kia là do trong mắt cậu chỉ có cái tên mặt lạnh đó, nên mới không để ý chuyện khác, nhưng xem ra bây giờ không phải. Là do cậu dần, dần hết thuốc chữa."

Mạc San Du nghiêng rặng, bây giờ hề nghe nhắc đến Lục Tư Hoảng là lại khó chịu, bỗng tung một cước đạp vào chân Cao Kiến Văn khiến cậu ta không kịp né tránh, đau đớn hét lên một tiếng, giám thị bên trong mở cửa ra, thấp giọng quát: "Ồn ào cái gì vậy, bây giờ sao còn chưa về lớp?"

Mạc San Du gật đầu: "Vâng, bọn em về lớp ngay ạ." Dứt lời liền chuồn đi.

Khi giám thị khép cửa lại, Lục Tư Hoảng từ sau trụ cột to đi ra.

Một phút trước, anh cảm thấy thời tiết hôm nay thật xấu, bầu trời u ám rất chướng mắt, một phút sau, dường như mây đen tản ra, ánh mặt trời chiếu rọi khắp sân trường, rực rỡ trên mỗi dãy lớp học.

Hai hàng chân mây Lục Tư Hoảng vẫn luôn cau lại từ từ giãn ra, bỗng cảm thấy cả người như được làn gió xuân tưới lên, khuất mắc trong lòng đã được gỡ bỏ, khoé miệng anh kéo ra một nụ cười cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trước khi vào tiết học, chủ nhiệm gọi Mạc San Du ra bên ngoài hỏi chuyện.

"Trong trường có tin đồn kỳ thi lần này là em cố ý bỏ bài, nói cho cô biết, có phải hay không?" Chủ nhiệm hỏi.

Ai đồn mà trùng phước vậy?

Mạc San Du trầm hồi.

Hai tay cô nắm lại, nhỏ giọng đáp: "Không phải ạ."

"Không phải?" Chủ nhiệm nói: "Bài thi toán của em có một câu sai, một câu hoàn toàn bỏ trống, mà câu đấy đối với khả năng của em là không thể phạm lỗi được. Huống hồ đó còn là hai câu điểm cao, tiếng anh cũng như vậy, cô không nghĩ lại có chuyện trùng hợp đến thế."

"Thật sự không phải đâu ạ, là do em sơ ý thôi."

"Sơ ý?" Ánh mắt chủ nhiệm nhìn xoáy vào người cô: "Mấy câu sai và bỏ trống đều nằm trong tầm tay của em, bây giờ em nói sơ ý, em đang bịa chuyện để lừa con nít đấy à?"

Mạc San Du lắc đầu: "Em không bịa chuyện để lừa cô, thật sự hôm ấy tình trạng sức khỏe của em không tốt, tinh thần không ổn định, lúc vào thi đã có cảm giác váng đầu rồi ạ, cho nên nhất thời sơ suất." Cô ngẩng đầu, nói dối không chớp mắt: "Em không phải cố ý."

Chủ nhiệm nghe cô nói sức khỏe hôm ấy không tốt liền kinh ngạc, neho mắt quan sát cô một lúc, nhận ra khi nhắc lại chuyện đó, dù gương mặt cô thản nhiên nhưng ánh mắt vẫn mang vẻ tiếc nuối.

Chủ nhiệm trầm mặc, lát sau mới cất lời: "Thành tích cả năm nay của em vốn luôn rất tốt, có điều điểm số cuối kỳ lại ảnh hưởng nhiều. Bất quá cô sẽ xem xét lại, dù sao kết quả thi này cũng là sự cố, em không được vào lớp 1 thì sẽ rất đáng tiếc."

Mạc San Du xua tay: "Không cần đâu ạ." Cô nói: "Học ở lớp nào cũng vậy thôi ạ, việc này không hề ảnh hưởng đến thành tích sau này của em."

Cô cảm thấy chủ nhiệm đã quan trọng hoá vấn đề rồi, lên đại học ở trường nào mới là quan trọng, hiện tại chỉ là không vào lớp 1 thôi, nhưng điểm số vừa rồi vào được lớp 3 là không vấn đề, dù sao vẫn là lớp chọn cả. Và lại cô cảm thấy từ khối 10 đến 12, tất cả lớp 1 chọn đều quá nghiêm túc, dù sao cũng không phải chạy đua với kỳ thi đại học, không cần ép bản thân quá căng thẳng, thả lỏng một chút mới tốt. Lúc trước, mỗi lần cô chạy sang lớp của Lục Tư Hoảng, yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi, thật sự rất nhàm chán.

Chủ nhiệm nghe thế cũng không nói gì thêm nữa, chỉ bảo cô trở vào lớp.

***

Bố Trình rất ít khi dùng quyền thế chèn ép người khác, nhưng đã động tới con gái bảo bối của ông thì tuyệt đối không thể bỏ qua. Chuyện đánh nhau nhờ có ông ra tay giải quyết, ba người Mạc San Du cũng không bị nhà trường kỷ luật, có điều vẫn phải bị phạt.

Quét dọn thư viện một tuần.

Ngài Lâm cũng chạy theo phụ giúp một phen.

Cuối năm làm lễ tổng kết, sau đó tổng vệ sinh lớp học.

Mạc San Du bị đầy ải ở thư viện suốt một tuần, bây giờ lại còn làm vệ sinh lớp, cô không ngừng ảo nảo thờ dài, hai bàn tay lặng thầm giờ lên ngắm ngía, Ngải Lâm ghé đầu vào hỏi: "Sao thế?"

Mạc San Du bi hùng nói: "Đôi tay này, dùng để rửa nước tách sóng, ung dung tự tại vượt qua muôn trùng biển khơi để đi tới đỉnh vinh quang, sao có thể chỉ cầm chổi với khăn lau được chứ."

"..."

Ngải Lâm với tay vỗ vỗ đầu cô, khề giọng an ủi: "Ngoan, đi lau kính đi."

"..."

Trình Gia Khải nhìn hai người, vươn tay giật lấy khăn lau của Mạc San Du, lại quăng khăn lau của mình cho cô.

Mạc San Du trừng mắt nhìn anh.

"Đi giặt đi, tôi lau cho." Trình Gia Khải thân nhiên nói.

"Thật á?" Mạc San Du lập tức hớn hờ.

"Sao, lời tôi đã nói ra còn cần phải xác định lại lần nữa hả?"

Mạc San Du lờm anh, lại vui vẻ đi giặt khăn lau.

"Này này này." Ngải Lâm tròn tròn mắt, bàn tay cầm khăn lau giờ lên, một ngón trỏ chỉ vào mặt mình, lướn ngang đến trước mặt Trình Gia Khải: "Còn tôi thì sao?"

Trình Gia Khải giật lấy chiếc khăn trên tay cô ấy, nói: "Tránh ra, vương tay vương chân." Sau đó leo lên ghế bắt đầu lau kính.

Ngải Lâm nhìn đến vui vẻ, mặt mày hớn hờ đứng ở dưới chỉ trỏ.

"Bên trái một chút... đúng."

"Nhích sang bên kia một chút."

"Dưới tay phải vẫn còn bẩn kia."

"Nhích lên trên nữa..."

Cho đến khi Trình Khải xoay đầu, ánh mắt toát ra tia nguy hiểm bắn về phía này, Ngải Lâm mới chịu ngậm miệng.

Lớp 10/5 nằm ở lối cầu thang, còn nhà vệ sinh ở cuối dãy hành lang, nằm cạnh 10/1, Mạc San Du muốn đi giặt khăn, tất nhiên phải đi ngang lớp 1.

Cô muốn đi vòng xuống dưới, nhưng ngẫm lại lát nữa không biết còn phải giặt khăn mấy lần, nếu cứ chạy lên chạy xuống như thế thì mệt chết, cho nên dứt khoát đi thẳng tới cuối dãy hành lang.

Lướt qua lớp 1, mắt cô cũng không liếc ngang liếc dọc, bàn tay siết chặt khăn lau, một đường mắt nhìn thẳng.

Mạc San Du đã suy nghĩ rất kỹ, Lục Tư Hoàng giống như một giấc mộng, mà cô cứ mãi u mê không chịu tỉnh, cho đến khi bị hiện thực đánh thức, mới biết bản thân mình thiếu chút nữa đã bị nhấn chìm. Thật ra từ đầu đến cuối chỉ là do bản thân cô đơn phương mà thôi, Lục Tư Hoàng cũng không hề ra ám hiệu gì mờ ám, anh vẫn luôn lạnh nhạt từ chối, là cô mất đầu theo đuổi, nhưng mà rất cuộc...

Không trách ai cả.

Chỉ đơn giản, cô không phải là sự lựa chọn của anh, hay nói đúng hơn, cô không đáng để lọt vào mắt anh.

Mạc San Du khoá vòi nước, vắt khăn, sau đó mới xoay người đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên, bước chân thoáng chốc ngừng lại.

Lục Tư Hoàng tựa vào tường đợi người bên trong đi ra, anh thấy cô nhìn mình ngẩn người, nhưng rất nhanh đã nhấc bước tiếp, anh đứng thẳng người, gọi: "Mạc San Du."

Mạc San Du còn tưởng mình nghe lầm, cho đến khi nghe người phía sau gọi thêm lần nữa, cô mới chắc chắn tại mình không có vấn đề.

Lục Tư Hoàng thấy cô ngừng lại, anh đi tới, nhìn cô.

Mạc San Du không nấn không nhặt, hỏi: "Gọi tôi à?"

"Biết mà còn hỏi." Lục Tư Hoảng nói: "Cậu thấy ở đây còn Mạc San Du nào khác ư?"

Mạc San Du ngây ra, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Nghe nói trong bài thi cuối kỳ, cậu cố ý bỏ câu?"

"..." Ai! Rốt cuộc là ai đồn!!!

"Phải không?" Lục Tư Hoảng thấy cô im lặng, anh hỏi lại lần nữa.

Không hiểu có phải ảo giác hay không, Mạc San Du cảm thấy ngữ điệu của Lục Tư Hoảng lần này có chút khác lạ, hình như... hình như mềm mòng hơn trước đây một chút, nghe cứ thấy là lạ. Mạc San Du nhú mày, nhanh chóng phủ nhận, cô giương mắt nhìn người trước mặt, biểu cảm lạnh nhạt hờ hững: "Phải hay không thì liên quan gì đến cậu?"

Vốn là cô thấy chuyện này không hề to tát, nhưng sao hết người này đến người khác thay phiên nhau chạy tới hỏi vậy, lại còn là Lục Tư Hoảng, uống lộn thuốc hả.

Biểu cảm trên mặt Lục Tư Hoảng hơi cứng lại, đôi mắt thoáng buồn.

"...Không liên quan đến cậu."

Đây chính là câu nói mà anh đã nói với cô, giờ cô trả lại cho anh.

"Liên quan gì đến cậu."

Một lần nữa, Lục Tư Hoảng sâu sắc cảm nhận bốn chữ "tự làm tự chịu".

Lục Tư Hoảng không trả lời câu nói mỉa mai của cô, anh hỏi tiếp: "Vì sao? Sao phải bỏ bài?"

Mạc San Du vừa hé miệng, trước mặt, Đỗ Tâm kia đang thông dong đi tới.

Mạc San Du nhìn Lục Tư Hoảng, rồi lại liếc nhìn cô ta.

Dáng người gầy nhỏ, dung mạo như hoa, tính kiết như đoá sen trắng, mỗi bước đi đều dịu dàng thanh thoát, đến cô còn cảm thấy có phải chỉ cần một làn gió nhẹ, cũng có thể thổi bay cô ta luôn hay không.

Yêu điệu thực nữ

Quân tử hảo cầu.

Đúng là càng nhìn càng gọi lên dục vọng muốn che chở. Đây chính là kiểu người mà Lục Tư Hoảng thích.

Còn Mạc San Du, bởi vì yêu thích bơi lội từ nhỏ nên cô luôn chăm chỉ tập luyện, có lẽ vì vận động mà chiều cao so với mấy bạn nữ đồng lứa phát triển hơn nhiều, hiện tại là 1m68, thân hình tuy rằng gầy, nhưng hoạt bát linh động, trông đầy sức sống, nhìn qua không có chút cảm giác yếu đuối nào cả. Lục Tư Hoảng nhìn cô gai mắt, không thấy hứng thú nào cũng phải.

Mạc San Du hất cằm, không nói lời nào cả, cô lướt qua Lục Tư Hoảng.

Lục Tư Hoảng thấy ánh mắt cô chăm chú nhìn phía sau mình, anh nhú mày, quay lại theo cái hất cằm của cô, trông thấy Đỗ Tâm đi tới đứng phía sau, Lục Tư Hoảng còn chưa kịp nói gì thì Mạc San Du đã lẳng lặng rời đi.

Ánh mắt Lục Tư Hoảng đột nhiên trầm xuống, anh lách người tránh Đỗ Tâm rồi sai bước đuổi theo, "Mạc San Du, cậu còn chưa trả lời tôi."

Mạc San Du như không nghe thấy, bước đi càng nhanh.

"Mạc..." Cánh tay Lục Tư Hoảng bị níu lại.

Anh nghiêng đầu nghe lớp trưởng nói: "Cửa sổ còn chưa lau xong, cậu đi đâu đấy?"

Lục Tư Hoảng rút tay ra, lạnh mặt đi về lớp.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Không muốn bản thân có nhược điểm

Buổi chiều lớp trưởng cầm tờ đơn đăng ký đi du lịch hè ngồi trên chỗ giáo viên, ghi tên những người tham gia.

Ngài Lâm huých vào tay Mạc San Du, hỏi: "Đi không?"

Mạc San Du nằm xấp trên bàn, cầm gối lên cánh tay, nhảm chán nói: "Không đi, tôi còn phải luyện tập đề thi bơi nữa."

Ngài Lâm nhìn cô: "Đi du lịch là sau mà, có ảnh hưởng đến việc cậu thi đâu."

Mạc San Du lắc đầu: "Cậu không nghe ra tôi đang bịa lý do để từ chối ư?"

"..."

Ngài Lâm hết nói nổi, kéo tay cô lắc lắc, đầu Mạc San Du đang gác lên cũng lắc theo, cô lườm cô ấy, Ngài Lâm nói: "Hè ở nhà chán lắm, đi đi mà."

"Không, mùa hè đi lịch phải đi biển chứ, ai đòi lại cho leo núi, mệt lắm, tôi không đi." Mạc San Du từ chối.

Cao Kiến Văn xoay đầu xuống, khủy tay gác lên bàn Ngài Lâm, cười tà: "Leo núi rèn luyện sức khỏe, cậu ngoại trừ đam mê bơi lội ra, đối với những cái khác thật sự là lười chây thây, một chút hứng thú cũng không có, như vậy là không được."

Ngài Lâm gật đầu đồng tình, vỗ vai cậu ấy, giờ ngón cái lên.

"Đừng có khiêu khích tôi." Mạc San Du nói.

Ngài Lâm lườm cô: "Mạc San Du, cậu không có tinh thần tập thể gì cả." Cô ấy nói: "Bốn chúng ta giờ tay biểu quyết đi, thế nào?"

Mạc San Du nhìn hai người, chậm chậm thẳng lưng lên, Trình Gia Khải quay đầu nhìn cô, "Không muốn đi à?"

Mạc San Du khẳng định: "Không."

Trình Gia Khải gật đầu.

Ngài Lâm đỡ trán, quên mất Trình Gia Khải, quân tử không qua được ái mỹ nhân.

Cô ấy nói: "Ai đi, giờ tay."

Ba người đồng loạt giờ lên, Cao Kiến Văn trở mắt nhìn Trình Gia Khải, cười ha hả, giờ ngón tay cái lên: "Đại ca, good."

Mạc San Du tròn trừng mắt, Trình Gia Khải vuron tay, khẽ xoa đầu cô, "Ngoan, đừng lười."

Ngài Lâm đứng phắt dậy, chạy lên bục báo tên cho lớp trưởng ghi danh.

Mạc San Du tức tối lầm bầm: "Đã bảo không đi rồi mà."

Cao Kiến Văn từ tốn khuyên: "Phải có tinh thần tập thể."

Lớp trưởng đếm lại số người, đứng lên hỏi: "Còn ai muốn đăng kí nữa không?" Không thấy hồi đáp, cậu ta nói: "Vậy được rồi, tôi sẽ mang lên nộp cho chủ nhiệm, nếu còn có ai muốn đi thì báo với chủ nhiệm nhé."

Sĩ số lớp có bốn mươi người, nhưng chỉ có mười chín người đăng kí đi, dù sao khi lên 11, không biết có còn học chung lớp nữa không, lần đi này cũng xem như một kỷ niệm, nhưng chẳng có bao nhiêu người hứng thú, lớp trưởng lắc đầu, mang bảng danh sách đi giao.

Mỗi cuối năm vào lễ tổng kết, trường Nhất Trung dành ba xuất học bổng để trao cho học sinh có thành tích xuất sắc nhất mỗi khối, hơn nữa sau khi nhận còn phải đọc diễn văn. Người được nhận học bổng khối 10 không nghĩ ngờ gì là Lục Tư Hoảng, bởi vì thành tích của anh luôn nổi bật, đứng nhất toàn khối.

Lục Tư Hoảng phải nộp bài diễn văn cho chủ nhiệm đọc một lượt qua, sẵn tiện giúp lớp trưởng mang luôn danh sách đăng kí du lịch hè đi nộp.

Vừa lúc khi anh định trở về lớp, thêm một người mang tờ danh sách đi vào, Lục Tư Hoảng không biết cậu ta, cho đến khi cậu ta dừng ở trước bàn làm việc của chủ nhiệm 10/5, chủ nhiệm đang ghi chép, đầu không ngẩng lên, nói: "Em đặt trên bàn đi."

Bước chân Lục Tư Hoảng chậm lại, đi đến gần nhẹ vỗ vai cậu ta, nói: "Giày giày của cậu bị lỏng."

Lớp trưởng 10/5 dường như ngáy ra một lúc, cậu ta không nghĩ Lục Tư Hoảng lạnh lùng lại chủ động nhắc nhở mình, sau mấy giây mới hoàn hồn, hai tay

đặt tờ danh sách trên bàn, cúi người cột lại giấy dày.

Ánh mắt Lục Tư Hoàng quét ngang, nhìn một lượt bảng danh sách từ trên xuống dưới, lớp trưởng 10/5 rất nhanh đã cột xong giấy dày, đứng thẳng người lên. Lục Tư Hoàng thu hồi tầm mắt, nghe cậu ta nói: "Cảm ơn."

Anh nói: "Không có gì." Sau đó trở lại trước bàn làm việc của chủ nhiệm.

Chủ nhiệm hỏi: "Sao thế?"

"Em muốn đăng kí du lịch hè ạ." Lục Tư Hoàng nói.

Chủ nhiệm nhìn anh, "Đôi ý rồi hả?"

Lục Tư Hoàng cười nhạt, chủ nhiệm cười cười gật đầu, lấy bút thêm tên anh vào, "Được rồi."

"Vâng, em cảm ơn, em xin phép về lớp ạ." Lục Tư Hoàng cúi đầu.

Sau buổi lễ tổng kết, toàn trường chính thức bước vào kỳ nghỉ hè.

Mạc San Du không đăng kí học phụ đạo hè, mỗi ngày cô đều chạy đến nhà bơi lớn mà tập luyện. Tuy rằng nói chỉ là giải giao hữu của các trường, nhưng mỗi năm khi cuộc thi bơi giao hữu kết thúc, người đạt được hạng nhất chắc chắn sẽ được đề mắt đến, thậm chí còn có cơ hội để vào đội tuyển bơi lội thành phố.

Cho nên Mạc San Du đối với cuộc thi giao lưu của học sinh giữa các trường, ngược lại vô cùng nghiêm túc.

Chu Vân là người quản lý nhà bơi lớn đã rất quen thuộc với Mạc San Du, trước đây mỗi tuần cô đều đến một lần, bắt đầu kỳ nghỉ hè liền đến mỗi ngày, lúc nhìn thấy Mạc San Du lập tức cười niềm nở: "Đến rồi à." Vừa hỏi, tay vừa xé một tấm vé đưa cho cô.

Mạc San Du đưa tiền, lấy vé, cô đáp: "Vâng." Cô ôm balo đi vào trong thay quần áo.

Nhà bơi lớn đa phần đều là những người muốn luyện tập mới đến đây, không giống như mấy nhà bơi ngoài trời khác chỉ để giải trí, vui chơi.

Dưới nước, tay chân Mạc San Du linh hoạt di chuyển, thân hình mềm mại mảnh mai lướt qua làn nước xanh trong, không ngừng nhanh nhẹn tiến về phía trước.

Ánh mặt trời xuyên qua ô kính hình chữ nhật trên trần nhà, chiếu rọi xuống khắp hồ bơi, từng luồng sáng ấm áp như dịu dàng ôm lấy cơ thể của Mạc San Du, rải lên làn da trắng ngần của cô, dưới làn nước lấp lánh, trắng đến chói mắt vô cùng.

Chu Vân đi tới, ngồi xổm xuống cạnh bể bơi, khụy tác đặt trên đầu gối, cầm gác lên, yên lặng nhìn Mạc San Du, quả thật cảm thấy cô rất có tiềm năng để làm một vận động viên bơi lội ưu tú.

Mạc San Du bơi vào trong, còi mất kính, cô vuốt mặt, cả người áp sát vào thành bể bơi, hai khủy tay gác lên trên, ngẩng đầu nhìn Chu Vân.

Chu Vân hỏi: "Em học bơi từ khi nào?"

"Lúc tám tuổi ạ."

"À, hoá ra là đam mê từ nhỏ." Chu Vân nhìn cô: "Có lý do không?"

Mạc San Du gật đầu: "Hồi nhỏ từng bị đuối nước ạ."

Chu Vân nhướn mày ngạc nhiên, nói: "Lẽ ra phải để lại bóng ma khiến em sợ hãi chứ."

Mạc San Du cười: "Càng sợ thì càng phải khắc phục." Cô nói: "Em không muốn bản thân mình có nhược điểm." Ban đầu là như thế, nhưng dần dần cô phát hiện ra, không biết từ lúc nào đã trở nên yêu thích như vậy.

Tính cách của Mạc San Du từ nhỏ đã luôn ngang bướng, hơn nữa cô có những sở thích vô cùng kỳ quái, tư duy cũng không như người bình thường.

Hồi bảy tuổi trong một lần đi dã ngoại cùng trường, Mạc San Du mãi mê đùa nghịch mà té xuống hồ nước, lần đó nếu không được phát hiện kịp thời, e rằng cô đã không thể thấy mặt trời tới ngày hôm nay.

Có câu "một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng". Mạc San Du là minh chứng ngược cho điều đó, cô thiếu chút nữa bị chết đuối, nhưng không hề bị ám ảnh tâm lý, càng không có biểu hiện của việc sợ nước, hay chỉ đơn giản là giống như những người khác, đứng cạnh mép ao hồ thôi cũng sẽ sợ khiếp vía.

Cô chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn hăng hái muốn học bơi, hơn nữa ngày càng thể hiện sự đam mê của bản thân, không dưới một lần cô từng tuyên bố, sau này nhất định sẽ trở thành tuyển thủ bơi lội số một của quốc gia.

Chu Vân nghe cô nói thế thì bật cười, "Có cá tính." Chị ấy cảm thấy cô bé này quá đáng yêu rồi, "Học bơi sớm như vậy, chẳng trách mới tí tuổi đầu mà đã cao như thế, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một người có thân hình vô cùng đẹp cho coi."

Mạc San Du nhoen miệng, "Em cũng nghĩ vậy."

Bên ngoài có tiếng ồn ào, lại có thêm một tốp người vào luyện tập, Chu Vân đứng lên đi ra.

Mạc San Du bơi thêm một vòng, đợi đám người kia thay xong quần áo mới rời khỏi bể bơi.

***

Mặt trời hơi ngả về Tây, đường phố được phủ lên một màu trắng gà đỏ au, xe dừng ở đèn xanh đỏ, Lục Tư Hoảng một tay chống cằm, mắt nhìn ra bên ngoài, dường như không có tiêu cự.

Bỗng, ánh mắt anh thoáng chuyển động, người con gái mặc quần áo thể thao màu trắng, đuôi tóc chạm ngang eo đang nhỏ giọt, phía trên khô ráo, chắc là được gió hong khô. Đầu cô hơi ngẩng lên, đang nhìn vào đèn tín hiệu, nửa gò má trắng trong bị ánh hoàng hôn tạt vào như một rặng mây đỏ thẹn thùng, Lục Tư Hoảng đã không dưới một lần nghĩ, căng mọng như thế, không biết khi ấn nhẹ ngón tay lên có phải sẽ tích ra nước không.

Đèn xanh bật lên, cô đạp xe đi tiếp, Lục Tư Hoảng vội nói, "Chạy theo sau cô ấy đi ạ."

Tề Phúc vừa rời cũng nhìn thấy Mạc San Du, nhưng không chắc lắm, nghe cậu chủ nói như thế, mặc dù cũng cảm thấy lạ, nhưng vẫn lái xe chậm chậm theo sau.

Qua gương, ánh mắt Lục Tư Hoảng luôn đuổi theo bóng lưng của cô bé đi xe đạp phía trước, chưa từng rời khỏi, dường như đang dồn hết tinh thần vào đó.

Không phải là thích thăm người ta đó chứ? Tề Phúc ngẫm nghĩ, tuần nào cậu chủ cũng theo lão phu nhân đi đến nhà họ Mạc, lại học cùng trường với cô bé ấy, sớm chiều gặp mặt như thế, khả năng rất cao.

Xe dừng thêm hai đoạn đèn đỏ nữa, nhưng Mạc San Du dường như không chú ý tới chiếc xe đen chạy theo phía sau mình, một đường đạp xe về đến nhà.

Đến đầu ngõ quen thuộc, Lục Tư Hoảng thu hồi ánh mắt, xoay đầu, nói: "Chạy đi ạ."

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Bởi vì biết Mạc San Du đối với cuộc thi bơi giao hữu lần này rất nghiêm túc, nên đám người Ngải Lâm cũng không dám hện cô ra ngoài để tránh làm phiền, dù sao thì đợi đến khi thi xong vẫn còn khá nhiều thời gian.

Cuối tháng 5, cuộc thi được tổ chức ở nhà bơi thành phố, tất cả đấu thủ đều đã đến từ sớm, có tổng cộng năm trường.

Trường Nhất Trung có hai người tham gia thi đấu, lớp 10/5 là Mạc San Du và một nam học sinh lớp 10/1.

Phần thi đấu của nam nữ đều có ba nội dung: 100m tự do nam, 100m ếch nam, 100m ngựa nam, 100m tự do nữ, 100m ếch nữ, 100m ngựa nữ.

Lúc này trên khán đài người đến xem không ít, vô cùng hăng hái chờ đợi cổ vũ cho trường mình.

Ngải Lâm và Trình Gia Duyệt ngồi ở giữa Trình Gia Khải với Cao Kiến Văn, tâm trạng phấn khích chờ mong.

Cao Kiến Văn huých nhẹ vào tay Ngải Lâm, nói: "Này, tên mặt lạnh đó cũng đến xem nữa kia."

"Tên mặt lạnh?" Ngải Lâm nghiêng đầu, thấy ánh mắt ra hiệu của Cao Kiến Văn, liền hướng nhìn theo.

Ở hàng ghế xéo phía trên, Lục Tư Hoảng vừa mới ngồi xuống.

Ngải Lâm ngạc nhiên: "Người như tên đó mà cũng biết đến cổ vũ bạn học á?"

Cao Kiến Văn nhướn cao chân mày: "Cổ vũ bạn học? Chưa chắc."

"Chưa chắc là ý gì?" Ngải Lâm nói: "Chỉ có hai lớp đi thi là 10/1 và 10/5, cậu ta không cổ vũ lớp mình, chẳng lẽ lại đến cổ vũ cho Mạc San Du."

"Ai biết được." Cao Kiến Văn nhún vai.

"Nhảm nhí." Ngải Lâm lườm cậu ấy.

Cao Kiến Văn ngoắc ngoắc ngón tay, "Lại đây."

"Làm gì?"

Cậu ấy chắc một tiếng: "Bảo lại thì cứ lại, nhanh lên."

Ngải Lâm dè chừng nhìn Cao Kiến Văn, chậm chậm kẻ sát lỗi tai đến gần, nghe cậu ấy nói: "Chuyện Mạc San Du cố ý bỏ bài thi là do tôi tung tin ra."

Ngải Lâm giật mình: "Cái gì?" Cô ấy nghiêng răng vỡ Cao Kiến Văn một cái, lại bị cậu ấy chụp tay giữ lại, "Chưa nói xong, nghe cho hết đi đã."

"Lúc tôi nói ra, khi ấy còn có mặt Lục Tư Hoàng, cậu ta nghe xong mặt mày bình thường đã lạnh thì thoát một cái biến thành đen luôn." Cao Kiến Văn kẻ bên tai Ngải Lâm nói nhỏ.

Ngải Lâm mơ hồ, "Chưa hiểu lắm."

Cao Kiến Văn nói, "Cậu nghĩ xem, Lục Tư Hoàng thông minh như thế, làm sao không hiểu được hàm ý trong câu nói của tôi?"

Ngải Lâm hơi hơi nhích ra, nghiêng đầu neho mắt, từ tốn hỏi: "Vậy hàm ý của cậu là gì?"

Cao Kiến Văn vỗ trán, không thể tin nhìn người trước mặt.

"Sao cậu ngốc vậy."

"Nói đằng hoàng." Ngải Lâm tức tối, mu bàn tay đánh vào ngực cậu ấy, nghiêng răng.

Cao Kiến Văn sấp lại, hỏi nhỏ: "Mạc San Du có phải vì đại ca mà bỏ bài hay không?"

Ngải Lâm gật đầu, nói: "Tôi cũng thế mà."

"Không nói đến cậu." Cao Kiến Văn khinh thường liếc cô ấy, thấp giọng nói tiếp: "Nếu Mạc San Du không bỏ bài, dựa vào điểm số của cậu ấy lên 11 được vào lớp 1 chọn là chuyện dễ dàng, mà thành tích của Lục Tư Hoàng học ở lớp 1 cũng là chuyện đương nhiên. Nói đơn giản thế này, giữa đại ca và tên họ Lục đó, Mạc San Du chẳng ngần ngại lựa chọn đại ca, còn chấp nhận tự huỷ bỏ thành tích của mình, cái này ở trong mắt người ngoài chính là "tình nồng ý đậm"."

"Cho nên ý của cậu là, dựa vào sắc mặt của Lục Tư Hoàng khi nghe cậu tiết lộ chuyện đó, đã chứng minh được cậu ta không phải hoàn toàn vô tâm với Du Du?" Ngải Lâm nghiêng ngẫm, từ từ lý giải.

Cao Kiến Văn hài lòng gật đầu: "Đúng, xem như cậu cũng không quá đàn."

Ngải Lâm lại đánh vào ngực cậu ta một cái, trừng mắt: "Nói ai đàn?"

"Đau đấy nhé." Cao Kiến Văn chộp bàn tay cô ấy lại.

Trình Gia Duyệt khẽ chột chột Ngải Lâm: "Hai anh chị nói gì thế ạ?"

Cao Kiến Văn cười cười: "Không có gì."

Trình Gia Khải cũng chú ý đến hai người, ánh mắt tràn đầy hàm ý quét qua tay họ, Cao Kiến Văn vội vàng buông ra, Ngải Lâm được thế lại đánh thêm cái nữa, mới xoay đầu cười đáp với Trình Gia Duyệt: "Không có gì, tại cậu ấy đàn quá nên chị đánh đấy."

Trình Gia Duyệt ngượng ngừng cười.

Trình Gia Khải nhắc nhở: "Chú ý đi." Sau đó kéo mặt Trình Gia Duyệt hướng về phía bể bơi.

Phía trên, lúc Lục Tư Hoàng vừa đi vào đã thu hút sự chú ý của Đỗ Tâm, cô ta kéo tay Trần Thanh Thanh đi lại, ngồi vào ghế trống bên cạnh anh, cười dịu dàng: "Tur Hoàng, cậu cũng đến xem ư?"

Lục Tư Hoàng lạnh nhạt gật đầu.

Đỗ Tâm cười nói tiếp: "Tôi còn nghĩ rằng cậu sẽ không đến."

Lục Tư Hoàng nhìn cô ta, nhàn nhạt nói: "Tôi có đến hay không còn cần dựa vào suy nghĩ của cậu ư?"

Khoé môi Đỗ Tâm chột cứng đờ, khề đáp: "Ý tôi không phải như vậy."

Lục Tư Hoàng không nói thêm, xoay đầu đi.

Sắc mặt Đỗ Tâm tái mét, cảm thấy gượng gạo vô cùng.

Lúc đó không thấy Mạc San Du chạy đi tìm anh nữa, có mấy lần chứng kiến hai người chạm mặt, Mạc San Du một là vòng đi, hai là cúi đầu xem như không thấy mà lướt qua anh, cô ta lờ mờ đoán được có lẽ Mạc San Du đã bỏ cuộc rồi, đây chính là cơ hội tốt nhất cho bản thân mình, càng phải tranh thủ thêm nữa, nhưng điều không ngờ rằng, Lục Tư Hoàng so với trước kia lại càng khó tiếp cận hơn nhiều. Nếu như anh thích Mạc San Du thì sẽ không khiến cho cô chán nản buông tay như thế, cho nên ngay từ đầu cô ta đã loại ra lý do khiến thái độ của Lục Tư Hoàng lạnh nhạt như vậy là vì Mạc San Du, cho nên nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao.

Lục Tư Hoàng không có tâm tư để ý đến sắc mặt khó coi của người bên cạnh, những thí sinh thi đấu đang lần lượt ra ngoài, đôi mắt anh tập trung hết lên người con gái kia.

Xung quanh vang lên tiếng bàn tán không thôi.

"Kia là Mạc San á?"

"Đúng rồi, hình như là cậu ấy."

"Ồi mẹ ơi, nhìn không ra nhé, đáng người tốt quá."

"Ừ, bình thường cậu ấy mặc đồng phục, ngoại trừ cao ra, đúng là không nhìn rõ được thân hình."

"Chắc chắn, xinh đẹp lại học giỏi, tính cách hoà đồng nữa, tôi quyết định rồi, sau khi tựu trường nhất định sẽ theo đuổi cậu ấy."

"Ha ha, mơ đi, đại mỹ nữ là để cho cậu với tới ư? Tầm mắt người ta cao lắm, chỉ chú ý đến đại thần như Lục Tư Hoàng thôi, và lại bên cạnh còn có một vệ sĩ Trình Gia Khải đấy, bảo vệ không rời nửa bước đâu, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa."

Mấy lời xì xào xung quanh không ngừng chạy vào tai Lục Tư Hoàng, ánh mắt anh càng ngày trầm xuống, giữa đôi lông mày cũng lạnh lẽo đi.

Đồ bơi liền thân dài đến đầu gối, phần da lộ ra ngoài cùng với cánh tay trắng sáng như tuyết, đối lập hoàn toàn với màu đen của đồ bơi trên người cô, trông vô cùng bắt mắt. Dáng người cô mảnh khảnh mềm mại, đôi chân thẳng tắp, vòng eo thon nhỏ đến mức tưởng chừng chỉ cần một cái siết nhẹ cũng có thể gãy làm đôi.

Bình thường Mạc San Du mặc đồng phục rộng rãi, nhưng Lục Tư Hoàng nhìn qua cũng có thể đoán được thân hình cô khá gầy. Cô so với những bạn nữ cùng lứa có phần cao hơn một chút, lại rất hoạt bát năng động khiến người bên cạnh cảm thấy cô luôn tràn đầy năng lượng, không có một chút yếu đuối nào cả.

Đám người kia luôn miệng khen đáng người Mạc San Du đẹp, nhưng ở trong mắt Lục Tư Hoàng lúc này, so với những nữ sinh khác, cô càng gầy nhỏ hơn, vừa nhìn chỉ muốn hết lòng che chở, bảo vệ.

So với chuyện này, Lục Tư Hoàng lại phát hiện, anh không thích nghe người khác khen cô bằng ngữ điệu thương thức như vậy, cảm thấy rất khó chịu, chỉ muốn vùng tay đám vào mồm bọn họ mấy cái.

Chủ nhiệm đứng cạnh Mạc San Du, cố gắng trấn an cô: "Em đừng căng thẳng quá, thả lỏng một chút."

Mạc San Du gật đầu, nhẹ đáp: "Vâng ạ."

Chủ nhiệm nhìn thoáng qua một lượt những học sinh tham gia thi đang chuẩn bị vào chỗ, nói: "Em cố giữ vững tinh thần nhé?"

"Em biết rồi ạ." Mạc San Du xoa xoa bàn tay.

"Cô ra kia đây." Chủ nhiệm vỗ vỗ tay cô, nhẹ giọng nói: "Em cố gắng lên nhé, các bạn học đều đang cổ vũ cho em đó."

"Vâng ạ."

Mạc San Du hít sâu một hơi, bước lên bục xuất phát, bên tai chăm chú lắng nghe, đến khi phát lệnh của trọng tài vang lên, cô nhanh nhẹn nhảy vào dòng nước.

Trên khán đài, Ngải Lâm một tay nắm chặt Trình Gia Duyệt, một bàn tay siết thành nắm đấm đưa lên, không ngừng lầm bầm: "Cố lên, Du Du, cố lên."

Thân hình Mạc San Du như chú cá nhỏ lướt trong dòng nước, vô cùng nhanh nhẹn, tự do tự tại.

Ở hai nội dung bơi ngựa 100m, bơi ếch 100m, cô và một nữ sinh của trường Giang Thành đều về đích cùng một lúc.

Đến nội dung tự do 100m, Mạc San Du vẫn giữ được phong độ rất tốt, nhưng khi tới vạch đích, chân đột nhiên bị chuột rút, Mạc San Du quật mạnh

cánh tay cố gắng để chạm vào thành bể bơi, đầu nhú lên, sau đó liền không thể chống đỡ nổi, con đầu tập kích lập tức nhấn chìm cô. Mạc San Du ôm chân ở dưới nước, thân thể quẫy đạp đau đớn.

"Không ổn." Trình Gia Khải hoảng hốt.

Trên khán đài ồn ào.

"Sao thế?"

"Hình như bị chuột rút rồi."

Lục Tư Hoàng hoảng sợ bật dậy, bên dưới vừa thấy tình hình, lập tức có người nhảy xuống đưa Mạc San Du lên.

Mạc San Du ngồi trên sàn nhà, hai tay ôm chân, cắn răng, sắc mặt tái nhợt.

Nhân viên y tế bảo: "Chịu đau một chút." Sau đó kéo chân cô ra thẳng, đồng thời nâng gót chân lên cùng lúc dùng tay ấn mạnh đầu gối xuống.

Qua một lúc, con đầu dần lùi lại, Mạc San Du thở hổn hển, chủ nhiệm choàng khăn cho cô, đỡ cô lên ghế chờ ngồi.

Mạc San Du từ đầu đến cuối không nói một lời.

Kết quả thi đấu, nữ sinh trường Giang Thành về nhất, Mạc San Du về nhì chỉ sau hai giây, chủ nhiệm xót xa vỗ vai an ủi cô: "Không sao, em đã làm tốt lắm rồi, chỉ là sự cố thôi, không phải lỗi do em."

Mạc San Du gật đầu, nhưng trong lòng rất khó chịu, rõ ràng chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa là cô đã thành công, có sao lại để vượt mất trong tuyệt vọng như thế.

Cô bỗng nhớ đến Lục Tư Hoàng, anh cũng như vậy, rõ ràng cô đã cố gắng rất nhiều, cứ ngỡ trong tầm tay với, nhưng đến cuối cùng lại xa vời vợi, vượn tay mà chẳng thể bắt lấy.

Thật sự không cam tâm.

Mạc San Du cắn chặt môi, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, không thể khống chế, không biết là vì uất ức hay vì đau đớn.

Bàn tay Lục Tư Hoàng siết chặt, nhìn chủ nhiệm bên cạnh không ngừng an ủi cô, còn cô vẫn luôn cúi đầu, anh biết, cô rất buồn.

Lục Tư Hoàng thấy lòng nhói đau.

Anh muốn bước đến ôm lấy Mạc San Du, nhưng đám người Trình Gia Khải lại vây chặt cô khiến anh ngay cả nửa bước cũng không thể đến gần, lặng lẽ nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô đến khi khuất đi.

Người trên khán đài dần dần tản hết, một người đàn ông trung niên vẫn đứng yên một chỗ, cất giọng hỏi: "Cô bé về nhì là ai vậy?"

Người bên cạnh lật hồ sơ của các học sinh tham gia thi đấu, đưa cho người đàn ông: "Tổng giám đốc Chu, mời ngài xem."

Người được gọi là tổng giám đốc Chu, chính là chủ của câu lạc bộ bơi lội thành phố Thiên Tân, ông cúi đầu xem xét, thấy phần lịch sử thi đấu trống rỗng, gật đầu: "À." Thì ra là chưa từng tham gia thi đấu lần nào, nhưng kỹ thuật lại khá ổn, nếu được đào tạo vững chắc bài bản, chắc chắn là một hạt giống tốt, ông ấy nói: "Chọn cô bé này đi."

Người bên cạnh hỏi: "Cô bé trường Giang Thành có chọn không ạ?"

Người đàn ông lắc đầu: "Không." Chỉ được phần may mắn, còn cô bé trường Nhất Trung này, động tác và kỹ thuật phối hợp khá tốt, đây là một người có tiềm năng, trong mười hai năm quản lý câu lạc bộ, mắt nhìn người của ông chưa từng sai.

Tâm trạng của tổng giám đốc Chu vui vẻ, ba năm nay chẳng thu hoạch được gì, nhưng bù lại năm nay rốt cuộc cũng bội thu.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tự tay thiết kế món quà đầu tiên

Gió đêm mang theo hơi lạnh, thổi tung tấm rèm trước ô cửa sổ, Mạc San Du ngồi trên giường, để mặc tiểu Cừu đùa nghịch đang quần lấy cổ tay mình, cô nâng mắt nhìn bầu trời đêm ở phía xa, trong lòng càng buồn.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, "Tiểu Du, mẹ vào được không?"

"Được ạ." Mạc San Du xốc chăn, đem tiểu Cửu trở về cái ổ của nó.

Bà ngoại và mẹ Trình tiến vào, hai người ngồi bên mép giường, tay mẹ Trình cầm ly sữa đưa cho Mạc San Du.

Mẹ Mạc bước tới đóng kín cửa sổ: "Sao lại mở toang cửa sổ như vậy, con sẽ bị cảm đấy." Mẹ Mạc nói: "Con uống sữa đi."

Mạc San Du ngồi trên giường nhận lấy, "Cảm ơn mẹ và bà ngoại ạ." Sau đó uống từng ngụm sữa vào miệng.

Mẹ Mạc dịu dàng nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Có phải con còn buồn vì chuyện hôm nay không?"

Động tác của Mạc San Du dừng lại, hai tay cô cầm ly sữa, đặt trên lòng, ánh mắt sụp xuống: "Vâng ạ."

Bà ngoại Mạc San Du xoa xoa đầu cô, giọng điệu già nua đầy yêu thương: "Tiểu Du, còn rất nhiều cơ hội đang chờ con ở phía trước. Lần thi này cũng xem như là khởi đầu, phải khó khăn trở ngại một chút thì con mới càng biết cố gắng và nỗ lực hơn."

"Con biết." Mạc San Du thấp giọng đáp.

Mẹ Mạc nắm lấy một bàn tay con gái, khẽ giọng: "Không có bất cứ chuyện nào là dễ dàng, cũng không phải ai sinh ra đã ở sẵn vạch đích, nhưng mẹ tin tưởng con, bởi vì tiểu Du của mẹ vẫn luôn xuất sắc như thế, một chút thua cuộc chắc chắn sẽ không khiến con khó chịu mà từ bỏ, phải không?"

Mạc San Du ngẩng đầu, "Đương nhiên rồi ạ." Cô ừ rừ nói: "Con biết lần thua này là một bài học cho mình." Nói thì nói như vậy, nhưng cô vẫn thấy buồn, bởi vì bản thân đã cố gắng nhiều như thế.

Mẹ Mạc xoa vỗ về cô: "Có thể buồn nhưng không được nhụt chí, con tự điều chỉnh tâm trạng mình được không?"

Mạc San Du gật đầu: "Được ạ, qua hôm nay sẽ tốt thôi ạ."

Cả hai người lớn đều vừa lòng gật đầu, bà ngoại Mạc San Du vỗ khẽ đầu cô, nói: "Con uống hết sữa rồi nghỉ ngơi sớm nhé."

"Dạ." Mạc San Du ngoan ngoãn đáp.

Bà ngoại Mạc San Du và mẹ Mạc nhìn cô một lúc mới đứng dậy đi ra ngoài, khép cửa lại giúp cô.

Mạc San Du uống xong ly sữa, cô thần thờ ngồi trên giường một lúc rồi với tay tắt đèn, nhào sang góc giường, nói khẽ: "Tiểu Cửu ngủ ngon." Sau đó mới xoay người nằm chỉnh tề lại.

Chuyện lần này xem như một bài học, không phải chỉ cần nỗ lực thì sẽ thành công, mà còn phải dựa vào năng lực của bản thân.

So với buồn, thì cô cảm thấy không cam tâm nhiều hơn, nhưng bản thân phải cố gắng tự chấn chỉnh lại, cô không muốn để tâm trạng ảnh hưởng đến những người bên cạnh mình.

Biệt thự nhà họ Lục.

Lục Tư Hoàng đặt bút xuống, nhìn bản vẽ trong tay, tâm tình cảm thấy tốt hơn một chút.

Trên bản vẽ là một sợi dây chuyền với mặt là cá voi xanh, thân mình nó quẫy đập tựa như đang tung mình giữa làn biển khơi, phóng khoáng tự tại.

Trong đầu Lục Tư Hoàng không tự giác tưởng tượng đến dáng vẻ Mạc San Du tung mình uốn lượn trong làn nước, mỗi một động tác đều đẹp đẽ như vậy, anh nhìn mà không thể rời mắt.

Trong khoảnh khắc anh dường như phát hiện, cô sinh ra chính là thuộc về nơi ấy, nơi của những làn sóng, mà ở trong đó, phía trước chính là bầu trời của cô, để cho cô mặc sức tung hoành, tại tại tiêu dao.

Lục Tư Hoàng thoáng chìm trong suy nghĩ mà không hay biết bà nội Lục đã đẩy cửa vào, còn đứng ở bên cạnh anh.

"Nhóc con, nghĩ gì mà đần người ra vậy?"

"Bà ạ?" Lục Tư Hoàng hoàn hồn, nâng mắt lên ngạc nhiên.

Anh vội đứng lên, kéo thêm một cái ghế cho bà.

Bà nội Lục nhìn anh: "Gần đây con sao thế, cả người cứ như trên mây, có phải có tâm trạng không?"

Lục Tư Hoàng lắc đầu: "Không có gì đâu ạ."

"Còn nói không?" Bà nội Lục nói: "Con là do một tay bà nuôi từ nhỏ đến lớn, con sâu trong bụng con nghĩ gì bà đều biết hết nhé."

Thấy anh không đáp, ánh mắt bà nội Lục quét tới trên bàn, nhìn thấy có một bản vẽ, không đợi anh phản ứng liền vươn tay lấy lên.

"Đây là gì?" Bà nội Lục nghiêng ngẫm, "Cái này hình như là dây chuyền cho con gái."

Lục Tư Hoàng mím môi.

Bà nội Lục cười cười, "Nhóc con, động lòng với cô bé nào rồi phải không?" Bà đoán: "Tiểu Mạc?" Tiểu Mạc thích bơi lội, chuyện này bà biết rất rõ, mà biểu tượng con cá voi tung mình như thế, thật giống như đang bơi giữa biển cả, vừa nghĩ liền liên tưởng đến con bé ấy ngay.

Nhìn thái độ trầm mặc của anh, nhưng lỗ tai lại âm thầm đỏ lên, bà nội Lục chắc chắn: "Đoán đúng rồi?"

Lục Tư Hoàng im lặng không đáp, âm thầm thừa nhận.

Bà nội Lục chợt cau mày: "Cái biểu hiện gì đây? Suốt ngày chỉ biết mặt lạnh như tiền, làm như thể cả thế giới đều nợ con không bằng." Bà nhin không được dạy dỗ: "Con đây, đừng nói là bà không biết, bà nhìn thấy rõ nhé, thích người ta lại không chịu thể hiện ra, lúc nào cũng chỉ biết trung cái bản mặt thối này với con bé, thì ai mà muốn đề ý đến con."

Lục Tư Hoàng dè dặt hỏi: "Mặt thối ạ?"

Bà nội Lục gật đầu: "Đúng."

"Vậy phải làm thế nào mới tốt ạ?"

"Cười lên một cái xem nào."

Lục Tư Hoàng mím môi, khẽ mỉm cười.

Bà nội Lục phát tay thất vọng: "Thôi đừng cười, bà vừa nhìn đã nhin không nổi muốn đâm vào mặt con vài cái rồi."

Sắc mặt Lục Tư Hoàng đen kịt.

"Biết dịu dàng không? Biết quan tâm không?"

Lục Tư Hoàng gật gật đầu.

Bà nội Lục quát: "Biết thì sao không đi bày tỏ với người ta? Suốt ngày đàn mặt ra làm cái gì!"

"Vâng." Lục Tư Hoàng hé môi ngậm lại mấy lần, cuối cùng vẫn hỏi: "Có phải bà đã tính toán hết rồi không ạ?"

Bà nội Lục nhướn mày: "Cứ tưởng con thông minh thế nào, hoá ra cũng chỉ có vậy." Bà vui vẻ đứng lên, vỗ vỗ vào vai thẳng cháu ngọc: "Mỗi cuối tuần bà đều lôi kéo con đi tới nhà họ Mạc, con thật sự nghĩ chỉ đến đó ăn chùa thôi hả? Là đến để câu cháu dâu đấy."

Sợi gân trên thái dương của Lục Tư Hoàng giật liên hồi.

Bà nội Lục sung sướng cười: "Cố gắng theo đuổi con bé đấy nhé, đừng có để người ta cướp mất rồi ngồi đó mà khóc thảm." Nói rồi xoay người đi ra, trước khi khép cửa lại, bà còn vẫy vẫy tay.

Lục Tư Hoàng bóp trán, đôi mắt anh dừng trên bản vẽ kia, dần dần ánh lên nét nhu hoà.

Ánh trắng sáng tỏ rọi qua ô kính hình chữ nhật trên trần, nước trong hồ nhẹ nhàng dập dờn, bên góc hồ, đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau.

Khuôn mặt của người con gái vui sướng vào lòng Lục Tư Hoàng, đôi tay anh chậm rãi khẽ nâng cầm cô lên, ánh mắt cô trong suốt lấp lánh, như chứa đựng cả một bầu trời đầy sao.

Đầu ngón tay mon tron một đường từ mắt, mũi, miệng, rồi lướt đến cái cổ thon nhỏ trắng ngần kia, làn da dưới tay anh trơn nhẵn mịn màng như tơ lụa, nước rất lạnh, nhưng lòng bàn tay như một biển nham thạch, khẽ khàng thấm đốt trên mỗi tác da của cô, người con gái trong lòng run nhẹ, cánh tay mềm mại vòng ra sau lưng ôm chặt lấy anh.

Lục Tư Hoàng nhếch miệng cười, đầu cúi thấp xuống, đôi môi chậm rãi chạm vào môi cô, tình tế thương thức, người con gái trong lòng ươn người, khẽ "ưm..." một tiếng đầy mê hoặc, anh càng thêm siết chặt vòng eo thon nhỏ chỉ bằng một nắm tay kia, giọng điệu trầm khàn ôn nhu: "San Du..."

Theo tiếng gọi, Lục Tư Hoàng bỗng giật mình, đôi mắt mơ màng dường như chưa kịp tỉnh ngủ, sau một lúc cảm thấy không đúng lắm, mắt anh tròn to, cả người đang trong tư thế nằm sấp, anh hoảng hốt chống hai tay bật dậy, lần đầu tiên chửi thề: "Chết tiệt."

Sau đó lập tức chạy vào nhà vệ sinh giặt quần, cảm thấy ảo não không thôi, anh vậy mà lại... mộng xuân.

Lục Tư Hoàng cảm thấy hai lỗ tai như bị thiêu đốt, trong lòng không thể không nghĩ đến cảnh trong mơ, đến cả hô hấp cũng rối loạn, cổ họng lại bắt đầu khô khốc.

Anh nhắm mắt lại, nhớ đến vòng eo thon nhỏ của cô, nhớ đến thân người mềm mại mà anh ôm siết vào lòng ngày đó trên lối cầu thang, và cả đôi môi lan toả hương vị dâu tây trong thư viện.

Năm giờ sáng, Lục Tư Hoàng cắn răng, đứng dưới vòi nước lạnh suốt ba mươi phút để dập tắt ngọn lửa trong lòng.

***

Xe dừng ở trước một cửa hiệu trang sức cao cấp, nhân viên bên trong mở cửa tiếp đón, Lục Tư Hoàng chậm rãi đi vào.

Anh lấy bản vẽ từ trong túi quần, đưa lên quầy cho nhân viên: "Tôi muốn đặt riêng sợi dây chuyền này."

Lục Tư Hoàng bề ngoài mặc dù luôn lạnh nhạt, nhưng cùng lắm thì chỉ khiến cho người khác cảm thấy đây là một vị thiếu gia cao ngạo, bởi vì tuổi nhỏ nên vẫn chưa thể bộc lộ khí chất thâm trầm.

Nhân viên gật đầu, "Cậu chờ một chút." Sau đó nói nhỏ với người bên cạnh, bảo đi gọi quản lý đến.

Quản lý vừa xuất hiện, bộ mặt tươi cười niềm nở, Lục Tư Hoàng đẩy bản thiết kế đến cho ông ta.

"Làm giống như bản vẽ này." Tay anh chỉ: "Trên thân của cá voi toàn bộ đều phải đính bằng kim cương xanh, được không?"

Đỉnh toàn bộ?

Tuy rằng mặt cá voi này không lớn lắm, chỉ nhỏ bằng nửa ngón tay cái, nhưng đính toàn bộ bằng kim cương xanh, như này... đại gia đây rồi.

Lục Tư Hoàng nhìn nét mặt của ông ta, nhàn nhạt hỏi: "Không được?"

Quản lý vội xoa tay: "Được chứ được chứ, Van Cleef chúng tôi luôn xem khách hàng là thượng đế mà, cậu muốn đính toàn bộ phải không? Không thành vấn đề."

Lục Tư Hoàng hỏi: "Bao lâu?"

"Nửa tháng." Quản lý lập tức nhanh nhẹn trả lời.

Lại thấy anh cau mày, vội sửa lại: "Nhanh nhất là mười ngày." Còn kiên định cam đoan: "Tuyệt đối sẽ hoàn thành tỉ mỉ cho cậu."

Lục Tư Hoàng gật đầu, từ trong bóp tiền lấy ra một tấm thẻ, nói: "Mười ngày sau tôi sẽ đến lấy."

"Được được." Quản lý nhìn thấy là một chiếc thẻ Black card thì âm thầm lóu lười, vội nhận lấy, tươi cười rạng rỡ nói: "Về dây chuyền được thiết kế riêng này, chúng tôi vẫn chưa thể định giá cụ thể, hay là cậu cứ cọc trước mười vạn nhé, đợi sau khi hoàn thành rồi, chúng tôi sẽ báo giá cho cậu."

Lục Tư Hoàng không có ý kiến, quản lý xoắn xuýt theo sau anh, sau khi hoàn thành xong giấy tờ, cười không khép miệng lại được, vui vẻ tiễn anh ra ngoài.

Mười ngày sau Van Cleef nhanh chóng đã làm xong, lập tức liên lạc với Lục Tư Hoàng đến lấy.

Lục Tư Hoàng ngắm nhìn chiếc hộp tinh xảo đựng sợi dây chuyền cá voi xanh bên trong, khoe miệng không kìm được nhếch lên dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tổ tình

Giữa tháng sáu, thời tiết đã bắt đầu oi bức, đoàn xe của trường di chuyển đến núi Đông Sơn, dừng ở dưới trạm, mọi người trên xe lục đục đi xuống.

Mạc San Du mặc quần áo thể thao màu xanh biển sẫm, đầu đội mũ lưỡi trai, trên vai vác theo balo, cô ngẩng đầu nhìn mây trắng dập dềnh, ánh nắng rọi vào khiến hai mắt cô gần như khép lại thành một đường lắc đầu, không ngừng cầu nguyện: "Mùa hè đi leo núi, điên thật rồi trời ạ."

Ngồi Lâm ngồi cạnh cô từ lúc trên xe đến khi tới nơi, nghe đến có cảm giác đỉnh tai nhức óc, thấp giọng nghiêng răng: "Đã tới nơi rồi, cậu đừng than nữa được không, tôi nghe muốn lũng bùng lỗ tai luôn đó."

"Đây là hiệu quả mà tôi muốn." Mạc San Du nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Tôi đã bảo không đi, cậu cứ nhất quyết lôi kéo, hừ."

Ngài Lâm bắt lực nhìn cô: "Đây là kết quả biểu quyết, không phải chỉ một mình tôi kéo cậu." Cô ấy chỉ Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn đang đứng trước mặt: "Còn có hai người này, muốn trút giận thì cứ trút giận lên họ, ok?"

Cao Kiến Văn nói: "Xem như rèn luyện thân thể, đừng có suốt ngày chỉ biết đến bơi lội."

Mạc San Du đính chính: "Đây là đam mê, là tôi tích cực với đam mê."

Ngài Lâm gật đầu: "Được được, nhưng dù sao cũng đã thi xong rồi, cậu thả lỏng tinh thần đi, tập trung vui chơi thôi."

Cao Kiến Văn phụ họa theo: "Đúng vậy, thật ra leo núi có rất nhiều thú vui, buổi tối còn dựng lều trại, mọi người đều tụ họp, chắc chắn có rất nhiều hoạt động thú vị."

Mạc San Du nhàn nhạt liếc cậu ấy: "Không hứng thú."

Bởi vì mỗi lớp chỉ có tầm mười mấy người đăng kí chuyến du lịch lần này, thậm chí có mấy lớp chỉ có vài người tham gia, cho nên sẽ dồn vào một xe cho đủ số lượng, đếm trên dưới cả đoàn khối 10 chỉ có tổng cộng chín mươi mấy người.

Lúc này những xe phía sau đều đã đến nơi, mọi người tập hợp, chia ra năm tốp, đều có giáo viên quản lý.

Ngài Lâm nhìn đám người vừa mới đến, âm thầm nhích đến cạnh Cao Kiến Văn, khẽ kéo tay cậu ấy, nói qua kẽ răng: "Không phải chứ, lại là tên đó."

Cao Kiến Văn nheo mắt: "Mặc kệ cậu ta, dù sao cũng không cùng nhóm."

"Nhưng mà vẫn gặp mặt đấy nhé." Ngài Lâm bổ sung thêm.

Mạc San Du vừa liếc mắt cũng đã nhìn thấy Lục Tư Hoàng.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, gương mặt đẹp trai ấy càng toả sáng ngời ngời, nét mặt anh vẫn luôn một kiểu lãnh đạm, giữa hai đầu lông mày theo thói quen như có như không nhíu lại, cả người đều toát ra một loại ung dung, có chút tịch mịch.

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình chăm chú, cách một khoảng xa, ánh mắt Lục Tư Hoàng xuyên qua nhóm người, dừng lại ở nơi đáy mắt Mạc San Du, giống như đáp lại cô, lặng lẽ không di chuyển nữa.

Mạc San Du thoáng thất, ánh mắt khó khăn dời đi ngay tức khắc, đồng thời cũng bỏ lỡ nét cười nơi khoé môi của ai đó.

Nhóm người theo chỉ thị của giáo viên, bắt đầu đi bộ lên núi, ai nấy đều phấn khởi vui vẻ, Mạc San Du nghe tiếng nói ồn ào náo nhiệt quanh tai, cảm thấy bức bối.

Ngài Lâm đi cạnh cô, "Được rồi, cậu đừng có nhăn nhó nữa." Cô ấy kéo tay Mạc San Du: "Nào, đi nào."

Cũng may đi vào buổi sáng, nắng mặc dù chói nhưng không gắt cháy da, nếu không Mạc San Du nhất định sẽ ở lỳ trên xe, đánh chết cũng không chịu xuống.

Trình Gia Khải sai chân dài đi lên cạnh cô, nói: "Cởi balo ra tôi cầm giúp cậu."

Mạc San Du phát tay, "Giữ sức đi, lát nữa cầm cũng không muộn."

Cao Kiến Văn chạy hai bước lên, đi cạnh Ngài Lâm, hơi cúi nghiêng đầu nhìn Mạc San Du: "Bình thường cậu luôn dành thời gian tập luyện dưới hồ bơi mà, lẽ ra thể lực cũng không quá yếu chứ."

Mạc San Du liếc mắt: "Ai nói thể lực tôi yếu?"

Trình Gia Khải ở bên nhàn nhạt tiếp lời thay cô: "Thể lực cậu ấy không yếu, chỉ là dành cho bơi lội hết rồi."

Mạc San Du gật đầu, "Đúng."

Ngài Lâm cười "xùy" một tiếng, kéo Cao Kiến Văn đi lên trước, "Đi thôi đi thôi, để mặc hai người bọn họ đi."

Hai bên đường có hàng cây thẳng tắp, tháng sáu gió không mang theo hơi nóng, thổi đến mát mẻ, hương hoa cũng thoang thoảng lan ra trước mũi.

Đi được một nửa, Trình Gia Khải kéo Mạc San Du dừng lại, cầm lấy balo giúp cô, sau đó khui một chai nước khoáng cho cô uống, còn mình cũng tự khui một chai.

Mạc San Du đứng một bên chống hông, thở hỏn hển, một tay quạt lấy quạt để trên mặt.

Hai nhóm người đi qua, vừa vặn một nhóm có Lục Tư Hoàng, ánh mắt Mạc San Du dừng lại, rồi rất nhanh lướt qua, cô mở nắp chai nước khoáng, uống

ừng ực thêm vài ngụm, đang đóng lại nắp chai, đã thấy Lục Tư Hoàng thỉnh lĩnh đi tới trước mặt.

Mạc San Du không nhìn anh, nói với Trình Gia Khải, "Đi thôi."

Lục Tư Hoàng bước vội một bước, nhét vào tay cô cây quạt nhỏ chạy bằng pin, vừa rồi ở dưới trạm anh đã nhanh tay lẹ mắt mua được, nói: "Cậu giữ lấy đi." Sau đó chạy đi.

Mạc San Du nhăn nhó nhìn món đồ trên tay mình, trong lòng lại không kiềm được mà gợn sóng, không biết Lục Tư Hoàng rốt cuộc là muốn làm gì.

Ngải Lâm và Cao Kiến Văn dừng ở trên cách đó không xa, chạy nhanh xuống tò mò hỏi: "Gi thế?"

Mạc San Du cầm chặt cây quạt nhỏ, nói: "Không có gì."

"Rõ ràng tôi thấy Lục Tư Hoàng đưa cái gì cho cậu mà..." Ngải Lâm còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe Trình Gia Khải nói: "Cậu không định vứt đi ư?"

Mạc San Du mất tự nhiên trả lời: "Sao phải vứt đi, có ích mà, tôi đang nóng lắm đây này." Nói rồi định nhắc bước đi.

Trình Gia Khải giữ tay cô lại, ánh mắt lạnh xuống: "Nhưng nó là của Lục Tư Hoàng."

"Thì sao?" Mạc San Du cau mày.

"Thì sao? Tôi hỏi cậu, cậu ta đưa cái gì cậu cũng vui vẻ nhận lấy ư? Chẳng lẽ cậu quên trước đó cậu ta đối xử với cậu như thế nào?"

Mạc San Du nhàn nhạt trả lời: "Tôi không quên."

"Vậy còn không vứt đi, định giữ làm kỷ niệm à?" Trình Gia Khải nhìn chăm chăm cây quạt nhỏ màu hồng trên tay cô, hận không thể giẫm nát bét nó.

"Tôi cũng không nói sẽ giữ làm kỷ niệm." Mạc San Du nói: "Lát nữa tôi sẽ trả lại cho cậu ta."

"Vậy thì trả ngay bây giờ đi." Trình Gia Khải nhanh tay giật lấy, kéo cô đi.

"Ê... này." Ngải Lâm ngẩn ngơ gọi theo.

Cao Kiến Văn kéo tay cô ấy: "Kêu cái gì."

"Trình Gia Khải, cậu làm gì vậy, đưa cho tôi." Mạc San Du rút tay lại, đồng thời muốn vươn tay lấy cây quạt nhỏ trên tay anh.

Trình Gia Khải dừng lại: "Đưa cho cậu?" Anh cười khẩy: "Không muốn trả thì cứ nói, ra về làm gì."

"Cậu nói chuyện lý lẽ một chút đi, tôi đã nói lát nữa sẽ trả cho cậu ta."

"Vậy tại sao không trả ngay bây giờ?" Trình Gia Khải hỏi vặn lại.

Mạc San Du á khẩu.

Giọng Trình Gia Khải lạnh lùng: "Mạc San Du, thật ra cậu vẫn chưa chịu từ bỏ cậu ta đúng không?"

Mạc San Du im lặng, lại cảm thấy thẹn quá hoá giận, lạnh nhạt đáp trả: "Có từ bỏ hay không là chuyện của tôi, cậu quản được chắc."

Trình Gia Khải bật cười, miệng chua chát: "Đúng là tôi không quản được cậu." Anh nhét trả cây quạt lại cho cô: "Muốn giữ thì cứ giữ, muốn đâm đầu vào chỗ chết thì cứ đâm đi."

Ngải Lâm giật giật tay Cao Kiến Văn: "Cãi nhau rồi, lại cãi nhau rồi."

Cao Kiến Văn bỗng thấy phiền: "Vào lúc này mà đại ca còn giận lẫy, không phải là tạo cơ hội cho cái tên họ Lục kia sao."

Lên đến đỉnh núi, Mạc San Du mới có cảm giác sống lại, nơi này đã bị khai thác, nhưng vẫn giữ được vẻ nguyên sơ vốn có của nó, bầu không khí trong lành, gió núi mát mẻ, khiến cho cô cảm thấy thoải mái không ít, nhưng sắc mặt vẫn cứ lạnh nhạt như cũ, không cùng Trình Gia Khải nói một câu nào.

Ánh mắt Ngải Lâm liên tục đảo vòng quanh hai người, Cao Kiến Văn nhún vai bất lực.

Trên núi có khách sạn nghỉ chân, nhưng cả trường đi một đoàn không đủ phòng, thế nên ngay từ đầu đã quyết định dựng lều trại bên ngoài.

Mọi người không có ý kiến, ngược lại còn vui vẻ phấn khích hơn, cho nên sau khi ăn uống nghỉ ngơi liền bắt đầu dựng lều trại.

Mỗi một lều có năm người ngủ, trên núi rất rộng, đang là buổi trưa nhưng gió núi thổi đến mang cảm giác lạnh lạnh, ban đêm khi nhiệt độ thấp xuống khẳng định sẽ càng lạnh thêm.

Buổi chiều rất cuộc cũng hoàn thành xong mọi việc.

Buổi tối có hoạt động đốt lửa trại và nướng đồ ăn, mọi người bắt đầu phân công ra làm việc, người đi vào rừng nhặt củi, người chuẩn bị đồ ăn.

Một nhóm khoảng chừng hai mươi người vây vòng xung quanh. Nhóm của Mạc San Du vừa vặn đều cùng một lớp, cho nên không khí náo nhiệt tự nhiên hơn nhiều.

Trình Gia Khải nhất quyết không chịu ngồi cạnh Mạc San Du, kết quả là Ngải Lâm và Cao Kiến Văn bắt đắc dĩ ngồi giữa hai người, thở dài thườn thượt.

Mấy giáo viên đều muốn để cho học sinh của mình vui chơi thoải mái, nên cũng tụ họp thành một nhóm riêng, đêm càng lạnh, lửa trại càng to, không khí càng sôi nổi.

Mọi người vừa nhảy vừa hát, vô cùng náo nhiệt, đến lượt Ngải Lâm, cô ấy cực kỳ hăng hái đứng lên: "Tôi sẽ hát bài "Phượng hoàng bay"."

Cao Kiến Văn hô lớn: "Được."

Nhóm người cười ha ha, vỗ tay làm điệu nhạc cho cô ấy.

Ngải Lâm hắng giọng, bắt đầu cất lời, vừa hát vừa múa.

"Mông cổ đồng cỏ bao la

Từng cơn gió lương điều nhẹ nhàng hót

Mặt trời mọc ở chân trời

Đã sáng lên kêu gọi khắp núi đồi

Tâm trí hướng về chân núi phía Bắc

Móng ngựa sáng loáng tiếng vang dân tộc

Ngũ sắc huy hoàng

Chiều huy hoàng thương lang rít rào tứ phương

Có con Phượng Hoàng giương cánh bay lượn

Tuyết lớn thổi qua Tây Bắc, bão cát lên

Nàng hào quang bay qua thiên đường

Thần thoại xa xôi tự do bay lượn

Phượng Hoàng bay nha bay nha

Mặt trăng bồi áng mây đuổi

Tiếng ca đẹp vẹn nội tâm

Đẹp quá hồng trần say..."*

* Lời hát Phượng Hoàng bay, mượn vietsub của Ngũ Hành.

Càng lên điệp khúc càng sôi động, Cao Kiến Văn vỗ tay theo nhịp bài hát, sau đó đứng bật dậy lôi kéo mọi người cùng đứng lên vui đùa.

Lần lượt từng người bị kích động, đều đứng lên hét, cả Mạc San Du và Trình Gia Khải cũng bị lôi kéo, Ngải Lâm chạy về chỗ của mình, kéo tay hai người nắm lấy nhau, sau đó nắm tay Cao Kiến Văn, một nhóm người nắm tay thành vòng tròn xoay quanh đống lửa, bầu không khí ngày càng nóng lên, những nhóm còn lại cũng ghé mắt nhìn, vui vẻ vỗ tay cổ vũ.

Thấy sắc mặt Mạc San Du giãn ra, Ngải Lâm hí hửng cao giọng nói với cô trong tiếng hát đầy vui nhộn của mọi người, "Tôi đã nói chuyến đi lần này sẽ rất vui vẻ mà, thế nào, tin tôi chưa?"

Mạc San Du xoay đầu nhìn cô ấy, nhẹ răng cười.

Ngải Lâm lườm cô, lại nhìn Trình Gia Khải sắc mặt lạnh tanh, hoàn toàn không phù hợp với điệu nhảy, nhưng ánh mắt của anh cứ không ngừng nhìn vào sườn mặt Mạc San Du.

Cô ấy nói: "Đừng có suốt ngày cãi nhau với Trình Gia Khải chỉ vì tên họ Lục kia nữa, cậu với cậu ấy đã chơi với nhau bao lâu? Lại quen biết tên kia bao lâu chứ."

"Là cậu ta gây sự với tôi trước."

"Thế cậu có biết vì sao cậu ấy lại luôn gây sự với cậu không?" Ngải Lâm hỏi.

Mạc San Du im lặng.

Vừa múa hát lại vừa xoay vòng, trong hoàn cảnh này nói chuyện cũng không rõ, Ngải Lâm nói: "Đợi về rồi tôi thông nào cho cậu." Sau đó buông tay Cao Kiến Văn ra, chạy vào chen giữa Mạc San Du và Trình Gia Khải, cao giọng: "Đừng có mặt cau mày có nữa, vui lên."

Cao Kiến Văn chụp lấy cổ tay Mạc San Du, cười tươi: "Có chuyện gì thì cũng quăng ra sau đầu hết đi, nhảy nào."

Mấy nhóm khác cũng đứng lên tham gia theo, chỉ riêng nhóm của Lục Tư Hoảng đều là người lóp chợn, nghiêm túc từ trong xương tủy, đối với mấy loại hoạt động vui nhộn như vậy cùng lắm chỉ vỗ tay cổ vũ cho thêm hăng hái.

Dưới ngọn lửa, mọi người say mê ca hát đến quên thời gian, giáo viên buột phải nhắc nhở học sinh của mình đi tắm rồi trở về lều nghỉ ngơi.

Từ đầu đến cuối, Mạc San Du cảm nhận được có một ánh mắt luôn dính chặt vào mình, sau mấy lượt đôi mắt đảo vòng, lại chạm khề vào mắt Lục Tư Hoảng, mà anh rõ ràng không hề có chút biểu hiện chột dạ, vẫn cứ nhìn xoáy vào cô, cho đến khi cô cảm thấy mắt tự nhiên mà quay đầu sang nơi khác.

Lúc ở trong lều, Mạc San Du nói với Ngải Lâm, "Tôi ra ngoài một chút."

Ngải Lâm giữ tay cô: "Đi đâu?"

"Đi dạo."

"Giờ này đi dạo cái nổi gì, và lại xung quanh đều là cây cối rùng rậm" Ngải Lâm nói.

"Yên tâm, tôi chỉ đi loang quanh nơi này thôi." Mạc San Du đáp.

Ngải Lâm bật dậy: "Muốn đi? Tôi đi với cậu."

Mạc San Du giữ tay cô ấy lại: "Không cần." Cô nói: "Tôi muốn đi một mình, cậu ngủ trước đi."

Ngải Lâm thấy cô kiên quyết, cũng không ngăn cản nữa, nhưng vẫn thận trọng dặn dò: "Đừng đi lâu quá đấy."

Mạc San Du gật đầu, xóc cửa lều đi ra ngoài.

Gió đêm lạnh lẽo, Mạc San Du xoa vai, khắp đỉnh núi được một màn đêm bao phủ, chỉ có ánh trăng lơ mờ chiếu rọi.

Trăng đêm nay rất sáng, tròn vành vạnh trên cao.

Khoé mắt Mạc San Du liếc thấy bóng người không xa đang ngồi trên tảng đá, cô không biết có phải anh đang đợi mình hay không, nhưng cô tự biết bản thân mình.

Chỉ vì một ánh mắt như có điều muốn nói của anh, một lần nữa cô tự mình đắm đầu vào rọ.

Mạc San Du nhấc bước, Lục Tư Hoảng theo sau, cô đi nhanh, anh đi nhanh, cô thả chậm bước chân, anh cũng thả chậm bước chân.

Mạc San Du biết chừng mực, không đi sâu quá vào rừng cây, đến khi cảm thấy có tiếng bước chân ngày càng nhanh đến gần mình, cô dừng lại, xoay đầu, trực tiếp hỏi: "Đi theo tôi làm gì?"

Lục Tư Hoảng đi tới: "Trời lạnh, sao cậu không khoác thêm áo?" Anh cởi áo khoác trên người, vừa định choàng lên cho cô thì cô đã lạnh nhạt tránh ra.

"Không cần cậu giả nhân giả nghĩa." Mạc San Du nói: "Đừng đi theo tôi." Cô nói xoay liền xoay người muốn rời khỏi.

Bởi vì Mạc San Du không đi vào sâu, cây cối vẫn không nhiều lắm, còn có thể nhìn thấy từng nhánh hoa dại, nhưng xung quanh nơi này lại có mấy tảng đá nhỏ đã phủ đầy rêu xanh, dưới chân còn có rất nhiều đá vụn, Lục Tư Hoảng sợ cô không cẩn thận bị té ngã, vội giữ cô lại: "Cậu cẩn thận."

Mạc San Du hất mạnh tay anh: "Buông ra."

Lục Tư Hoảng không buông, ngược lại giữ rất chặt, ánh trăng trong vắt như phản chiếu vào đôi mắt anh, đen láy mà sâu thẳm.

Anh bỗng nhiên hỏi: "Cậu còn thích tôi không?"

Ánh mắt Mạc San Du đông lại, dường như rất sững sốt, qua một lúc mới bình tĩnh: "Cậu hỏi làm gì?"

"Tôi muốn biết." Lục Tư Hoàng chân thành nói.

Mạc San Du gần như tức đến bật cười khẽ: "Chuyện này không quan trọng."

"Quan trọng." Lục Tư Hoàng khẳng định: "Vô cùng quan trọng." Anh hỏi: "Mạc San Du, có phải cậu giận tôi không?"

Mạc San Du cố gắng giật tay ra, nhàn nhạt nói: "Không có."

"Có."

Cô không hiểu nổi cái tự cho là đúng của anh, ngược mắt lên nhìn, "Tôi nói không có, tại sao tôi phải giận cậu?"

Lục Tư Hoàng hỏi vặn lại cô: "Nếu không giận vì sao luôn tránh mặt tôi?"

Mạc San Du nói: "Tôi không tránh cậu."

"Cậu có."

Mạc San Du hít sâu một hơi, gương mặt lạnh nhạt hờ hững, nhưng cơ mặt gần như kéo căng, cố gắng kiềm nén lại cảm xúc muốn đánh người này: "Tôi thật sự không tránh cậu, ngược lại chỉ sợ cậu nhìn tôi chường tai gai mắt." Cô cười nhạt: "Dù sao mọi người đều gọi tôi là cái đuôi của cậu."

Lục Tư Hoàng vội vàng đính chính: "Không hề."

Trên mặt Mạc San Du đột nhiên lộ ra một ý cười lạnh, lời nói lại hờ hững như không: "Lục Tư Hoàng, cậu khiến tôi nghĩ rằng, có phải vì trước đây tôi một mực bám theo cậu, rồi lại đột nhiên từ bỏ mới khiến cậu cảm thấy không quen, nhưng chỉ vậy mà thôi." Cô nói: "Cậu thật là tham lam." Anh không thích cô, lại không muốn từ bỏ cô, một mặt qua lại với Đỗ Tâm, một mặt hưởng thụ sự theo đuổi của cô.

Mạc San Du cũng đâu hèn hạ như vậy, cái thứ tình cảm mà phải hạ mình như thế, cô không cần.

Lục Tư Hoàng biết cô đang nói tới việc của Đỗ Tâm, anh nhìn thái độ lạnh nhạt của cô mà lòng dạ rối bời, cho dù đã trễ nhưng vẫn muốn giải thích rõ: "Tôi và Đỗ Tâm không hề có gì. Hôm đó phải công cậu ấy là vì tôi một lòng muốn gặp cậu, không để ý đến đã đụng ngã khiến chân cậu ấy bị trẹo."

Mạc San Du: "Gặp tôi?"

Lục Tư Hoàng gật đầu: "Phải, bởi vì tôi nhìn thấy cậu với Trình Gia Khải thân mật, nên tôi..."

Nói cái gì thế?

Mạc San Du mơ hồ, vội ngắt lời anh: "Từ từ, cậu nói thân mật? Tôi với Trình Gia Khải á?"

Lục Tư Hoàng buồn bã gật đầu.

"Tôi với Trình Gia Khải thân mật khi nào chứ?" Sao ngay cả cô cũng không biết?

Lục Tư Hoàng khẳng định: "Có." Anh bước tới, mặt kề gần sát mặt cô, mô tả lại hành động ngày đó của Trình Gia Khải, âm ỉ nói: "Cậu để cậu ta sờ mũi, còn nhìn cậu ta nũng nịu."

Mạc San Du nhú mày, cũng không hề nhận ra khoảng cách của hai người đã bị Lục Tư Hoàng thu hẹp, cô cẩn thận nhớ lại, hình như là có chuyện đó, nhưng mà...

Cô giật mình phủ nhận: "Không phải." Mạc San Du tức giận giải thích lại chuyện hôm ấy.

Lục Tư Hoàng nhìn cô: "Vậy cậu có thích Trình Gia Khải không?"

Mạc San Du trả lời rất nhanh: "Đương nhiên không, làm sao có thể."

Đáy mắt Lục Tư Hoàng như hồ đen, thấp giọng hỏi lại câu chưa được hồi đáp vừa rồi: "Vậy cậu còn thích tôi không?"

"...Hả?"

Lục Tư Hoàng ép sát, hơi thở phả vào mặt Mạc San Du, cô nhận ra, muốn tránh đi nhưng bị anh nhanh hơn một bước, cánh tay choàng qua eo cô, nói khẽ: "Tôi thích cậu, cậu còn thích tôi không?"

Đầu óc Mạc San Du ong ong: "Cậu nói cái gì?" Cô nghe lầm phải không?

"Tôi thích cậu, làm bạn gái tôi nhé?"

Cổ họng Mạc San Du khô khốc, cảm xúc trong lòng biến chuyển nhanh chóng đến mức cô không kịp khống chế: "Cậu đùa á?"

Lục Tư Hoảng nói: "Tôi rất nghiêm túc mà, làm bạn gái tôi được không?" Anh lần tới: "Được không, San Du!"

Mạc San Du nghe anh gọi tên mình bằng ngữ điệu ảm áp như thế, trong lòng nổ pháo hoa bùng nổ.

"Lục... Lục Tư Hoảng, bây giờ là cậu đang tỏ tình với tôi đó hả?"

"Ừ." Lục Tư Hoảng siết chặt eo Mạc San Du, đầu mũi khẽ cọ mũi cô, "Nhé?"

"Được..." Hai chân Mạc San Du muốn nhún cả ra, cô cũng không biết mình nói cái gì, chỉ biết sau khi lời nói vừa dứt, một nụ hôn ngay tức khắc ập tới.

Lục Tư Hoảng thở dài, tựa như thỏa mãn, quả thật ngọt ngào như anh tưởng tượng, làn môi ảm áp ép sát môi cô, anh khẽ thủ thi: "Đừng cắn răng."

Mạc San Du ngoan ngoãn lập tức không cắn chặt răng nữa.

Lục Tư Hoảng cười khẽ, cầm lấy hai tay cô vòng qua cổ mình, sau đó liền ôm chặt eo cô, đầu lưỡi theo khe hở tiến vào khoang miệng ngọt ngào như dâu tây đã chín kìa.

Có những tình cảm, một khi đã bày tỏ thì không thể kiềm chế được nữa.

Lục Tư Hoảng ngậm chặt lấy môi Mạc San Du mà hôn sâu, động tác có phần trúc trắc.

Qua một lúc, Mạc San Du thích nghi không nổi, khẽ đẩy Lục Tư Hoảng ra.

Anh bị cô đẩy mấy cái, hoàn toàn không muốn tách khỏi, môi vẫn lưu luyến chạm vào môi cô: "Sao vậy?"

Man San Du lí nhí đáp: "Khó thở." Cô hỏi: "Cậu không khó thở sao?"

Lục Tư Hoảng dờ môi chạm lên má cô, lại lướt đến tai, cảm nhận được người trong lòng khẽ rụt lại, anh nói: "Có, nhưng kiềm lòng không được."

Anh vui mặt vào tóc cô, hít lấy hương thơm dễ chịu khiến lòng anh như rót rượu say, qua một lúc mới nói: "Cậu không được nuốt lời đâu nhé."

Mạc San Du cười khẽ, chế giễu anh: "Hình như cậu đã quên chuyện tôi theo đuổi cậu suốt một năm ròng rồi, câu này là tôi phải nói với cậu mới đúng."

"Sẽ không." Lục Tư Hoảng nghiêm túc như đang tuyên thệ: "Tôi sẽ không bao giờ nuốt lời."

Anh bỗng nhớ đến một chuyện, từ trong túi quần lấy ra một thứ.

Mạc San Du nhìn cái hộp nhỏ trên tay anh, ánh mắt dời đi nơi khác, có phần mất tự nhiên.

Chẳng trách này giờ cô cứ thấy cần cần nhưng chẳng dám nói.

Lục Tư Hoảng lại tưởng cô đang xấu hổ, anh cười khẽ, đưa tay bẹo má cô, bình thường cô ăn nói chẳng kiêng dè, ở chỗ nào cũng có thể nói mấy lời sến sẩm với anh được, bây giờ lại biết mắc cỡ.

Mạc San Du nhẹ gạt tay anh, hỏi: "Cái gì đấy?"

Lục Tư Hoảng lấy sợi dây chuyền ra, nói: "Tôi đeo cho cậu."

"Tặng cho tôi hả?"

"Ừ." Lục Tư Hoảng khom người, đeo lên cho cô: "Thích không?"

"Thích." Mạc San Du cúi đầu cảm nhận dây chuyền ngắm, nhìn thấy là cá voi xanh, đôi mắt cô toả sáng, nhưng ngay lập tức bĩu môi: "Đắt lắm phải không?"

Lục Tư Hoảng lắc đầu: "Cậu thích là được."

Mạc San Du cười tủm tỉm.

Cổ họng Lục Tư Hoảng lên xuống, anh nuốt khan một cái, kéo Mạc San Du lại gần, ánh mắt tối đen sâu hút, bàn nhẹ nâng má cô lên, bờ môi áp xuống.

Mạc San Du lần này tự biết điều nhanh chóng ôm lấy cổ anh, khẽ hé môi để đầu lưỡi Lục Tư Hoảng trượt vào quần lấy đầu lưỡi cô.

Mặc dù đã biết rút kinh nghiệm, nhưng động tác của hai người vẫn còn vụng về non nớt.

Cõi lòng Mạc San Du lâng lâng, cô thành công rồi.

Thật sự đã theo đuổi được anh rồi.

Xuyên qua đất trời, giữa màn đêm tĩnh mịch, thoát ần thoát hiện là bóng hai người đang ôm chặt lấy nhau, lá xanh rì rào trong gió, không khí mang theo hơi lạnh thấu người, vậy mà chỉ cảm thấy ấm áp khắp trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Bóng đêm dày đặc, ánh trăng đã dần khuất sau mây, gió càng lúc càng mạnh hơn, Lục Tư Hoàng khoác áo cho Mạc San Du, mười ngón tay hai người khề đan vào nhau, bước trên con đường đầy sỏi đá, anh đưa cô trở lại lều trại.

"Muộn rồi, cậu vào nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừ." Mạc San Du nắm tay anh lắc nhẹ, khoe miệng cong cong từ nãy giờ vẫn chưa chịu ngừng.

Lục Tư Hoàng thấp giọng hỏi: "Vui đến vậy à?"

"Đương nhiên rồi." Mạc San Du cũng đề giọng: "Cậu không vui sao?"

"Vui." Lục Tư Hoàng cười dịu dàng: "Tôi rất vui."

Mạc San Du cười hi hi.

Lục Tư Hoàng nhìn cô, bỗng vươn hai tay ôm má cô, khề đặt lên trán một nụ hôn, cất giọng yêu chiều: "Cậu vào nghỉ đi."

"Cậu cũng trở về lều của mình đi." Mạc San Du phát phát tay.

Lục Tư Hoàng mỉm cười, "Tôi nhìn cậu vào trước."

"Ồ." Mạc San Du cũng không giằng co với anh nữa, khề vẫy vẫy tay, sau đó mới rón rén vén cửa lều đi vào.

Mọi người trong lều đều đã ngủ hết rồi, Mạc San Du nhẹ nhàng chui vào chăn nằm cạnh Ngải Lâm.

Trong đêm tối, tay cô mân mê sợi dây chuyền trên cổ, lại kiểm không được mà cong cong khoe môi, cũng không dám phát ra âm thanh, chỉ âm thầm cười trộm một mình cho đến khi ngủ thiếp đi.

Ánh ban mai dần lên, tia nắng ngày mới len lỏi khắp nơi, từng nhóm người trong lều lục đục thức dậy, trong lúc rửa mặt, sợi dây chuyền trên cổ Mạc San Du rơi ra ngoài cổ áo, Ngải Lâm nheo mắt, cô ấy khẳng định trước giờ chưa từng nhìn thấy sợi dây chuyền này.

"Cậu mua sợi cái này từ khi nào vậy?" Ngải Lâm vươn tay cầm lên nhìn xem: "Hôm qua cũng có thấy đâu nhì."

Mạc San Du lau mặt, "Của Lục Tư Hoàng tặng cho tôi đó."

Bàn tay Ngải Lâm cứng đờ: "Cậu nói gì? Lục Tư Hoàng tặng là thế nào?"

"Thế nào gì chứ, là vậy đó, tối qua cậu ấy tặng cho tôi."

Đầu óc Ngải Lâm nhanh chóng vận hành, sau khi nhớ ra liền bật thốt: "Tối qua cậu ra ngoài hẹn gặp Lục Tư Hoàng hả?"

Mạc San Du bật ngón cái kêu cái 'tách', cười rạng rỡ trả lời: "Đúng." Cô sáp đến gần cô ấy, hơi nghiêng người, tay che miệng thì thầm: "Nói cho cậu một chuyện, Lục Tư Hoàng tỏ tình với tôi rồi."

"Cái gì?!!!" Ngải Lâm trợn trừng mắt, không thể tin nổi: "Lục Tư Hoàng bị chấp mịch à? Trước đó từ chối cậu, bây giờ tỏ tình là thế nào hả?"

"Bởi vì bây giờ cậu ấy thích tôi." Mạc San Du trả lời đương nhiên.

"Vậy... vậy cậu trả lời thế nào?"

Mạc San Du nhìn Ngải Lâm, nở nụ cười bí hiểm: "Cậu nói xem?"

Dây chuyền của Lục Tư Hoàng tặng đã đeo lên cổ luôn rồi, còn nói xem cái gì nữa, Ngải Lâm vốn định hỏi còn Trình Gia Khải phải làm thế nào, nhưng xem ra không cần nữa, bao nhiêu lời muốn nói cho cô biết tình cảm của Trình Gia Khải đều nghẹn ứ trong cổ họng, nhắc thêm sẽ chỉ làm cô vướng mắt, chẳng thay đổi được gì.

Trình Gia Khải, tôi đây cảm thông sâu sắc cho cậu.

"Vậy cậu ta với Đỗ Tâm là như thế nào?"

"Đều là hiểu lầm cả, hôm đó công cậu ta là vì Lục Tư Hoàng làm cậu ta bị trật chân, mà nguyên nhân cũng xuất phát từ tôi." Mạc San Du nói: "Hôm đó ở dưới sân trường cậu ấy nhìn thấy tôi với Trình Gia Khải đứng cạnh nhau nên nghĩ chúng tôi có chuyện mờ ám, cậu nói xem tôi với Trình Gia Khải làm sao có thể xảy ra chuyện mờ ám được chứ."

"Đó là vì cậu ngu ngốc..." Ngải Lâm mắng thầm, người ngoài nhìn vào đều thấy được Trình Gia Khải có ý với Mạc San Du, chỉ có cô là không nhận ra được thôi.

Hai người đi ra, Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn đã đứng đợi bên ngoài, Cao Kiến Văn vẫy tay: "Chào buổi sáng."

Ngải Lâm nhìn cậu ấy, không có tâm tư chào lại.

Cao Kiến Văn lên đây Trình Gia Khải.

Trình Gia Khải đứng yên bất động, sau mấy lần, mới mặt lạnh đi tới, vẫn không chịu nói câu nào.

Cao Kiến Văn cố làm nóng bầu không khí, "Đã thu dọn xong hết chưa?"

Mạc San Du gật đầu: "Đang định thu dọn."

Ý là, đã bị hai người chặn đường rồi.

"Ha ha." Cao Kiến Văn cười ngượng, "Vậy hai người cứ chuẩn bị đi, giáo viên đã nói lát nữa xuống núi rồi mới ăn sáng luôn."

Ánh mắt Trình Gia Khải đảo mấy lần trên sợi dây chuyền ở cổ Mạc San Du, rốt cuộc nhìn không được, chỉ vào mặt dây chuyền, hỏi: "Đây là gì thế?"

Mạc San Du cúi xuống theo tay anh, lại ngược mắt lên: "Cậu không có mắt à? Không biết nhìn à?"

"Tôi biết." Anh nói: "Nhưng sao lại đeo cái này?"

"Tôi thích thì tôi đeo."

"Hôm qua cũng không thấy, mua khi nào vậy?" Trình Gia Khải cúi đầu, cầm mặt dây chuyền lên, nhíu mày quan sát: "Mấy cái hột dỏm này nhìn cũng giống thật quá chứ."

Cao Kiến Văn cũng ghé đầu vào: "Đứng ha, lấp lánh lấp lánh, ra dáng kim cương phết, cậu mua ở mấy sạp hàng dưới chân núi à?"

Mạc San Du đen mặt, đánh vào tay Trình Gia Khải: "Ai nói với cậu là đồ dỏm hả!"

Trình Gia Khải liếc cô: "Sao? Thích đeo mấy kiểu này thì cứ nói. Anh đây mua vài sợi đính toàn kim cương thật cho cậu luôn."

Khoé mắt Ngải Lâm nhìn thấy Lục Tư Hoàng đang đi tới, sợi gân trên trán giật giật.

Tiền rồi, không phải hôm nay sẽ có một trận đại chiến đấy chứ.

Một tay Mạc San Du giữ lấy mặt dây chuyền, hếch mặt với Trình Gia Khải: "Không thèm."

"San Du." Một giọng nói vang lên, trầm thấp dịu dàng.

Mắt Mạc San Du đảo qua, nhìn thấy người vừa gọi cô, tư thế đang hếch mặt lên liền thu về ngay, nhìn anh cười rạng rỡ.

Trình Gia Khải từ từ nghiêng đầu, ánh mắt rọi thẳng vào Lục Tư Hoàng, nhất thời trầm xuống, hiển nhiên vừa rồi anh cũng nghe ra được tiếng gọi "San Du" kia có phần thân thiết, nhưng vẫn chưa kịp nói gì thì đã nhìn thấy Mạc San Du chạy tới trước mặt cậu ta.

Lục Tư Hoàng cúi đầu nhìn Mạc San Du, cất giọng ấm áp: "Ngủ có ngon không?"

Ý cười trên môi Mạc San Du lấp lánh, "Rất ngon." Cô hỏi: "Còn cậu?"

Nụ cười tinh khiết ấy như đánh thẳng vào lòng Lục Tư Hoàng, khiến gương mặt lãnh đạm vốn có của anh cũng trở nên nhu hoà đi nhiều, anh nói: "Tôi cũng vậy." Còn mơ thấy mộng đẹp nữa.

"Mạc San Du." Trình Gia Khải chợt gọi, âm giọng nặng nề, anh đột nhiên bước tới, vươn tay kéo cô lại.

Bàn tay còn chưa kịp chạm vào thì đã bị Lục Tư Hoàng nhanh chóng ngăn cản, anh nắm tay Mạc San Du kéo cô ra sau, "Nói chuyện bình thường, không cần chạm vào bạn gái tôi."

Mạc San Du nghe hai từ "bạn gái" từ miệng Lục Tư Hoàng thốt ra, nhất thời ngây ngẩn, trong lòng cảm thấy rất vi diệu.

Ngài Lâm đỡ trán, không đành lòng nhìn nữa.

"Bạn gái?" Sắc mặt Trình Gia Khải ngay lập tức đông băng, ánh mắt anh như đọng lại mấy đời, chậm rãi dời lên gương mặt Mạc San Du: "Cậu ta nói bạn gái, là ý gì?"

Mạc San Du còn chưa kịp mở miệng, Lục Tư Hoàng khẽ siết tay cô, cất lời trước: "Ý trên mặt chữ."

Đôi mắt âm u của Trình Gia Khải bắn ra tia sáng lạnh lẽo, anh nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đang nắm lấy của hai người trước mặt, Mạc San Du không hề có ý né tránh, ngược lại còn để mặc Lục Tư Hoàng nắm tay cô không buông, anh cảm thấy châm chọc biết bao.

"Từ khi nào?" Trình Gia Khải nhìn Mạc San Du, cổ họng khô khốc.

Mạc San Du rốt cuộc cũng cảm thấy thái độ của Trình Gia Khải bây giờ có hơi lạ lạ, nhưng không rõ là lạ chỗ nào, chỉ cảm thấy không đúng lắm.

Cô hỏi: "Cậu sao thế?" Giọng điệu của anh cứ như điều tra.

Trình Gia Khải đột nhiên sấn tới, nghiêng rằng: "Tôi hỏi hai người bắt đầu từ khi nào?"

Lục Tư Hoàng bước lên một bước, nhanh tay lẹ mắt cản trước mặt Mạc San Du, không cho Trình Gia Khải tiếp cận cô dù chỉ một phân.

Trình Gia Khải bị hành động của Lục Tư Hoàng chọc cho nổi điên, anh túm lấy cổ áo Lục Tư Hoàng, hét: "Không hỏi đến mày, cút."

Lục Tư Hoàng cũng không bị yếu thế, sắc mặt lạnh lẽo gỡ tay Trình Gia Khải: "Buông ra."

"Cậu làm gì vậy? Điên rồi hả?" Mạc San Du hốt hoảng, kéo tay Trình Gia Khải.

Ngài Lâm thấy tình thế không ổn, vội đẩy Cao Kiến Văn đang há mồm đứng đực bên cạnh, rồi chạy vọt lên lôi Trình Gia Khải lại: "Cậu làm gì vậy, mọi người đang nhìn kia, buông tay."

Cao Kiến Văn cũng hoàn hồn, vội lao đến ngăn cản hai người đang giương cung bạt kiếm chuẩn bị đánh nhau kia: "Đại ca, bình tĩnh một chút, làm ầm ĩ mọi chuyện sẽ khó coi lắm."

Nói thì nói vậy, nhưng chỉ mới có một đêm ngủ dậy, Mạc San Du và Lục Tư Hoàng đã qua lại với nhau rồi sao?

Lần đầu tiên Cao Kiến Văn tự muốn tát bôm bốp vào mặt mình như thế.

Cùng lắm cậu ấy chỉ nói một câu "nếu đại ca giận lấy sẽ tạo cơ hội cho Lục Tư Hoàng" mà thôi.

Tại sao cái tốt không linh mà cái xấu lại linh nhanh vậy hả!!!

Mạc San Du cũng lạnh mặt, hoàn toàn không hiểu Trình Gia Khải nổi điên cái gì, cô thô bạo gỡ tay anh ra, "Buông ra, cậu bị động kinh à!"

Nhìn bàn tay trắng nõn trước mặt, Lục Tư Hoàng nhú chặt mày, anh kéo Mạc San Du lại, sau đó hất mạnh tay Trình Gia Khải, túm chặt cổ áo rồi lao đến mấy bước để đẩy lùi cậu ta, khẽ gần qua kẻ rằng: "Muốn đánh nhau, tôi tiếp cậu. Nhưng đừng ở trước mặt cô ấy."

Mạc San Du thích anh, anh chắc chắn, nhưng anh cũng thấy được cô đối với Trình Gia Khải như thế nào, có lẽ cô không thích Trình Gia Khải, nhưng tình cảm thân thiết từ nhỏ chỉ e rằng cán cân trong lòng cô sẽ nghiêng về cậu ta nhiều hơn, trước khi chưa rõ Trình Gia Khải có bao nhiêu phân lượng đối với cô, anh không dám mạo hiểm.

Đánh nhau ở trước mặt cô, chỉ khiến cô thêm lo lắng cho anh, nhưng đồng thời cũng sẽ lo lắng cho Trình Gia Khải, anh không muốn.

Cao Kiến Văn và Ngài Lâm đang ôm Trình Gia Khải, cho nên cũng nghe rất rõ lời của Lục Tư Hoàng nói, cảm thấy á khẩu.

Cái tên một sách này xem ra cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, bản thân hăng máu chẳng kém Trình Gia Khải, lại thích tỏ vẻ "văn đạm phong khinh"*¹, đúng là giới diễn trò.

* Mây gió diễm nhiên.

Cực cho anh bình thường chương mất Trình Gia Khải mà phải nhẫn nhịn rồi.

Ngài Lâm kéo Trình Gia Khải, gấp gáp hạ thấp giọng nói với anh: "Đánh nhau với cậu ta ở trước mặt Mạc San Du, cậu không muốn sống rồi hả, đừng

để đến mức mọi chuyện trở nên khó xử không thể cứu vãn."

Mạc San Du nhìn thấy Lục Tư Hoảng khi không cũng lên con, cô nhào tới giữ tay anh: "Lục Tư Hoảng, cậu cũng muốn điên theo cậu ta à?" Cô thật sự hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Lục Tư Hoảng liếc Trình Gia Khải, thả lỏng bàn tay ra, sau đó liền kéo Mạc San Du về phía mình, từ đầu tới cuối như tuyên bố chủ quyền.

Trình Gia Khải tức đến muốn cười, anh sửa lại cổ áo, ánh mắt nhìn chằm chằm Mạc San Du, không nói một lời rồi sai bước đi thẳng.

Bóng lưng Trình Gia Khải dường như có chút cô đơn, trong ánh mắt vừa rời của anh cũng có một chút thất vọng lẫn xa cách, khiến cô không kiềm được liếc nhử mắt.

Mọi người xung quanh nhìn thấy tình cảnh xảy ra, trong lòng có đầy một bụng tò mò nhưng cũng không dám tiến lên hóng chuyện.

Cao Kiến Văn nhìn Mạc San Du, khẽ lắc đầu, không nói thêm gì, nhắc chân đi theo hướng Trình Gia Khải.

Mạc San Du nghiêng răng, đây là thái độ bạn bè nên có đó hả? Sao không ai mừng cho cô, ngược lại còn làm cho cô cảm thấy mình đã gây ra tội ác tày trời gì nữa chứ.

Ngải Lâm như hiểu được suy nghĩ của cô, khẽ thở dài, nói: "Trình Gia Khải có bao giờ bình thường đâu."

"Không bình thường nên có thể lên con muốn đánh người ta bất cứ lúc nào hả?" Mạc San Du hỏi.

"Không phải có cậu sao, Trình Gia Khải có động được một sợi tóc của cậu ta đâu." Ánh mắt Ngải Lâm thoáng liếc qua Lục Tư Hoảng.

Lục Tư Hoảng nhìn Mạc San Du, nhẹ giọng nói: "Cậu vào trong thu dọn đồ đi, mọi người xuống núi rồi mới ăn sáng ở trạm."

Mạc San Du gật đầu, đáp bằng âm mũi, "Ừm."

Cô kéo Ngải Lâm đi vào lều, Lục Tư Hoảng nói với theo: "Lát nữa gặp lại nhé?"

Mạc San Du dừng bước, nghiêng người, cô nhìn anh, gật đầu cười rồi mới đi tiếp.

Ngải Lâm liếc nhìn Mạc San Du, có lẽ không phải do cô ngốc. Mà là Trình Gia Khải và cô từ nhỏ đã luôn thân thiết, cho nên mới không thể phân biệt được, đâu là tình cảm nam nữ, đâu là tình "bằng hữu".

Thật ra ngay cả Ngải Lâm ở ngoài cuộc cũng không phát hiện ra được.

Ánh nắng chiều nhuộm vàng cả vườn hoa trong biệt thự Trình gia, hoàng hôn ủ chín những nhành cây đang rũ xuống, khi ấy Trình Gia Khải có hẹn với Mạc San Du và Ngải Lâm, nhưng lại long nhong với đám bạn bên ngoài để hai người đợi gần một tiếng. Ngải Lâm đi từ nhà vệ sinh ra, trên con đường lát gạch dẫn lối đến vườn hoa trăm ngàn mảnh sắc, ở lối rẽ nhỏ, cô ấy nhìn thấy bóng lưng Trình Gia Khải đang dần cúi thấp xuống, Mạc San Du kê mặt lên khuỷu tay, gác trên bàn đá yên tĩnh mà ngủ bị thân hình anh che khuất.

Ngải Lâm bước nhẹ tới gần, Trình Gia Khải vươn tay búng vào trán Mạc San Du một cái, sau đó cười khùng khục, gương mặt nhập nhèm của cô vì mới tỉnh giấc chợt nổi xung lên, đuổi đánh anh mấy vòng.

Khi ấy, trong khu vườn đầy hương hoa sắc biếc, có tiếng cười đùa vang vọng như chuông bạc.

Nhưng trong đầu Ngải Lâm vẫn hiện lên khoảnh khắc vừa nãy, nếu Mạc San Du không thức giấc, môi Trình Gia Khải chắc chắn sẽ chạm vào rèm mi cong cong kia.

Bí mật nhỏ này của Trình Gia Khải bị Ngải Lâm phát hiện từ đó, cô ấy cũng không hề vạch trần anh, chỉ âm thầm vui vẻ đẩy thuyền cho hai người bạn thân.

Nếu không phải Lục Tư Hoảng xuất hiện...

Mạc San Du và Trình Gia Khải có lẽ sẽ mưa dầm thấm đất.

Muốn trách Mạc San Du, chỉ bằng trách Trình Gia Khải, ngay cả tình cảm cũng không biết thể hiện.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đem tất cả dịu dàng dành hết cho người ấy

Đoạn đường xuống núi lúc nào cũng dễ dàng hơn rất nhiều, cỏ dại trải dài ở ven đường mòn, cây cối cũng mọc um tùm. Ánh mặt trời hừng nắng ảm áp, xuyên qua vòm lá vượn trên mặt Mạc San Du, cô xốc balo, thả chậm bước chân đi cạnh Ngải Lâm.

Ngải Lâm nhìn Trình Gia Khải đi phía trước rồi lại liếc Mạc San Du bên cạnh, ánh mắt không ngừng đảo vòng hai người, thỉnh thoảng Cao Kiến Văn xoay lại cùng cô ấy trao đổi ánh mắt, rồi bắt lực nhún vai thờ dài.

"Giận thật rồi à?" Ngải Lâm hỏi.

"Cậu ta ngày càng quá đáng, lần này còn vô cớ gây sự, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua nữa." Mạc San Du tức giận nói.

Ngải Lâm vói tay bức một chiếc lá nhỏ khế phẩy phẩy, ánh mắt đảo theo động tác trên tay, lơ đãng hỏi Mạc San Du: "Trong mắt cậu Trình Gia Khải là người chỉ thích gây sự ư?"

"Lẽ nào không phải?" Mạc San Du nghiêng đầu, thoáng nhìn cô ấy.

Bàn tay Ngải Lâm hơi dừng lại, nói Trình Gia Khải thích đi gây sự, cái này cũng không sai biệt lắm, cậu ấy từ nhỏ đã là tiểu bá vương, hồi đó khi học tiểu học lúc nào cũng làm thủ lĩnh cầm đầu một đám người đi phá phách. Còn cô ấy và Mạc San Du cũng được hưởng lây hào quang chung, đi đến đâu cũng khiến người khác nể sợ, lên trung học rồi phổ thông, tính cách mới thu liễm một chút, tuy nhiên vẫn chứng nào tật nấy, khiến hai người không ít lần cầu tình giúp cậu ấy trước mặt bố Trình.

Không phải lần đầu, nhưng lại khiến Mạc San Du tức giận thật sự, chuyện này còn không phải nguyên do người bị Trình Gia Khải kiếm chuyện vô cớ là Lục Tư Hoàng ư.

Hàng cây xanh rờn mọc không đồng đều, cây cao cây thấp, đầu lá rũ xuống theo gió khẽ phát phơ, mùi hương của cây cỏ hoa lá thoang thoảng nơi đầu mũi, nhàn nhạt thoải mái nhưng chẳng thể thấm đượm vào lòng.

"Vậy cậu có biết lý do Trình Gia Khải gây sự với Lục Tư Hoàng là vì cậu không?" Từng câu từng chữ đã quanh quẩn ở bên môi Ngải Lâm, do dự hồi lâu vẫn không thể thốt thành lời, thôi thì cứ để Trình Gia Khải phò mặc cho số mệnh đi.

Không phải cô ấy chưa từng thúc đẩy hai người, nhưng nhìn xem, kết quả có khác được đâu.

Thật ra muốn làm bà mối cũng không dễ, haiz.

Từng nhóm người đi cạnh hoặc nối đuôi nhau chầm chậm xuống núi.

Trần Thanh Thanh kéo tay Đỗ Tâm nói khê: "Tôi nghe nói sáng sớm nay Lục Tư Hoàng với Trình Gia Khải xém chút nữa là đánh nhau rồi đấy."

Động tác đang lau mồ hôi của Đỗ Tâm dừng lại, "Cậu nghe ai nói?"

"Nhóm người ở lều bên cạnh, bọn họ nói nhìn thấy Lục Tư Hoàng với Trình Gia Khải xảy ra tranh cãi." Trần Thanh Thanh cố gắng suy nghĩ, "Cậu nói thử xem, giữa hai người đó thì có gì mà xung đột?"

Ánh mắt Đỗ Tâm bắt giắc đuổi theo bóng lưng của Lục Tư Hoàng, thoáng im lặng, giây sau: "Trình Gia Khải là bạn thân của Mạc San Du."

Chuyện này Trần Thanh Thanh cũng biết, nheo mắt một chút, sau đó chột thốt lên: "À phải, bọn họ nói hình như là gây nhau ở trước lều ngủ chỗ Mạc San Du, lúc đó cậu ta cũng có mặt, còn can hai người kia nữa."

Ở trước lều ngủ Mạc San Du?

Trình Gia Khải thì không nói, nhưng còn Lục Tư Hoàng, hai lều ngủ cũng đâu gần nhau, sao lại chạy đến đó để xảy ra xung đột với Trình Gia Khải?

Bàn tay đang cầm khăn giấy khê vò chặt, bao nhiêu suy đoán chạy quanh trong đầu, nhưng ngoài Mạc San Du, thật sự không nghĩ được nguyên nhân nào khác.

Đường mòn không quá dài, cách trạm chỉ có 900 mét, nhưng khúc khuỷu, dưới chân còn có đá vụn rất nhiều, xe chở khách không thể đi lên được, lúc xuống núi đỡ mệt hơn, mọi người đều không tốn quá nhiều sức. Dưới trạm rất nhộn nhịp, bày đủ các quầy hàng với nhiều món đồ lưu niệm, mọi người sau khi ăn sáng xong cũng không lên xe lập tức, mà được phép dạo quanh một lúc.

Ngải Lâm kéo tay Mạc San Du chạy sang đông sang tây mấy lượt, Cao Kiến Văn cũng theo chân góp vui, thỉnh thoảng chỉ trỏ.

Trình Gia Khải vẫn mặt lạnh như cũ, không hé răng một lần.

Nắng vươn lên những chiếc khăn phủ trên quầy hàng, ánh lên đủ màu sắc loá mắt, giáo viên vì để cho học sinh được thoải mái, cũng không đi theo giám sát, chỉ dặn dò thời gian mọi người tụ họp lại trước cổng trạm.

"Lục Tư Hoàng, cậu có mua được gì chưa?" Đỗ Tâm chạy bước chậm, đuổi theo sánh ngang anh.

Lục Tư Hoàng lắc đầu.

Đỗ Tâm nở nụ cười mềm mại, "Ở bên đó có bán rất nhiều đồ lưu niệm đẹp, hay tôi với cậu đi xem cùng nhé." Vừa nói vừa đưa tay chỉ.

Ánh mắt của Lục Tư Hoàng khẽ di chuyển, nhưng không nhìn cô ta, chỉ nói một câu: "Cậu tự mình xem đi." Rồi sải bước đi luôn.

Nụ cười trên môi Đỗ Tâm tắt ngấm, Trần Thanh Thanh nhẹ vỗ vai cô ta, "Sao thế?"

Bàn tay Đỗ Tâm siết chặt, khẽ lắc đầu.

Trần Thanh Thanh nhìn theo bóng lưng Lục Tư Hoàng đang hướng về phía Mạc San Du mà đi tới, liền nghiêng đầu, lên quan sát sắc mặt Đỗ Tâm, âm thầm kéo cô ta, cười cười: "Vừa rồi tôi thấy bên kia có nhiều đồ đẹp, tôi với cậu đi cùng đi."

Đỗ Tâm cứng ngắt gật đầu: "Ừ." Xoay người đi rồi, nhưng khoé mắt vẫn thấy đau nhói khi nhìn Lục Tư Hoàng đang đứng sau lưng Mạc San Du.

Lục Tư Hoàng không ngờ đến Trình Gia Khải đang đứng phía sau ba người kia, anh thân nhiên đi tới cạnh Mạc San Du, âm thầm nắm lấy một bàn tay đang buông thõng xuống của cô.

Mạc San Du nhanh chóng nghiêng đầu, trên gương mặt vẫn còn lưu giữ một tia giật mình, sau khi nhìn thấy người bên cạnh, cô thoáng nở nụ cười.

"Đang chọn gì vậy?" Lục Tư Hoàng hỏi.

Mạc San Du giơ món đồ trong tay lên: "Là túi hương đây, thơm lắm." Cô đưa lên mũi anh, khẽ phẩy phẩy cho hương thơm bay ra.

"Thích không, tôi mua cho cậu nhé?"

Mạc San Du vừa định nói không cần, nhưng miệng vừa há ra chợt ngậm lại, dù sao mấy thứ này cũng không quá đắt.

Thiếu nữ mà, trong lòng lúc nào cũng ôm một chút tâm tư, Mạc San Du cũng không ngoại lệ, cô rất muốn thử hương thụ cảm giác mua đồ được bạn trai trả tiền, thế là lời vọt lên miệng liền trở thành sáng khoái đồng ý.

Lục Tư Hoàng nắm tay Mạc San Du không quá chặt, cô hồn nhiên rút ra để hai tay tiện lựa chọn, đầu vẫn không ngẩng lên, nói: "Chọn hai cái nhé, tôi một cái, cậu một cái."

"Ừ, vậy chọn kiểu dáng giống nhau đi." Ánh mắt Lục Tư Hoàng bám trên gò má ửng hồng vì nắng của cô, có giọt mồ hôi từ trên thái dương lăn dài trên làn da như ngọc kia.

Mạc San Du cười nói: "Tất nhiên rồi."

"Cái quạt pin hôm qua cậu còn giữ không?"

"Còn."

"Ở đâu?"

Mạc San Du tùy tiện đáp: "Để ở trong ngăn phía sau balo ấy."

Lục Tư Hoàng kéo mở khoá balo, lấy ra cây quạt pin nhỏ, anh bật công tắc, nhẹ nhàng đưa tới gần Mạc San Du, thấy tóc của cô rơi xuống vai, anh dịu dàng vén chúng ra sau.

Bỗng nhiên có gió mát thổi đến phảng phất quanh quẩn trên gương mặt, Mạc San Du ngạc nhiên, chậm chạp xoay đầu lại.

Cây quạt nhỏ đang kề gần liền lùi ra một chút, chỉ sợ cánh quạt quạt trúng vào cô, Lục Tư Hoàng hỏi: "Sao vậy?"

"Tôi tự cảm được." Mạc San Du với tay định giằng lấy, nhưng bị Lục Tư Hoàng chặn lại, cô nói: "Mời tay cậu đây."

Lục Tư Hoàng không dùng nhiều sức, chỉ khẽ bóp bóp bàn tay mềm mại không xương của cô rồi buông ra: "Không mời, cậu cứ chọn đi."

Đối mặt với Lục Tư Hoàng của hiện tại, Mạc San Du có đôi phần không thích ứng kịp, trước kia anh nhìn cô chỉ có nửa con mắt, lãnh đạm hờ hững vô cùng, nhưng bây giờ trong ánh mắt ấy luôn hoạ lên vài nét dịu dàng khiến người ta không thể cưỡng lại nổi.

Khoé môi Mạc San Du vẽ ra một tia cười lấp lánh, cô sấp đến gần anh một chút, hơi ngửa mặt, thấp giọng hỏi: "Đây là đặc quyền khi làm bạn gái của cậu đó hả?"

Lục Tư Hoàng hạ mắt, trong con ngươi phản chiếu duy nhất bóng hình của người con gái, khoé môi anh cong lên, để lộ ý cười nhẹ: "Là đặc quyền chỉ dành cho cậu."

Nói thời gian muôn trùng cũng không quá đúng, anh chỉ mới mười lăm tuổi, linh hồn bị lưu đây hay một kiếp dập dềnh tang thương đều chưa từng nếm trải, chẳng qua từ khi trái tim rung động, luôn có một cảm giác non sông vạn dặm cuối cùng cũng tìm được nơi để ký gửi tình cảm.

Thế nên tất cả sự dịu dàng ôn nhu, đều muốn đem dành hết tất cả cho người ấy.

Là đặc quyền chỉ dành cho Mạc San Du.

Nghe được đáp án này, Mạc San Du bật cười khúc khích, trong lòng vui vẻ như nở hoa.

Ngài Lâm liếc nhìn hai người nọ, giữa ánh nắng chói chang vậy mà vẫn cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang dần thấp xuống, mà hơi lạnh ấy đang toát ra từ người đứng phía sau.

Cô ấy trao đổi ánh mắt với Cao Kiến Văn, sau đó xoay người thân nhiên kéo Trình Gia Khải và Cao Kiến Văn, cười ha hả: "Không lựa được rồi, đi, sang bên kia chọn tiếp nào."

Trình Gia Khải rút tay ra, Ngài Lâm cương quyết giữ chặt, "Cau có cái gì, đi theo tôi."

Mấy bận gạt tay không được, Trình Gia Khải đành để mặc Ngài Lâm kéo đi, gương mặt anh lạnh lùng, trong mắt không có chút độ ấm nào.

Mạc San Du chọn hai túi hương thảo cầm có màu đỏ nhạt làm chủ đạo, cô giữ một cái, còn một cái nhét cho Lục Tư Hoàng, cười tủm tỉm "Cái này có được xem là đồ đôi đầu tiên của chúng ta không?"

Túi hương thảo cầm hầu như sạp hàng nào cũng có bán, mấy loại này phổ biến nhiều vô kể, tuy không phải là duy nhất, nhưng nghĩ tới cái trên tay mình và Mạc San Du giống nhau, trong lòng Lục Tư Hoàng như nếm phải mật ngọt, anh nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc cô, gật đầu: "Ừ."

Giữa chốn đông người, lại ngang nhiên có những động tác gần gũi như vậy, đồ ngốc cũng nhìn ra hai người chắc chắn có gì mờ ám.

Anh liếc tôi, tôi liếc anh, âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng đều nhất mực dấy lên vô số tò mò.

Mạc San Du và Lục Tư Hoàng á?

Trong trường có biết bao nhiêu bóng hồng mơ tưởng đến Lục Tư Hoàng, ngay cả nữ thần khối 10 Đỗ Tâm cũng là một trong số đó, nhưng cuối cùng núi băng Lục Tư Hoàng vậy mà lại đổ trong tay Mạc San Du.

Tuy Mạc San Du cũng là một mỹ nữ, nhưng trong lòng mọi người đều cho rằng Lục Tư Hoàng sẽ thích kiểu nữ thần nhu mì, dịu dàng như Đỗ Tâm.

Thế mà nhìn xem, một người nhiệt tình như lửa, một người ngàn năm không chịu tan chảy, sự kết hợp này... cũng thật độc đáo đó chứ.

Lục Tư Hoàng nắm tay Mạc San Du đi lẫn trong đám đông, anh nghiêng đầu nhìn cô, "Hôm qua cậu đến trường bằng gì?"

Ánh mắt Mạc San Du đang ngó nghiêng, nghe anh hỏi liền xoay đầu đáp: "Xe bus."

"Vậy lát nữa nếu xe cậu đến trường trước, đợi tôi một lát nhé." Lục Tư Hoàng nói: "Tôi đưa cậu về."

Lục Tư Hoàng vừa dứt lời, liền nhìn thấy tròng mắt của Mạc San Du khẽ xoay, có chút biến đổi, anh nhướn mày nhìn cô.

"Lục Tư Hoàng, trước kia tôi cũng từng muốn đi nhờ cậu, có nhớ không?"

Lục Tư Hoàng sững người, thoáng gật đầu.

Mạc San Du bĩu môi: "Khi đó cậu lạnh lùng chết đi được, tôi thậm chí còn nghĩ rằng cậu thật sự muốn bỏ mặc tôi."

Quả thật khi ấy Lục Tư Hoàng có ý nghĩ như vậy, anh đối với cô chỉ cảm thấy rất phiền, nhưng không hiểu trời xui đất khiến làm sao, khi nhìn thấy bóng hình gầy nhỏ chìm khuất trong màn đêm ấy, gió lạnh thổi tới, có chút cô tịch, anh liền đổi ý.

Về sau Lục Tư Hoàng còn tự trách bản thân đã bị chấp mạch, nhưng bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất may mắn.

Chỉ vì một ánh mắt lơ đãng, cứ như là định sẵn, nhìn thấy người có thể khiến lòng mình xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đùng dụ dỗ tôi

Bởi vì không đăng ký học phụ đạo hè, nên sau khi kết thúc cuộc thi bơi giao hữu giữa các trường trong thành phố, Mạc San Du có rất nhiều thời gian rảnh, mỗi tuần đến nhà bơi vài lần, thỉnh thoảng hẹn Ngải Lâm đi ra ngoài, đương nhiên còn liên lạc với Lục Tư Hoảng mỗi ngày nữa.

Tháng sáu thời tiết ẩm áp, nắng chói nhưng không quá nóng, gió thổi đến mang theo không khí hanh khô ủa vào bên từng tán lá, ngọn cây.

Mạc San Du ôm tiểu Cửu ra sân ngồi hóng mát, cô để nó thoả thích trườn khắp khu vườn nhỏ, còn bản thân nhàn nhã đọc sách uống trà, tận lực hưởng thụ kỳ nghỉ hè rảnh rỗi.

...

Biệt thự Lục gia.

Khu vườn hoa với muôn ngàn sắc hương bùng bùng sức sống khi được ánh nắng bao bọc, trong không khí lan toả đầy hương hoa ngọt ngào, len vào mỗi ngóc ngách của nơi này.

"Cái gì thế ạ?" Lục Tư Hoảng nhìn cái hộp quả gia đang cầm, anh hỏi.

Quả gia còn chưa kịp trả lời, bà nội Lục từ trong bếp đi ra, "Tào phớ hạnh nhân*", bà làm dư một ít, để quả gia mang sang bêu cho nhà họ Mạc."

* Tào phớ hạnh nhân là một dạng thạch như rau câu nhưng mềm hơn, có vị hạnh nhân thơm lừng dùng kèm với nước đường phèn và phải dùng lạnh mới ngon, khi dọn ra được cắt thành khối vuông vừa ăn, có màu trắng đục, nước trong veo ngọt thanh thoát, nhất là ăn với thời tiết oi bức, cực kỳ thích hợp. Mà ở Việt Nam mình hay gọi là "tàu hũ đường rừng" chan với nước cốt dừa ấy. Tuy nhiên tào phớ và đậu hũ không phải là một, tào phớ là một biến tấu khác của đậu hũ, từ tên gọi, cấu trúc, cách làm, chế biến cũng như hương vị là hoàn toàn khác nhau.

Lục Tư Hoảng nhìn quả gia nhấc bước, anh vội nói: "Đề cháu mang đi cho ạ."

Lời vừa dứt, quả gia nghiêng mặt nhìn anh, mà ánh mắt của bà nội Lục giống như garda không ngừng quét một dọc khiến Lục Tư Hoảng bất giác sờ mũi.

"Nhóc con, chỉ là mang đồ ăn thôi, gấp gấp tranh giành cái gì?"

Lục Tư Hoảng cảm thấy nụ cười của bà nội có chút... gian xảo.

"Không phải, dù sao con cũng đang rảnh, để con mang đi giúp bà là được, không cần phiền đến quả gia đang có nhiều việc."

Nói cũng thật trôi chảy.

"Nghĩ bà sẽ tin lời con nói à? Muốn đi gặp con bé tiểu Mạc thì cứ nói thẳng, cần gì viện cớ vòng vo, con nghĩ đang lừa trẻ con ba tuổi chắc." Bà nội Lục cực kỳ khinh bỉ liếc cháu trai.

Lục Tư Hoảng mấp máy môi, cũng không phủ nhận, "Vâng ạ."

Bà nội Lục bật cười, khoé mắt xuất hiện vài nếp nhăn, "Được đấy nhóc con, không từ cơ hội, cố gắng tấn công"

Về mặt Lục Tư Hoảng hơi chút ngượng ngùng, anh nói: "Con đi đây ạ." Sau đó xoay người, thản nhiên lấy cái túi trên tay quả gia: "Để con."

Bà nội Lục nhìn bóng lưng anh nhanh chóng rời đi, bà đưa tay khẽ chỉ, ánh mắt nhìn quả gia, giọng điệu ôn hậu cảm thán: "Bà xem, thằng nhóc đó còn biết ngượng nữa kìa."

Quả gia cười cười, "Vâng."

"Không phải hôm trước bà nói thấy thằng nhóc này vừa nhìn điện thoại vừa cười ư?"

"Đúng vậy ạ." Quả gia gật đầu.

Ánh mắt bà nội Lục thoáng thả hồn, lát sau bật thốt: "Xem ra xuân tình nở rộ rồi." Từ sau cái hôm du lịch hè trở về, bà đã cảm thấy thằng cháu trai khắp người đều tràn ngập mùa xuân, nói không chừng tám phần khẳng định là đã cưa đổ được con gái người ta, tốt đấy.

***

Mạc San Du một tay cầm sách, một tay để tiểu Cửu quần lên, cô vừa đi vừa cúi đầu giỡn với nó, ngoài cổng, chiếc bentley mới đổ, tiếng sập cửa xe vang lên, Mạc San Du ngẩng đầu nhìn.

Lục Tư Hoảng ung dung từ trên xe bước xuống, từ cổng đi vào, Mạc San Du vui mừng chạy vọt tới trước mặt anh, "Lục Tư Hoảng"

"Sao cậu lại đến đây?"

"Mang cái này cho nhà cậu." Lục Tư Hoàng giơ túi giấy trong tay lên.

"Gì thế?" Mạc San Du nhón chân, kéo túi giấy ra để nhìn.

"Là tào phớ hạnh nhân." Lục Tư Hoàng nói: "Của bà tôi làm."

Bên trong vang lên giọng nói của bà ngoại Mạc San Du, "Tiểu Du, ai đến vậy?" Theo sau câu hỏi thì bà đang chậm rãi đi ra, nhìn thấy người đứng ở trước cổng liền nở nụ cười.

"Là tiểu Lục đấy à."

Lục Tư Hoàng cúi đầu, "Vâng ạ."

"Bà con không đến sao?"

"Dạ không, bà bảo con mang một ít đồ sang biếu cả nhà ạ."

Bà ngoại Mạc San Du nhận lấy, cười hiền hoà, "Có lòng rồi, gửi lời cảm ơn cho bà nội con giúp bà nhé."

"Vâng ạ."

Bà ngoại Mạc San Du đưa túi giấy, bảo cô mang vào, lại nhìn Lục Tư Hoàng, "Con ăn cơm chưa?"

"Chưa ạ." Lục Tư Hoàng lắc đầu.

"Vậy ở lại dùng cơm rồi hãy về."

Lục Tư Hoàng ngần ngại: "Như vậy sẽ phiền mọi người lắm."

"Đưa nhò này, cũng đâu phải xa lạ, khách khí cái gì, cứ ở lại đây dùng bữa với mọi người."

Mạc San Du nháy mắt, tinh nghịch cất lời: "Đúng vậy, cũng đâu phải lần đầu tiên dùng bữa ở nhà tôi, ngại cái gì chứ."

Về mặt Lục Tư Hoàng như đần đờ, sau đó mới chậm rãi đáp: "Vậy cũng được ạ."

Bà ngoại Mạc San Du hài lòng gật đầu, vừa đánh mắt sang Mạc San Du, lúc này mới nhìn thấy tiểu Cửu đang quần trên cổ tay cô, bà hốt hoảng lùi ra vài bước, giọng điệu liền trở nên hung dữ: "Cái con bé này, sao vẫn chưa mang tiểu Cửu về phòng."

"Ồ, cháu định mang đây ạ..."

"Nhanh lên." Bà ngoại Mạc San Du phẩy tay, bộ dạng xua đuổi.

Mạc San Du nhìn Lục Tư Hoàng, khẽ bĩu môi, sau đó ngoan ngoãn ôm tiểu Cửu đi vào.

Lục Tư Hoàng theo bà ngoại Mạc San Du vào nhà, sau khi chào hỏi bố Mạc và mẹ Mạc, thì Mạc San Du từ trên lầu chạy xuống, liền bị mẹ Mạc trách mắng.

"Đi đứng cho ngay ngắn, con chạy cái gì."

Bước chân Mạc San Du sững lại, cô lẽ lười, nhưng rồi vẫn tiếp tục chạy đến.

"Mẹ nói con không nghe ư?" Mẹ Mạc phát nộ cái vào vai con gái.

"Ấy da con biết rồi." Mạc San Du xoa xoa vai.

"Biết rồi mà vẫn chạy như ma đuổi thế hả, tiểu Lục cùng một lứa với con, mà thằng bé lại trầm ổn biết bao nhiêu, nhìn con xem giống cái gì, y như khi vậy." Mẹ Mạc chẳng hề kiêng dè, ở trước mặt Lục Tư Hoàng mắng cho Mạc San Du một trận, thật sự xem anh giống như Trình Gia Khải và Ngải Lâm, đều là mấy đứa trẻ trong nhà.

Mạc San Du bĩu môi, thời gian vẫn còn sớm, bà ngoại Mạc San Du bảo cô ngồi với Lục Tư Hoàng một lát, làm xong thức ăn sẽ gọi hai người, dù sao cũng cùng độ tuổi, tiếp chuyện thoải mái hơn.

Lục Tư Hoàng bị Mạc San Du kéo ra ngoài vườn ngồi.

Bóng cây cạnh bàn đá che khuất ánh nắng chói chang, một ít tia nắng chen qua khe lá tạo thành những mảnh loang lổ nhỏ trên mặt đất, gió thổi nhẹ như đang âu yếm hàng dây thường xuân, trong không khí lan toả hương thơm của trà, Mạc San Du một tay chống má, yên lặng nhìn Lục Tư Hoàng.

Lục Tư Hoàng lại vươn tay xoa nhẹ vai cô, "Đau không?"

"Hả?" Mạc San Du ngây ngẩn, sau đó mới chợt hiểu ra anh đang hỏi chuyện cô bị mẹ Mạc đánh vừa rồi.

Mạc San Du bật cười, "Mẹ tôi đánh nhẹ như phôi bụi ấy, làm sao mà đau được." Cô rót cho anh một tách trà, lại mở to đôi mắt nhìn anh chăm chăm.

Lục Tư Hoàng đặt tách trà xuống, sờ sờ mặt, "Sao vậy, mặt tôi dính gì ư?"

Cô cười nhìn anh, "Lục Tư Hoàng, sau buổi trại hè lần trước, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp lại." Hơn một tuần rồi.

"Ừ." Hơn một tuần qua, cô hết đi bơi lại bảo cùng bạn thân có hẹn, mấy lần Lục Tư Hoàng muốn gặp cô đều chưa kịp nói ra đã bị cô bốp chết rồi, làm anh ghen khuất, còn tưởng là cô đang cố ý tìm cơ tránh mặt mình.

Nếu Mạc San Du mà biết được suy nghĩ của Lục Tư Hoàng, nhất định sẽ vì bản thân mà gào thét thật oan uổng, dù sao người cũng là do cô theo đuổi đã lâu mới tới tay được, nếu vô dận quá chỉ sợ sẽ bị dọa cho chạy mất, và lại suốt kỳ nghỉ hè Mạc San Du đều là lao đầu vào bơi lội, hơn nữa cùng Ngải Lâm hẹn ra ngoài đều là thói quen rồi, cho nên khi nghe anh trả lời, cô liền nhú mày.

"Chỉ "ừ" thôi hả?"

"Vậy cậu muốn tôi nói gì?" Lục Tư Hoàng thấp giọng hỏi.

"Tự cậu phải biết chứ." Nói nhớ cô, cái này còn cần phải dạy nữa ư.

"Thật sự không biết, cậu nói rõ hơn đi." Khoé môi anh kéo ra một độ cong, đầu chân mày khẽ nhếch lên, nhìn qua có chút nham hiểm.

Mạc San Du tức giận, vung nắm đấm nhỏ lên ngực anh, nghiêng răng bất mãn: "Không biết ư? Có phải trong lòng cậu không hề nghĩ đến tôi, cho nên mới không biết đúng không?"

Lục Tư Hoàng giữ lấy tay cô, chậm rãi đặt một nụ hôn lên bàn tay mềm mại ấy, anh nhìn cô, ý cười lan ra nơi khoé mắt, "Có mà, tôi có nghĩ đến."

"Hừ, nói dối."

"Thật." Lục Tư Hoàng kề mặt tới gần, "Nếu không vì sao tôi lại ở đây?"

Nghe được đáp án, Mạc San Du ngẩng đầu, đáy mắt cô trong suốt, tựa hồ còn tươi sáng hơn cả những ngày có nắng rực rỡ, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng như dâu tây đã chín đều mùa hè cong lên, hoàn toàn hút chặt ánh mắt Lục Tư Hoàng.

Trái táo nhỏ nơi cổ họng nhẹ lặn, phải mất rất nhiều sức lực, gương mặt anh mới khó khăn dời đi, giữa trưa hè không gian tĩnh lặng, đây thường xuyên lay nhẹ trong gió, phía xa bầu trời mây trắng lững lờ trôi, từng cụm từng cụm như kẹo bông gòn trắng kéo về phía chân trời.

"Miệng thì nói là thật, nhưng thái độ thế này là sao?" Mạc San Du không vui, bàn tay kéo mặt Lục Tư Hoàng lại, "Nhìn đi đâu đấy?"

Thật sự không thể không nhìn vào đôi môi ấy mà.

"Mạc San Du..."

"Hửm?" Mạc San Du nhướn mày.

"Ngày mai cậu có làm gì không?" Lục Tư Hoàng điều chỉnh giọng nói.

Mạc San Du ngẫm nghĩ, "Ngày mai á? Tôi định đi bơi, sao vậy?"

Lục Tư Hoàng chậm rãi nắm tay cô, đầu ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trên mu bàn tay, "Còn làm gì khác không?"

"Không có."

"Vậy mai đừng đi bơi nữa." Lục Tư Hoàng nhìn cô, giọng nói từ từ dịu đi.

Mạc San Du nhướn mày, có chút không hiểu.

Lục Tư Hoàng thở dài, "Ngày mai chúng ta cùng đi hẹn hò, được không?"

"Hẹn hò..." Mạc San Du lẩm bẩm, trong nháy mắt, khuôn mặt tươi tắn lập tức nở nụ cười.

Hai người cùng đi chơi đấy, thật sự sẽ được cùng với Lục Tư Hoàng đi riêng đấy.

"Được không?"

Mạc San Du cười hì hì, nắm tay Lục Tư Hoảng lắc lắc, "Được được được, đương nhiên được."

Ánh mắt Lục Tư Hoảng tối sầm, giọng nói hơi khàn khó nhận ra, "Mạc San Du..."

"Sao cơ?"

"Đừng cười nữa..."

Mạc San Du đang cười toe toét bỗng ngăn người, há miệng nhìn anh.

Bàn tay Lục Tư Hoảng phủ lên đôi mắt sáng rỡ như dây ngân hà vắt ngang bầu trời đêm kia, giọng nói đầy bất đắc dĩ, "Tôi sẽ không nhìn được mà muốn hôn cậu." Giữa thanh thiên bạch nhật, nếu hôn thật, nguy cơ bị người nhà cô bắt gặp sẽ rất cao.

Rèm mi Mạc San Du khẽ chớp, tựa sợi lông vũ phẩy nhẹ trong lòng bàn tay, làn da nơi ấy giống như bị điện giật, Lục Tư Hoảng vội rút tay lại.

Mạc San Du nghiêng người, một cánh tay chống thẳng lên ghế, cổ hơi rướn lên, cánh môi đỏ hồng căng mọng chuẩn xác nhắm vào môi Lục Tư Hoảng, như cánh bướm đậu trên đoá hoa rồi nhanh chóng tung cánh bay lượn trong khung cảnh đủ màu sắc tươi đẹp.

Ở khoảng cách trong gang tấc, bóng hình của đối phương đều hiện rõ nơi đáy mắt, Mạc San Du vẫn giữ nguyên tư thế, nụ cười rực rỡ hơn cả mùa xuân khiến lòng Lục Tư Hoảng rung động không thôi.

Mạc San Du nói: "Muốn hôn thì hôn, do dự cái gì?"

Cổ họng Lục Tư Hoảng khẽ nuốt, "Sợ người nhà của cậu nhìn thấy."

Mạc San Du nghiêng đầu, ánh mắt thoáng quan sát, sau đó nghịch ngợm cười, "Không có ai."

Bàn tay to của Lục Tư Hoảng vươn tới, nhẹ giữ lấy cổ Mạc San Du, thoáng chốc hơi thở anh đến gần, đôi môi mát lạnh áp lên trán cô, dịu dàng kéo đầu cô tựa vào vai mình.

Cái cằm tựa trên đỉnh đầu Mạc San Du cọ tới cọ lui một chút rồi mới chịu tách ra.

Tìm Mạc San Du này lên thỉnh thoảng không ngừng.

Đầu ngón tay Lục Tư Hoảng chạm khẽ lên hàng mi cô, rồi lướt đến sợi tóc mai nhẹ vén ra sau tai, động tác dịu dàng khôn xiết.

Anh cất giọng: "Ở trong mắt mẹ cậu, tôi là một thiếu niên trầm ổn, mà những người có tích cách như vậy, tuyệt đối không dễ xúc động đâu, thế nên..." Ngón cái và ngón trỏ anh véo nhẹ lên lỗ tai cô, "Cậu đừng dụ dỗ tôi."

"..." Cô có sao?

"Lục Tư Hoảng, cậu còn chưa được mười tám tuổi."

Chỉ là một đứa trẻ chưa đủ tuổi thành niên mà thôi, ha ha.

Lục Tư Hoảng nhàn nhạt liếc cô gái đáng yêu bên cạnh, bàn tay kéo tay cô đặt lên đùi mình, anh cúi đầu mân mê từng ngón tay thon dài, trắng nõn nà của cô.

Gốc cây to rũ bóng trên bàn đá nhỏ, dẹt nên những cảm xúc không thành lời, trong gió có hương thơm của dầu tây len lỏi vào sâu thẳm cõi lòng, đôi trai gái yên lặng nắm tay nhau giữa trưa hè tĩnh lặng, êm dịu như một bản tình ca.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chẳng có ai đẹp hơn Mạc San Du

Ngoài ô cửa, cơn mưa đã tạnh dần, dư âm vẫn còn đọng lại những giọt nước gồ tí tách trên mái hiên, trong không khí đưa đến mùi ẩm ướt của đất và cây cỏ hòa quyện vào nhau, bình minh ló dạng bắt đầu hong khô đất trời.

Mặt trời lên cao, nắng vàng như được phết mật ngập ngừng rót vào căn phòng nhỏ, kéo dài bóng Mạc San Du đang đứng trước gương.

Hôm nay cô mặc chiếc váy trắng trễ vai dài đến đầu gối, đây là chiến tích mà năm ngoái cô cùng Ngải Lâm đi dạo phố đã mua được, cho đến bây giờ

mới có cơ hội để mặc, ngày hẹn hò đầu tiên, đương nhiên phải tạo ấn tượng khác sâu, khiến Lục Tư Hoảng dù có già đến răng tóc rụng hết cũng không thể quên được.

Mạc San Du vuốt tóc, hài lòng nhìn bản thân trong gương thêm lần nữa rồi, cô đi tới chỗ tiểu Cừu ngồi xổm xuống: "Cảnh cáo đấy nhé, hôm nay tao phải đi hẹn hò, mày không được bỏ lung tung đâu đấy, nếu bị bà ngoại phát hiện sẽ mắng cho coi, ngoan ngoãn tung hoành trong phạm vi này thôi." Ngón trỏ cô chỉ một lượt trong phòng, sau đó vỗ vỗ thân mình của nó: "Được rồi, đi đây, bái bai."

Cô xách đôi hài búp bê cùng màu với chiếc váy trắng, tung tung chạy xuống lầu.

Bố Mạc đang đọc báo trên sofa, bà ngoại đang xem tivi nghe được tiếng chân vang vọng trên cầu thang đều đồng loạt quay đầu.

Bố Mạc gấp lại báo, ngo đầu ra sau nhìn con gái một lượt, "Đi đâu đấy?"

"Đi chơi ạ."

"Với ai?"

Mạc San Du đáp: "Lâm Lâm ạ."

"Đi với tiểu Lâm mà chung diện thế này hả?" Câu này là của bà ngoại Mạc San Du.

Trông mặt Mạc San Du đảo một vòng, "Cái váy này con mua từ năm ngoái, cứ cất mãi mà không có dịp nên hôm nay lôi ra mặc luôn ạ."

Mẹ Mạc từ trong bếp lộ đầu ra ngắm con gái một lượt, tán thưởng, "Giống như công chúa vậy."

Mạc San Du đáp: "Con vốn là công chúa nhỏ của bà ngoại và bố mẹ mà." Cô hào hứng xoay một vòng, "Xinh không ạ?"

Ba người nhất tề gật đầu, "Xinh lắm."

Mẹ Mạc bổ sung thêm, "Nếu mà điềm tỉnh một chút thì tốt rồi."

Bà ngoại Mạc San Du lại không cho là đúng, đứng dậy đi đến cạnh cháu gái, "Trẻ con phải hoạt bát mới đáng yêu, đừng có suốt ngày bắt con bé phải mặt mày cau có như con."

Mẹ Mạc nhún mày, "Con cau có khi nào?"

Bà ngoại Mạc San Du chỉ vào giữa hai đầu chân mày mẹ Mạc, nói: "Đây, chính là bộ dạng này."

Mạc San Du ngo đầu xem đồng hồ treo tường, "Con phải đi đây, tới giờ hẹn rồi ạ." Nói rồi vèo một cái vọt ra đến cửa.

Mẹ Mạc nhìn con gái ngồi xổm ở cửa mang hài, hỏi: "Con không ăn sáng rồi đi sao?"

"Không ạ." Mạc San Du hấp tấp đứng lên, cúi đầu chào ba người: "Bà ngoại, bố mẹ, con đi đây ạ."

"Cái con bé này." Mẹ Mạc cau mày, "Mẹ nhìn xem, nó mặc váy mà vẫn còn chạy như ma đuổi thể kia, nào có một chút dịu dàng của con gái chứ."

Bà ngoại Mạc San Du liếc nhìn khinh bỉ, "Mẹ thấy cháu ngoại của mẹ chỗ nào cũng xinh xắn, chỗ nào cũng dịu dàng cả."

"Mẹ dối lòng mà không biết ngượng ạ?"

"Nói cái gì?" Bà ngoại Mạc San Du lạnh mặt phát một cái lên vai mẹ Mạc.

"Đau mà mẹ." Mẹ Mạc kêu lên.

"Chỉ có con mới chê con gái của mình như vậy."

Bố Mạc đồng lòng, phụ họa thêm, "Trẻ con mới lớn, năng động một chút thì tư duy mới phát triển tốt, em đừng suốt ngày khó khăn với con bé quá."

"Em khó khăn khi nào? Em chỉ muốn con gái anh nữ tính một chút, đừng có y như khi múa may không ngừng, vậy cũng sai sao?"

"Anh thấy như vậy rất tốt."

"Tốt chỗ nào?"

"Em còn không biết con gái thừa hưởng gen gì từ em à?"

???

Bố Mạc thông dong nói: "Quá xinh đẹp."

Bà ngoại Mạc San Du liếc con rể, vậy còn gen của vợ con thừa hưởng từ ai?

Mẹ Mạc: "... Liên quan không?

Bố Mạc như đọc được suy nghĩ của vợ, điềm nhiên nói tiếp: "Em quên bọn nhỏ tầm tuổi tiểu Du là đang dậy thì à? Trẻ con tuổi này rất nhạy cảm, tâm lý biến chuyển, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, rất dễ xảy ra rung động rồi mộng mị. Con gái của chúng ta lớn lên dễ thương, xuất sắc như vậy, em lại còn muốn con phải dịu dàng thủy mị, chẳng khác nào bắt nó xây dựng hình tượng nữ thần trong lòng nam sinh, có tên nhóc nào mà không xao xuyến cho được?" Ông đã từng là một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi, làm sao mà không hiểu tâm sinh lý của mấy bọn nhóc bây giờ.

Bố Mạc nhìn mẹ Mạc rơi vào trầm mặc, rất hài lòng mà uốn nắn vợ thêm nữa, "Để con bé như hiện tại mà lại tốt, ít ra chúng tò trong mắt nó không hề để ý đến ai nên tâm tính mới thoải mái như vậy."

"Em chỉ nói vài câu, anh cần phải giả thuyết nhiều như vậy không?"

"Anh đâu có giả thuyết, em muốn con gái sửa đổi tính nết á? Trừ khi nó gặp được chàng trai trong mộng của nó, đến lúc đó không cần em phải can thiệp, anh khẳng định nó sẽ tự biết chăm chút bản thân, thu liễm lại tính tình cho xem. Khi ấy em còn không kêu gào trẻ con chỉ nên lo ăn học, không nên yêu đương sớm nữa ư?"

Bà ngoại Mạc San Du gật gù: "A Thịnh nói rất có lý."

Mẹ Mạc tròn mắt nhìn hai người, "Được được, con không động đến cháu gái cưng và con gái cưng của hai người nữa. Mặc công lại lời một đồng yêu đương bắt nháo ra mà đe dọa."

"Anh đâu có đe dọa, anh nói sự thật mà."

Mẹ Mạc lườm bố Mạc lăm lăm, xoay người đi vào bếp, để lại bóng lưng giận dữ.

Bố Mạc bật cười lắc đầu, tiếp tục đọc báo.

Bà ngoại Mạc San Du cũng trở lại sofa xem tivi.

***

Mạc San Du không đi xe đạp, cũng không thể để Lục Tư Hoàng đến tận nhà, cho nên hai người hẹn ở trước đầu ngõ nhà cô.

Mạc San Du đi bộ ra đến đầu ngõ, nhìn thấy Lục Tư Hoàng đang đứng đợi, cô nhếch môi, khẽ nhón chân, rón rén chạy tới chụp một cái, hai bàn tay nhanh chóng che mắt anh lại, cười thút thít trong lòng, không để ngoài miệng phát ra âm thanh.

Lục Tư Hoàng giật mình, theo bản năng muốn túm chặt cổ tay đối phương, nhưng vừa chạm đến khung xương nhỏ nhắn ấy, bàn tay liền buông lỏng sức lực, hương thơm nhàn nhạt truyền đến bên mũi, nhất thời làm anh ngây ngẩn.

Người phía sau bật cười phát ra âm thanh khúc khích, nhưng cũng không nói chuyện.

Ngón cái Lục Tư Hoàng xoa nhẹ trên làn da láng mịn như ngọc ấy vài lần, sau đó bàn tay trượt qua lòng bàn tay nhỏ nhắn, lướt đến từng ngón tay thon dài kia, khẽ nắm lại, anh từ tốn kéo hạ bàn tay ấy xuống, nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn.

Nụ cười trên môi Mạc San Du đông cứng lại, cảm giác tê rần từ lòng bàn tay truyền tới, xộc thẳng đến trái tim cô.

Lục Tư Hoàng vẫn nắm tay cô, hạ giọng nói, "Ngốc."

Mạc San Du bị bắt quả tang, thẹn quá hoá giận, nhe nanh mắng: "Lục Tư Hoàng, cậu còn chưa biết là ai mà dám làm hành động này ấ hả? Tôi không ngờ cậu thoáng như vậy đây."

Anh nghe ngữ khí của cô cố ý bày ra vẻ giận dữ thì nhếch môi, cánh tay khẽ dùng sức, một bàn tay đang bị anh nắm, một tay vẫn giữ trên mắt anh, cả người Mạc San Du cứ thế bị anh kéo nhẹ, bất giác phải nhón chân, kê mặt lên vai anh. Lục Tư Hoàng nghiêng mặt, theo sau là hơi thở ấm áp của anh vờn quanh trước mũi, ánh mắt hai người chạm vào nhau, anh nói: "Bởi vì tôi biết là cậu."

Bởi vì cậu không biết, ngay từ khoảnh khắc trái tim không hề phòng bị, có hương vị dâu tây len lỏi vào cõi lòng, tôi lên mạng cát giữ, ừ ập từng ngày.

Làm sao có thể không nhận ra.

Mạc San Du bĩu môi, "Nói dối."

Lục Tư Hoàng véo mũi cô, "Ngoài cậu, còn ai dám giờ trò trẻ con này với tôi, ngốc quá."

"Lục Tư Hoàng, đủ rồi đấy nhé, cậu mới ngốc á."

"Ừ, tôi ngốc." Anh học theo cô, khoé môi nở nụ cười tủm tỉm, "Tên ngốc thích cô ngốc mất rồi."

"Đeo miệng." Mạc San Du đỏ mặt lắm lắm, nhưng khoé môi không kiềm được khẽ cong cong, "Bỏ qua cho cậu đấy."

"Đa tạ tiểu thư." Lục Tư Hoàng bày ra vẻ mặt như được đại xá.

Mạc San Du nhìn nụ cười của anh, lại nhìn tư thế của hai người có chút thân mật, ý thức được vẫn đang đứng ở đầu ngõ nhà mình, vội rút tay ra, lùi về sau vài bước, giữ khoảng cách "bạn bè".

Lục Tư Hoàng nhìn vẻ mặt đề phòng cảnh giác của cô thì khoé môi càng nhếch cao hơn nữa, khi ánh mắt thoáng động, mới nhìn rõ chiếc váy của cô, người mắt khựng lại, hoàn toàn bị thu hút.

Mạc San Du thấy ánh mắt của anh, cô chợt nhớ đến hôm nay mình vì buổi hẹn hò đầu tiên mà tìm một chiếc váy xinh ỏi là xinh, mắt công là cho thật phẳng, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, lại đứng trước gương thật lâu để quan sát bản thân thật hoàn hảo mới đến gặp anh.

Hai tay cô túm nhẹ góc váy, xoay tròn một vòng, hứng khởi cất lời: "Lục Tư Hoàng, cậu nhìn xem, hôm nay tôi có xinh không?" Cô đứng chấp tay sau lưng, người và đầu nhẹ lắc lư qua lại, cười cười.

Vạt váy theo động tác của cô mà lay động như sóng nước mùa thu, đôi chân lộ ra dưới lớp váy trắng nõn như sữa, tựa như một vệt sáng lung linh điểm xuyết cho mặt đường tối màu ẩm ướt vì cơn mưa đêm qua. Lướt mắt lên trên lại càng bị hút hồn hơn, phần vai trắng ngần đều lộ hết ra ngoài, chỉ có hai sợi dây mỏng manh tựa như đang gắng sức chống đỡ cho chiếc váy, càng tô điểm cho xương quai xanh tinh tế nhỏ nhắn đang nhô lên kia, vừa nhìn đã cảm thấy rất vô dụng, không có một chút xui an toàn nào cả.

Có xinh không á?

Nhìn vào gương mặt đang đàn ra của Lục Tư Hoàng là biết.

Anh không nghe thấy tiếng gió thổi, không ngửi được hương hoa hạnh lan toả nơi đầu ngõ, không nhìn thấy dưới chân tường bám đầy rêu phong đang đâm mình dưới ánh tịch dương, phẳng phất như thời gian đã trôi qua ngàn năm. Dường như trong mắt anh, tất cả mọi thứ bây giờ đều trở nên rất mơ hồ, chỉ có người con gái xinh đẹp với chiếc váy trắng tinh khôi ấy là khắc sâu vào lòng, cho dù vật đổi sao dời, cho dù về sau đôi chân mệt mỏi khi đã bước qua bao con đường tối tăm không ánh sáng, vẫn không thể lay động được ký ức thấm đượm về si mê ngày hôm nay.

Người ấy giẫm lên cánh sắc tươi đẹp, tiến thẳng vào giấc mộng của anh, mấy độ hoa nở, mấy độ hoa tàn, vĩnh viễn không rời đi, để cho anh mãi mãi lưu giữ.

Trong mắt Lục Tư Hoàng bây giờ, trên thế gian này chẳng có ai xinh hơn Mạc San Du được nữa.

Mạc San Du thấy Lục Tư Hoàng cứ im lặng không biểu lộ một chút cảm xúc nào, cô bắt mắt phụng phịu, tay hươ hươ trước mặt anh, "Lục Tư Hoàng."

Cô gọi mấy lần, ánh mắt Lục Tư Hoàng đang dại ra mới khẽ chớp một cái, lại chớp thêm một cái nữa, "Xinh... rất xinh."

Trong đôi mắt sâu thẳm như hố đen kia, Mạc San Du bắt gặp một cái tên gọi là "si mê", anh cứ như vậy mà nhìn cô, "Mạc San Du, tôi không muốn bị bố cậu đuổi đánh vì đã hôn con gái của ông ấy ở trước đầu ngõ và bị hàng xóm bắt gặp đâu."

Mạc San Du há hốc miệng, mắt đẹp mở to ra, ngấm lại lời anh nói, bỗng dưng bật cười, cô sáp đến gần, hai tay vỗ lên má anh, "Lục Tư Hoàng, cậu thật đáng yêu."

Mi mắt Lục Tư Hoàng hạ xuống, đuổi theo nụ cười tươi tắn của cô, một bàn tay anh giữ lấy tay cô đang áp lên má mình, cất giọng trầm thấp cung chiêu: "Cậu cũng đáng yêu." Anh nói: "Đi ăn sáng trước nhé?"

"Ừ ừ ừ." Mạc San Du cười khúc khích gật đầu.

"Cậu muốn ăn gì?"

"Sủi cảo."

"Vậy chúng ta đi ăn sủi cảo."

"Tôi biết một chỗ bán rất ngon."

"Vậy cậu dẫn đường đi." Lục Tư Hoàng cười nói.

"Được." Mạc San Du để anh nắm lấy tay mình, băng qua lối nhỏ, "Lục Tư Hoàng, cậu đi xe bus bao giờ chưa?"

"Chưa."

"Vậy hôm nay chúng ta đi xe bus nhé." Mạc San Du khẽ nhảy chân sáo, líu lo nói.

"Ừm." Lục Tư Hoàng chú ý dưới chân cô, chỉ sợ không cẩn thận bị vấp ngã, nhất thời nghĩ đến cảm giác của mẹ Mạc mỗi khi nhìn thấy cô chạy nhảy không thèm ngó ngang trước sau, "Đi đường hoàng lại nào, cậu mặc váy ngắn đấy."

"Có ngắn lắm đâu." Mạc San Du phủ nhận, "Xoay vài vòng còn được nữa là."

Lục Tư Hoàng nhìn thấy cô đang muốn xoay tròn, vội ngăn cản lại, liếc nhìn dòng xe đang rong ruổi trên đường, chân mày anh hơi nhíu, "Lát nữa tôi phải đi mua một cái áo khoác dài."

"Làm gì?" Sao khi không lại nói muốn mua áo khoác?

Ánh mắt Lục Tư Hoàng đảo qua, nhìn găm vào bắp chân nhỏ nhắn đang lộ ra kia, lăm bằm bất mãn: "Đề che lại."

"Che lại..." Mạc San Du đang nói giữa chừng, đột ngột dừng lại, theo ánh mắt của Lục Tư Hoàng nhìn xuống chân mình, chợt hiểu ra anh muốn che lại cái gì.

Cô trợn mắt nhìn anh.

"Mạc San Du, sau này cậu không được mặc váy ngắn thế này nữa."

"Không đẹp ư?" Mạc San Du dường như không thêm thêm xia.

Lục Tư Hoàng kéo cô tới gần, mặt áp sát, "Đẹp, nhưng cái đẹp này chỉ một mình tôi có thể ngắm, không cho phép cậu mặc mấy loại váy hở trên hồ dưới thể này nữa."

Mạc San Du trừng mắt, "Ấu trĩ." Cô nói: "Lúc tôi bơi lội cũng đều là như thế này đây."

Nhớ tới lời bàn luận của đám nam sinh trong trường khi nhìn thấy cô mặc đồ bơi tham gia thi đấu lần trước, Lục Tư Hoàng cảm thấy mặt mày sa sầm, không vui nổi.

"Được rồi được rồi, đi ăn thôi, tôi đói lắm rồi." Mạc San Du thấy mệt mặt anh chuyển biến, cô lắc lắc cánh tay anh, lăm bằm than.

"Cậu phải hứa..." Lục Tư Hoàng chưa muốn bỏ qua, nhưng Mạc San Du lại chẳng thèm ngó ngang đến, lôi kéo anh xềnh xệch.

Anh thở dài: "Mạc San Du..."

"Biết rồi, lắm lời."

Lục Tư Hoàng cười tủm tỉm, trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

Tiệm sủi cảo không xa lắm, đi bộ năm phút là đến nơi, buôn bán cũng có tiếng, người tới ăn rất đông, hai người phải tự tìm chỗ ngồi cho mình.

Mạc San Du vừa ngồi xuống, lại bị Lục Tư Hoàng đuổi vào trong góc, "Cậu nhích sang bên kia đi."

Cô ngơ ngác nhích vào, thấy anh ngồi cạnh bên mình, ngần ngại nói: "Ồ đó trống chỗ mà, qua đó ngồi cho thoáng." Cô chỉ phía đối diện, cái bàn này không nhỏ, nhưng hai người ngồi kề nhau có chút chật chội.

Lục Tư Hoàng lại không cảm thấy gì, chỗ hai người ngồi ở tận trong góc, quay mặt vào bên trong, đối diện là tường gạch, bên trái cũng là tường gạch, nhưng phía bên phải còn có người ngồi, là hai tên con trai, anh cứ cảm thấy ghế bên cạnh cô để trống đối với đôi chân trắng ngần kia không hề an toàn chút nào.

"Không thoáng sao?" Anh dịch ghế ra ngoài, nhưng quyết không đổi chỗ, nghiêng mặt hỏi: "Được chưa?"

"..." Lục Tư Hoàng lên con thần kinh gì vậy?

Hai chân Mạc San Du co lại, gác trên thanh ghế thấp, Lục Tư Hoàng hơi sai chân dài, ở tầm nhìn ngang, chân cô hoàn toàn bị anh che khuất, mới đầu cô còn không nhận ra, sau khi chủ quán bung hai phần sủi cảo tới, cô thẳng lưng, một chân đặt trên đất, lúc này mới thấy Lục Tư Hoàng cũng di chuyển, chân sửa đổi tư thế.

"..." Mạc San Du.

Bây giờ còn không nhìn ra ý đồ của anh thì uống cho trí thông minh của cô quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Trong quán người ra vào liên tục, Lục Tư Hoàng rất nhanh đã ăn xong, mà trong tô Mạc San Du chỉ mới voi được một nửa, cô ăn đến mồ hôi đổ lấm tấm trên đầu mũi, tóc vén gọn ra sau tai nhưng khi cúi xuống vẫn không tránh khỏi bị rơi ra.

Lục Tư Hoàng nhích ghế đến gần, bàn tay vươn ra vuốt lại tóc cho cô, sau đó giữ hờ ở phía sau lưng, đầu ngón tay gấp lại, như có như không chạm lên làn da nhẵn mịn kia, tựa như lơ đãng, rồi chạm yên ở nơi đó.

Mạc San Du ngẩng đầu, nhìn anh cười, Lục Tư Hoàng rút khăn giấy, lau mồ hôi trên mũi cho cô, "Ăn đến nước mũi chảy ra thế kia."

"Là mồ hôi mà." Mạc San Du lườm anh, giật lấy khăn giấy tự mình lau, rồi vùi đầu ăn tiếp, sau một lúc, hai người mới thanh toán rồi rời đi.

Mây trắng như vạt lụa mỏng vắt ngang qua bầu trời xanh bao la, sau một đêm mưa ngâu rả rít, đất trời như được thay màu áo mới, rột rủa hết mọi không khí ẩm ướt gay mũi, hai hàng cây long não toả hương đến trong nắng ấm rực rỡ.

Bàn tay nhỏ nhắn của Mạc San Du được Lục Tư Hoàng nắm lấy, vạt váy trắng của cô được làn gió khẽ nâng, bỗng bành như một làn sóng nhỏ, dưới ánh nắng càng thêm toả sáng.

Xe bus dừng ở trạm, cô kéo anh băng qua lối trống, ngồi trên hàng ghế gần cuối.

Xe bus lăn bánh, qua cửa kính, Mạc San Du ghé mắt nhìn cảnh vật bên ngoài đang chậm chậm lướt qua, gương mặt cô được ánh mặt trời mạ lên một tầng sáng, đôi mắt tròn xoe hơi nhúu lại, rèm mi dài nhỏ chuyển động khe khẽ, nụ cười thấp thoáng trên môi.

Ánh mắt nhu hoà của Lục Tư Hoàng dừng trên gò má Mạc San Du, anh chậm chậm vươn tay từ phía sau cô, bàn tay dừng lại ở nơi vệt nắng rơi xuống, vừa vịn che đi ánh sáng đang đập trên làn da cô.

Mạc San Du nghiêng đầu, khó hiểu nhìn anh.

Lục Tư Hoàng hỏi: "Không sợ nắng sao?"

Đầu mày Mạc San Du nhướn lên, giây sau chợt bật cười, "Nhưng tôi ngồi ở cạnh của sổ mà, làm sao tránh được?"

"Tôi đổi chỗ cho cậu." Vừa rồi là cô hăng hái chen vào trước.

"Nhưng tôi thích ngồi ở đây."

Trong giọng nói và cả nụ cười kia đều mang theo mấy phần tinh nghịch, tuy nhiên Lục Tư Hoàng vẫn chiều theo cô, "Vậy tôi che nắng cho cậu."

Mạc San Du hỏi: "Bằng cách giơ tay thế này á?"

"Ừ."

Cô nghe anh thân nhiên đáp như thế, liền hé miệng cười khanh khách, chợt ngồi tựa vào lưng ghế, cũng thuận tiện kéo lấy bàn tay anh đặt trên vai mình, "Không cần, cứ che như vậy đợi khi đến trạm thì tay cậu cũng gãy luôn." Cô nói: "Nắng sớm tốt mà."

Da của Mạc San Du trắng nõn, trong veo như sương sớm, tựa như bấm một cái cũng có thể ra nước, Lục Tư Hoàng nhìn ánh nắng đậu trên làn da cô có chút nhức mắt, anh nói: "Nắng sớm đúng là tốt, có thể giúp cho cơ thể tổng hợp lượng vitamin D, hỗ trợ cho sự phát triển của xương, tinh thần và thể chất. Nhưng cậu đừng quên, dù là thời điểm nào thì trong ánh mặt trời cũng chứa tia UVA và UVB, tuy cường độ tia UVB vào buổi sáng yếu hơn, nhưng nó vẫn gây ảnh hưởng nhất định, ví dụ như về sau sẽ gây nên tình trạng lão hoá da. Bởi vì tia UV khi tác động vào da sẽ kích thích các tế bào sắc tố tạo ra melanin của men Tyrosinase, càng nhiều melanin được tổng hợp thì da sẽ càng bị sạm màu và đen hơn."

Nói đoạn, Lục Tư Hoàng cúi đầu xem đồng hồ, "Hơn nữa, bây giờ đã qua chín giờ rồi, không còn là nắng sớm nữa đâu."

Lúc anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạc San Du đang trở mặt nhìn mình, biểu cảm dường như không thể tin nổi.

"Lục Tư Hoàng, cậu có cần phải thế không, chỉ hứng nắng một chút thôi mà cậu cũng có thể moi ra một đồng kiến thức như vậy hả?" Mạc San Du ngửa đầu nhìn anh, hàng mi chớp động mấy cái, giọng điệu như đang nghiền ngẫm.

"Tôi chỉ đang phân tích cho cậu hiểu thôi." Bàn tay rần rờ của anh vươn tới, kéo mặt cô tựa vào vai mình, thuận tiện áp lên mặt cô che khuất ánh sáng, "Ngaoan, xoay mặt vào trong nào."

Mạc San Du kéo tay anh ra, cô bật dậy, "Được rồi được rồi, tôi cũng đâu phải phơi nắng mỗi ngày, cậu lo gì chứ." Thật sự không phát hiện ra, Lục Tư Hoàng sao có thể lăm lờ như vậy nhỉ.

"Vậy chúng ta đổi chỗ."

"Không thích." Mạc San Du ôm cánh tay anh, cô ngã người tựa đầu lên vai anh, lằm bằm, "Lục Tư Hoàng, đừng có lằm nhảm."

Lời của anh có câu nào lằm nhảm?

Lục Tư Hoàng cau mày, cặp mắt nhìn cái đầu cọ trên vai mình, bất đắc dĩ thờ dài, "Có muốn nghe nhạc không?"

Mạc San Du ngẩng đầu, "Muốn."

Cô nhìn chiếc di động được lấy ra từ túi quần của Lục Tư Hoàng, là của hãng "Dâu đen"* mới ra mắt trong năm nay, vô cùng đắt hàng. Trình Gia Khải cũng có mua một cái, màu đen y hệt cái của Lục Tư Hoàng, cực kỳ đẹp mắt.

* "Dâu đen" hay còn gọi là BlackBerry, là một thương hiệu nổi tiếng, do công ty Research In Motion (RIM) của Canada phát triển và thiết kế. Ở Việt Nam mình chắc cũng dùng nhiều, hồi đó tôi cũng có một chiếc, dùng tận mấy năm trời, thích lắm.

Lục Tư Hoàng cúi đầu, đem tai phone cẩn thận đặt vào trong tai Mạc San Du, rồi mới nhét một cái còn lại vào tai mình, bàn tay lướt trên phím, chọn bài hát.

Mạc San Du liếc mắt nhìn, giai điệu quen thuộc oanh liệt một thời, giọng hát đặc biệt gọi cảm không lẫn đi đâu được của Thiên Vương - Châu Hoa Kiện vang lên, bài hát "tình yêu đi theo" như có ma lực ở bên tai, vô cùng cuốn hút.

Lục Tư Hoàng hỏi: "Nghe có ổn không? Có cần tôi điều chỉnh âm lượng lại không?"

"Không, nghe tốt lắm."

Anh nhìn cô, gò má chậm rãi cọ cọ trên mái tóc cô, khoé môi vẽ lên một độ cong dịu dàng, ánh mắt xuyên qua tia nắng bên ngoài cửa sổ, khẽ buông tiếng thở không lời, im lặng quan sát cảnh vật lướt qua, lời bài hát vẫn cứ truyền bên tai.

Một đời nặng tình, chỉ bởi cùng em một lần gặp gỡ

Tình khó tận, khó tiếp tục, cũng khó thức tỉnh.

Khi ấy anh không ngờ rằng, từng câu từng chữ trong bài hát ấy, lại như tiên đoán vận mệnh cho câu chuyện của hai người.

Tình yêu mất đi, chỉ còn lại nỗi xót xa vô tận, cào xé tim anh từng ngày.

Mạc San Du nghe đến bài thứ ba vẫn cứ là một giọng hát, cô bất chợt ngẩng đầu, "Cậu là fan của Châu Hoa Kiện hả?"

Lục Tư Hoàng gật đầu.

"Không ngờ nhé." Cô nhếch môi, "Lục Tư Hoàng cậu vậy mà lại là một fan hâm mộ đấy, tôi còn tưởng cậu không thèm để ai vào mắt nữa cơ."

"Tôi có như vậy sao?"

"Có, lạnh lùng lắm luôn."

Lục Tư Hoàng không đồng ý lắm, "Mạc San Du, tính cách lạnh nhạt thì không phải là người bình thường ư?"

Cô nói: "Sao cậu có thể là người bình thường được chứ." Ngón tay cô chạm lên vạt nắng bám trên gương mặt anh, "Đứng ở trong đám đông tuyệt đối là sáng chói luôn đấy."

Lục Tư Hoàng mỉm cười, "Cậu thấy vậy ư?"

Mạc San Du gật đầu, "Đương nhiên, nếu không thì sao tôi lại bị cậu hút hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên chứ."

Nghe cô nói, Lục Tư Hoàng nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc cô, đầu anh hơi cúi xuống, áp đến gần, giọng nói đầy từ tính trầm thấp chui vào tai cô, "Cho dù như thế nào đi nữa thì tôi vẫn chỉ là một người bình thường mà thôi, có yêu có ghét, cũng có thần tượng." Anh nhìn cô, sóng mắt khẽ lưu chuyển, đẹp đến đầy quyến rũ, "Và có cả người mà mình thích."

Tuổi trẻ của mỗi người đều dễ rung động trước những điều đơn giản. Vào độ tuổi thanh xuân, có thể gặp được người mà mình thích, trùng hợp người ấy cũng thích mình, thì còn gì may mắn hơn.

Mạc San Du nhoen miệng cười, trong lòng như được ủ ấm, ngọt ngào hết sức.

Nhưng cô còn chưa kịp hé môi thì bỗng di động trong túi lại vang lên, rất là không thức thời cắt ngang không gian lãng mạn này, khiến cô xị mặt cau có.

Nhìn đến tên người gọi, bất máy lên còn chưa kịp hé răng thì người ở đầu dây bên kia đã gấp gáp nói trước: "Cậu đang ở đâu đấy?"

Nghe giọng nói của Ngải Lâm không đúng cho lắm, Mạc San Du hỏi: "Sao vậy?"

"Dì Tổ có gọi cho cậu không?"

Dì Tổ trong miệng Ngải Lâm là Quan Tổ, cũng chính là mẹ của Trình Gia Khải - mẹ Trình.

Mạc San Du nhíu mày, "Dì Tổ gọi cho tôi làm gì." Cô hỏi: "Có chuyện gì ư?"

"Đúng là có chuyện rồi." Ngải Lâm nói: "Bác Khôi đi công tác suốt, mấy ngày nay dì Tổ lại về quê giải quyết chút chuyện, hôm nay trở về không thấy Trình Gia Khải đâu, hỏi Gia Duyệt mới biết Trình Gia Khải đã đi suốt một ngày một đêm đến giờ vẫn chưa về."

Mạc San Du dựng thẳng người, "hà" một tiếng, "Cậu nói cái gì?"

"Dì Tổ vừa gọi hỏi thăm tôi và Cao Kiến Văn, bây giờ bọn tôi đang chuẩn bị đi tìm Trình Gia Khải, cậu ở đâu, đến nhà cậu cùng đi nhé?"

"Tôi không có ở nhà." Mạc San Du cào tóc, "Các cậu đang ở đâu?"

Ngải Lâm còn tưởng Mạc San Du lại đang ở nhà bơi lớn, cũng không nghĩ nhiều, nói: "Phải gặp Cao Kiến Văn trước đã, cậu ấy biết rõ mấy chỗ chơi bơi của Trình Gia Khải hơn."

"Được, hai người gặp nhau trước rồi gửi địa chỉ sang cho tôi."

Đầu bên kia Ngải Lâm nói: "Cũng được."

Cúp máy, Mạc San Du nghiêng răng nắm chặt di động, cho đến khi nghe Lục Tư Hoàng cất giọng, "Sao thế." Cô mới chợt nhớ ra, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Lục Tư Hoàng phẳng lặng, anh thấp giọng hỏi cô, trong giọng nói không nghe rõ cảm xúc.

Mạc San Du rầu rĩ nói: "Lục Tư Hoàng, có lẽ hôm nay không thể hẹn hò với cậu được rồi."

Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười, "Sao vậy?" Di động cô vừa reo, anh đã lặng lẽ tắt đi tai phone, những lời nói bên trong điện thoại vẫn cứ thấp thoáng truyền đến ngắt quãng, nhưng đại khái có thể đoán ra được, chỉ là, anh cứ muốn hỏi cô nguyên nhân.

Mạc San Du cũng không hề giấu Lục Tư Hoàng, cô giải thích lý do với anh.

"Dì Tổ ắt hẳn rất lo lắng, còn có Gia Duyệt bị bỏ rơi một mình ở nhà nữa, dù sao tôi cũng phải cùng mọi người đi tìm Trình Gia Khải trước đã." Cô do dự nhìn anh, "Lục Tư Hoàng, cậu sẽ không giận chứ?"

Xe bus vẫn đang đi chuyển, người Lục Tư Hoàng hơi lắc lư nhẹ theo thân xe, nhưng đáy mắt nhìn cô vẫn bình tĩnh, ngữ điệu nhẹ nhàng cung chiêu, "Sao tôiỡ giận cậu, chúng ta còn rất nhiều thời gian, không phải sao?"

Mạc San Du nhoen miệng cười, "Đúng vậy."

Lục Tư Hoàng nắm lấy tay cô, "Nếu muốn đi tìm Trình Gia Khải, tôi đi cùng cậu."

Mạc San Du ngạc nhiên nhìn anh.

Anh khẽ giọng, "Nhé?"

Rốt cuộc thì hôm nay vẫn là ngày hẹn hò đầu tiên, Mạc San Du đã cất công chuẩn bị như thế, giữa đường lại bị Trình Giảo Kim phá đám, trong lòng đương nhiên phần uất không ít, cô lại không muốn cứ như thế mà tách ra, nghe Lục Tư Hoàng đề nghị như vậy, nghĩ một chút liền gật đầu.

Lục Tư Hoàng nói với tài xế dừng ở trạm kế tiếp, anh tựa lưng vào ghế, khẽ siết chặt bàn tay Mạc San Du.

Anh đã đoán được cái gai này nhất định sẽ ghim vào mắt mình, chỉ là không ngờ lại sớm đến như thế, càng không biết, bao giờ mới gỡ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Bên trong tiệm net, ghế ngồi đều đã chật ních, khói thuốc lượn lơ mờ ảo khắp nơi, còn có mùi mì gói lan toả, những thành phần ở đây đa số đều là mậy thanh niên chơi chơi, tóc xanh đầu đỏ, còn có đứa xăm trổ, vừa nhìn đã biết không phải loại tốt lành gì.

Ngoài âm thanh thao tác trên bàn phím, còn có mấy tiếng chửi rủa.

Di động trong túi vẫn không ngừng rung, mắt Trình Gia Khải dán chặt vào màn hình máy tính, thao tác trên tay không ngừng, sau một lúc, anh tức tối đập một cái trên phím, moi di động trong túi quần ra, không thèm liếc mắt nhìn trực tiếp tắt nguồn. Rồi tiếp tục chơi sang màn mới, vừa chơi được một nửa, ghế phía sau bị đụng mạnh, người anh văng về phía trước một chút, còn chưa kịp hé miệng thì đã bị bắn chết trong game. Trình Gia Khải rửa mặt, quay phắt lại nắm lấy cổ áo phía sau tên tóc vàng, chửi lớn: "Mẹ kiếp, mắt mù hả!"

Tóc vàng đã đi qua rồi, bỗng dung bị lôi ngược về, vốn chẳng phải hạng vừa, túm tay Trình Gia Khải, la lên, "Thằng chó, bỏ ra."

"Mày chửi ai chó?"

Tóc vàng hùng hổ dọa người, chỉ vào mặt Trình Gia Khải, "Chửi mày, chửi mày đó, bỏ ra trước khi ông cho mày biết tay."

Đám người đi cùng tóc vàng đã đi trước một đoạn, lại thấy chuyện không ổn vội quay trở vào, một tên kéo tóc vàng lại, "Thôi."

Trình Gia Khải nghiêng răng, giật headphone trên cổ quăng xuống bàn, chân đạp lên ghế nhảy ra, không nói lời nào tung thẳng một cú vào mặt tóc vàng.

Tóc vàng không kịp né tránh nên lãnh trọn cú đấm vào má trái, nó bỗng chửi thề ầm ĩ, nhào tới sống chết với Trình Gia Khải.

Ba tên đi cùng tóc vàng thấy Trình Gia Khải ra tay trước, biết bọn chúng đi chung mà chẳng nề nang gì, nếu không dạy dỗ thì thật mất thể diện giang hồ quá rồi, chửi ầm lên, giúp tóc vàng tấn công Trình Gia Khải.

Đám thanh niên chơi game trong tiệm nháo nhào đứng lên tránh sang một bên xem náo nhiệt, nhất thời nháo thành một đoàn.

Một đầu bốn, trong lúc đánh nhau, hai cái ví rơi ra từ túi của tóc vàng, lúc này bỗng có người nói lớn, "Bóp tiền của tao."

Người sau cũng hô to y như vậy, "Bóp tiền của tao."

Hai thanh niên ấy sờ túi một lượt, trống rỗng, "Mẹ, đúng là bóp tiền của tao. Khốn nạn, dám trộm đồ của ông mày hả!"

Sắc mặt của tóc vàng và đám bạn của nó nhất thời cứng đờ, ba tên kia ngừng tay, kéo mạnh tóc vàng, "Đi nhanh."

Trình Gia Khải khó khăn lắm mới tìm được bao cát xả hết uất hận trong lòng, nào dễ chịu bỏ qua, nhất quyết túm lấy tên tóc vàng, đánh tới tấp, ba tên kia thấy thế chỉ sợ lát nữa chạy không kịp, vội buông tóc vàng định chuẩn trước. Nhưng mà còn chưa tới cửa đã bị cảnh sát tuần tra túm cổ, lôi ngược vào trong.

"Sếp, bọn em là công dân lương thiện, sao lại bắt bọn em."

Cảnh sát đi đầu liếc bọn họ, "Công dân lương thiện mà đi đánh nhau phá quán người khác hả?"

"Hiểu lầm rồi, bọn em nào có đánh nhau, mấy thằng đánh nhau ở trong kia."

Bên trong vẫn đang ầm ĩ, cảnh sát đi đầu không nói thêm, lạnh mặt ra hiệu cho mấy người theo sau kéo bọn chúng vào trong.

Hai thanh niên kia nhân lúc hỗn loạn nhào lên nhặt ví của mình, vừa thấy cảnh sát lập tức chỉ vào tên tóc vàng tố cáo, "Sếp, thằng này trộm bóp tiền của bọn em, mau bắt nó lại."

Bốn người cảnh sát chạy tới tách Trình Gia Khải và tóc vàng đang lăn lộn dưới đất ra.

"Bọn trẻ ranh bây giờ ngon nhỉ, còn dám tụ tập đánh nhau, tóm về hết cho tôi." Cảnh sát đi đầu ra lệnh, đưa mắt nhìn hai thanh niên kia, hỏi: "Ai trộm?"

Hai thanh niên chỉ, "Là nó, cái thằng tóc vàng."

"Nói bậy, ông mày trộm ví của bọn mày khi nào, đừng hòng bịa chuyện." Tóc vàng quay đầu gào với cảnh sát, "Bọn nó cùng một giuộc với thằng chó này, bắt bọn nó đi sếp."

"Mày mới nói láo ỉ, mấy trăm con mắt nhìn thấy, mày còn dám chối, trước khi ra ngoài đem mặt nhét vào bồn cầu rồi hả!" Một trong hai thanh niên la lớn.

"Mày nói ai nhét mặt vào bồn cầu, có tin ông mày..."

Cảnh sát đi đầu vỗ lên ót tóc vàng, nghiêm mặt cảnh cáo, "Im miệng." Ra lệnh với mấy cảnh sát còn lại, "Đưa hết về đồn." Rồi nhìn hai thanh niên kia, "Mất trộm phải không? Đi theo về đồn cho lời khai."

Vừa nghe về đồn, hai thanh niên vội lác đầu, "Không cần không cần, bọn em đã lấy lại bóp rồi, chưa mất đồng nào đâu sếp."

Về đồn thì phiền phức lắm, lỡ ông già bà già mà biết được, có nước bị cạo trọc đầu.

"Không phải mấy cậu nói là có thể được." Cảnh sát đi đầu xoay người.

Hai thanh niên thâm kêu khỏ, ảo não lùi thui theo sau.

Trình Gia Khải từ đầu đến cuối mặt mày vẫn hằm hằm, để mặc cảnh sát lôi mình đi.

Một đám người bị đưa vào đồn cảnh sát khu Tây, uống trà á?

Đến nước lọc còn chẳng được uống, đứng xếp hàng ngang sát vào tường cả bầy.

Một người cảnh sát nói: "Cái đám nhóc này, học hành không lo, suốt ngày chỉ biết đi gây sự đánh nhau." Anh ta đi tới, điểm mặt tóc vàng và đồng bọn, "Gớm nhì, đây đã là lần thứ ba đưa các cậu về đồn rồi đấy, thích nơi này đến vậy à." Anh ta cười lạnh, "Lại còn ăn trộm."

Đã có thể tổng đám ranh này vào trại giáo dưỡng được rồi, đỡ phiền phức cho xã hội, nhẹ lòng bố mẹ bọn chúng.

"Sếp, lần này thật sự không phải lỗi của bọn em đâu." Tên tóc vàng vè mặt oan ức, chỉ Trình Gia Khải đứng bên cạnh, "Là nó đánh em trước, sếp nhìn thương tích trên mặt em này, nó đánh đến sưng vù luôn." Nói xong còn ản nhẹ một xái, tự suýt xoa một hồi.

"Cậu ra tay trước?" Anh cảnh sát nheo mắt.

Trình Gia Khải ngậm chặt miệng, không nói lời nào.

Từ lúc tóm cổ về đây thì anh cảnh sát đã đoán được, cái tên nhóc mặt mũi nhìn sáng sủa đẹp đẽ này sẽ nhất quyết không chịu hé miệng rồi, cái loại cứng đầu cứng cổ này anh ta gặp đâu có ít, lạnh giọng, "Không chịu nói phải không? Gọi điện cho người nhà đến đây, rồi sang đó viết tường trình cho tôi."

Trình Gia Khải vẫn im lặng.

"Cái thằng này, bảo cậu gọi người lớn đến đây bảo lãnh." Anh cảnh sát nâng giọng cao hơn.

Không nhúc nhích.

Trông nết anh cảnh sát sắp phun ra lửa, vừa hé miệng thì tên tóc vàng đã nhỏ giọng nói tiếp: "Sếp, thật sự bọn em không phải là người gây sự trước đâu, sếp lớn à, anh cảnh sát xinh đẹp à, tha..."

"Im miệng." Anh cảnh sát quát lớn, "Không phải các cậu gây sự thì vẫn can vào tội trộm cắp, tha hả, mơ đi. Còn nữa, mắt cậu mù à, tôi là con gái sao mà xinh đẹp?"

Hai thanh niên lúc này mới chen miệng vào, "Sếp à, bọn em có thể làm chứng, sếp nhanh chóng lấy lời khai rồi cho bọn em về đi ạ."

Anh cảnh sát không nói lời nào, xoay lưng trở về bàn làm việc, lúc này mới nói: "Qua đây."

Hai thanh niên hí hửng chạy sang.

Tóc vàng liếc mắt nhìn Trình Gia Khải, cười khinh bỉ, "Thằng chó."

Lời vừa dứt, Trình Gia Khải lập tức túm áo nó.

Ba tên đồng bọn tóc vàng la lên, "Sếp ơi, thằng này nó lại giờ trò côn đồ kia."

Hai người cảnh sát gần đó lập tức can ra, anh cảnh sát vừa mới ngồi xuống liền nhống dậy, quát, "Làm gì, làm gì thế, buông ra."

Trình Gia Khải và tên tóc vàng bị kéo ra, anh cảnh sát đi tới, lớn giọng nói: "Nơi này là chỗ cho cậu quậy hả, ngoan ngoãn một chút. Đứng tách ra, sang bên kia cho tôi."

Lời vừa dứt, lại có mấy giọng nói vang lên, "Cảnh sát trưởng."

"Ừm." Âm giọng trầm trầm, người đáp lại bằng âm trong cổ họng.

Anh cảnh sát kia quay đầu, vội chào, "Cảnh sát trưởng."

Ngài Cảnh Toàn quét mắt nhìn đám nhóc trước mặt, bỗng khựng lại, nhíu mày.

Trình Gia Khải sắc mặt khó coi, lúc này mới chịu mở miệng, lí nhí nói, "Chú."

"Con..." Ngài Cảnh Toàn sải bước lại gần, Trình Gia Khải xấu hổ cúi đầu.

Anh cảnh sát kia giật mình, thấp giọng dò hỏi, "Cảnh sát trưởng, đây là...?"

"Cháu tôi." Ngải Cảnh Toàn cau mày, nhìn Trình Gia Khải: "Con qua đây." Rồi dặn mấy cảnh sát trong đồn làm việc tiếp với đám nhóc kia.

Ồ, cháu của cảnh sát trưởng.

Anh cảnh sát ngẩn tò te.

Đám của tóc vàng chỉ có thể hận nghiêng răng mắng thắm trong lòng mà không dám hó hé.

***

Mạc San Du, Lục Tư Hoàng và Ngải Lâm, Cao Kiến Văn chia nhau ra tìm hết những nơi quen thuộc mà Trình Gia Khải có khả năng sẽ đến mà vẫn không có kết quả, đúng lúc Ngải Lâm lại nhận được điện thoại của bố, nói Trình Gia Khải đang ở đồn cảnh sát, cô ấy chỉ biết tròn tròn mắt, gọi thông báo cho Mạc San Du mà hai hàm răng cọ nhau ken két.

Mạc San Du cũng không hơn gì, quả thật chỉ muốn chửi thề.

Mùa hè nắng nóng, lại không ngừng chạy đi tìm kiếm khắp nơi, mồ hôi trên thái dương Mạc San Du áp theo má chảy xuống cằm, mái tóc dài bết vào trán, lúc đi trên đường, Lục Tư Hoàng nhất quyết vào một cửa hàng quần áo, mua một cái áo khoác ép cô mặc vào mới thôi.

Mặc chiếc váy hở vai này chạy lòng vòng khắp nơi còn tìm người con trai khác á?

Miễn đi.

Nhiệt độ buổi trưa tăng lên, nóng muốn cháy mỡ, lại còn mặc áo khoác, cũng may Lục Tư Hoàng không điên đến nỗi mua một chiếc áo dày cộm để bọc Mạc San Du kín mít lại, mặc dù anh cũng rất muốn. Đầu óc tỉnh táo nên chỉ chọn một chiếc áo len mỏng có ba nút, chất vải nhẹ nhàng thoáng khí, kéo dài xuống đến cổ thành hình chữ V, màu kem nhạt, vừa vặn hợp với chiếc váy của cô.

Ngải Lâm và Cao Kiến Văn nhìn đôi nam nữ đang nắm tay nhau chạy về phía này, không khỏi trở mắt ngạc nhiên.

"Hai người..." Ngải Lâm còn chưa dứt câu đã bị Mạc San Du đánh gãy gọn.

"Trình Gia Khải đâu?"

Quét mắt nhìn hai người một lượt, Ngải Lâm mới nói: "Đang ở bên trong, đợi một chút, bố tôi đang bảo lãnh cậu ấy, sắp ra rồi."

Vừa dứt lời, Ngải Cảnh Toàn dẫn đầu đi ra, theo sau là Trình Gia Khải đang cúi gằm mặt.

"Bố." Ngải Lâm chạy tới.

Nhìn bốn đứa nhỏ lo lắng đứng đợi bên ngoài, Ngải Cảnh Toàn thở dài, nhin không được lại phải nói thêm.

"Sau này cẩn thận một chút, mấy đứa còn đồ đánh nhau với con đều là đám bất trị, cũng may lần này có người kịp thời báo cảnh sát, nếu không chắc bọn chúng làm thọt con rồi."

Trình Gia Khải nhẹ gật đầu, môi bị đánh rách cả ra, nửa bên mặt sưng đỏ, trông không hề dễ xem chút nào.

Bố của Ngải Lâm là trưởng đồn cảnh sát khu Tây, vừa nhìn thấy trong mấy tên nhóc bị tóm cổ có cả Trình Gia Khải đúng là không khỏi giật mình, dù sao cũng là bạn chí cốt từ nhỏ của con gái, ông nhìn cả Trình Gia Khải và Mạc San Du đến lớn, tính khí của mỗi đứa cũng biết chút ít, nhưng có thể nào cũng không ngờ thằng nhóc này phản nghịch như vậy, còn dám đánh nhau với con đồ, thân làm trưởng bối, vài ba câu răn dạy đương nhiên phải nói, tuy nhiên lại chẳng phải con của mình, chỉ có thể nói một hai câu có chừng mực.

Bố Ngải vỗ vai Trình Gia Khải, ông lướt mắt đến bọn nhỏ trước mặt, "Được rồi, mấy đứa về đi."

"Vâng." Một loạt đều đồng thanh.

Bố Ngải đưa mắt quét qua Trình Gia Khải, khe khẽ thở dài rồi quay vào trong.

Trình Gia Khải không nhìn ai, sầm mặt nhấc bước.

"Này này, cậu đi đâu đấy?" Ngải Lâm chen lên, chắn trước mặt anh, Cao Kiến Văn đứng cạnh cô ấy, cùng cản anh.

"Tránh ra." Trình Gia Khải muốn vạt hai người ra, nhưng nào đâu dễ.

"Bảo tránh ra, điếc hả!" Anh gầm lên.

Mạc San Du cau mày, cô đi tới, "Thái độ gì vậy?" Cô hỏi: "Cậu đi đâu cả ngày hôm qua?"

Ánh mắt Trình Gia Khải hằm hừ bắn tới Lục Tư Hoàng đang ở phía sau Mạc San Du, không nói lời nào.

"Nói đi chứ." Mạc San Du giục.

"Liên quan gì đến cậu?" Anh đẩy hai "con kiến" đang cản đường trước mặt, hùng hổ bỏ đi.

Mạc San Du tức tối chồm lên, muốn kéo anh lại, nhưng bất ngờ tay Trình Gia Khải vung mạnh, đẩy cô lao đảo mấy bước, cánh tay đập mạnh vào góc tường.

Lục Tư Hoảng nhanh chóng chạy tới đỡ cô, lo lắng hỏi: "Không sao chứ, đau lắm không?"

Trình Gia Khải cũng không ngờ đến tình huống trước mắt, môi anh mím chặt, sau khi định thần lập tức chạy tới muốn đỡ Mạc San Du thì đã bị Lục Tư Hoảng hất mạnh tay ra.

Ngài Lâm lo lắng xem xét tay Mạc San Du: "Cậu sao rồi, cử động thử xem." Cô ấy chạm vào tay Mạc San Du, "Nhắc được không?"

Mạc San Du cử động tay, hít sâu một hơi, đau nhe răng.

Sắc mặt Lục Tư Hoảng tối sầm khó coi.

Ngài Lâm nghiêng rặng, quay phắt người lại, hùng hổ túm chặt cổ áo Trình Gia Khải, "Cậu làm cái gì đấy? Chưa uống thuốc thì đừng có lếch xác ra ngoài." Cô ấy quát, "Tay Mạc San Du dùng để làm gì cậu còn không biết hả, lỡ ảnh hưởng đến tôi không bơi được thì làm sao, lên con muốn cắn người thì cũng phải chọn mục tiêu trước chứ!"

"Áy, bình tĩnh bình tĩnh." Ngài Lâm hét không hề nhỏ chút nào, Cao Kiến Văn nhảy chồm lên, vỗ vỗ tay cô ấy, "Có gì từ từ nói, đều là bạn bè cả mà."

Trình Gia Khải biết lần này bản thân quá đáng rồi, sự lạnh lẽo trên gương mặt đã tan đi, anh lo lắng muốn xem Mạc San Du thế nào, nhưng bị Ngài Lâm túm cổ máng cho một trận, sự ảo não và ăn năng hiện rõ trong đáy mắt.

Mạc San Du được Lục Tư Hoảng đỡ, tay phải ôm lấy tay trái, tức đến tròng mắt muốn căng ra, "Trình Gia Khải, cậu nghĩ mình là trời chắc? Cậu nghĩ ai cũng phải vây quanh đại thiếu gia cậu hả? Bỏ nhà suốt một ngày một đêm, có nghĩ tới mọi người đều sẽ lo lắng không, đặc biệt là dì và Gia Duyệt, cậu có từng nghĩ đến không, Gia Duyệt không nghe được, ở nhà một mình nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao? Cậu lại có thể đi cả đêm không về, cậu làm anh kiểu gì vậy hả?"

Bị phá buổi hẹn hò với Lục Tư Hoảng thì cũng thôi đi, lo lắng sốt vó, suốt mấy tiếng chạy đi tìm anh giữa cái thời tiết oi bức này, vậy mà còn bị anh đối xử tệ bạc như thế, Mạc San Du thật muốn bùng nổ.

Lục Tư Hoảng ôm vai Mạc San Du, "Tay cậu tốt hơn là nên đi bệnh viện xem mới được." Anh nói: "Tôi đưa cậu đi."

Được hai bước, Trình Gia Khải lòng nóng như lửa đốt, anh bất chấp muốn nắm lấy tay Mạc San Du để kiểm tra, nhưng tay mới đưa ra nửa thì "bộp" một tiếng, bị người ta hất tránh.

"Đừng có chạm vào cô ấy." Lục Tư Hoảng lạnh lùng, đáy mắt thấp thoáng lửa giận.

"Mày là cái thá gì?"

"Là bạn trai." Lục Tư Hoảng nhào tới, túm chặt cổ áo Trình Gia Khải, gằn giọng lặp lại, "Tôi là bạn trai của Mạc San Du, cút xa bạn gái tôi một chút."

"Mẹ kiếp." Hai tay Trình Gia Khải bắt lấy cổ tay Lục Tư Hoảng, xem thần sắc trên gương mặt và tư thế hoàn toàn là muốn đánh nhau.

Cao Kiến Văn hiển nhiên phải theo Trình Gia Khải, nhào tới chuẩn bị xoắn tay áo bất kỳ lúc nào, lại bị Ngài Lâm hung hăng lôi ngược ra sau.

Cô ấy kéo cả hai người đang giương cung bạt kiếm ra, nhìn Trình Gia Khải, quát: "Thôi đi, sai tề le ra đó còn muốn gây sự với ai." Lại quay sang Lục Tư Hoảng, "Đánh nhau với tên dờ hơi này và đến bệnh viện xem tay Mạc San Du thương tích ra sao, cái nào quan trọng hơn?"

Lời này quả nhiên có trọng lượng.

Lục Tư Hoảng buông lỏng tay, thả cổ áo Trình Gia Khải ra.

"Tôi đưa cậu đi bệnh viện." Trình Gia Khải giành nói trước.

Mạc San Du chán nản nhìn anh, "Không cần, về nhà đi, dì Tổ và Gia Duyệt còn đang lo lắng cho cậu." Trình Gia Khải bị tóm cổ vào đồn cảnh sát, cả bốn người bọn cô đều rất ấn ý không hề nói cho dì Tổ biết, chỉ nói là đã tìm được, đỡ cho dì phải lo lắng thêm.

"Hai cậu đi cùng cậu ấy đi." Cô nói.

Trình Gia Khải cau mày, "Tôi cũng đâu phải trẻ con, cần hai người bọn họ đưa về nữa chắc."

"Cậu còn biết nói mình không phải trẻ con á? Nếu không phải trẻ con thì sao lại bỏ nhà đi như vậy, để mọi người cuống cuồng tìm cậu, vui lắm hả?" Mạc

San Du liếc anh.

"Đi." Ngải Lâm dùng sức kéo Trình Gia Khải, gần giọng, "Nhanh."

Lục Tư Hoàng ôm vai Mạc San Du, xoay người rồi đi.

Trình Gia Khải siết chặt nắm đấm, mắt dõi theo bóng lưng hai người cho đến lúc bước lên taxi. Ngải Lâm ở bên cạnh không ngừng lái nhái, anh bực dọc gầm lên, "Phiền quá."

Ngải Lâm ngán ra, vài giây sau mới nhảy cẩng lên, dứ dứ nắm đấm, "Khốn kiếp, là tôi chọc cậu sao? Lại còn giận chó đánh mèo với tôi á? Muốn ăn đấm không?"

Cao Kiến Văn thấy hai "chất xúc tác" đã đi rồi mà tình hình vẫn căng thẳng quá chừng, vội nhào lên giữ tay Ngải Lâm lại, "Từ từ, đừng kích động mà."

"Trình Gia Khải, cho dù là trẻ con thì không phải lúc nào cũng cứng nung được đâu. Huống hồ cậu còn không nghĩ mình bao nhiêu tuổi, chưa có ý thức chưa biết suy nghĩ hả? Lúc nào cũng muốn người khác chiều theo mình, vậy cậu có từng nghĩ cho ai không?" Ngải Lâm nói liên thanh, "Vừa nhìn cũng đã biết Mạc San Du đang hẹn hò cùng Lục Tư Hoàng, vậy mà có thể bỏ qua để chạy đi tìm cậu. Còn Lục Tư Hoàng đó thì sao, chỉ biết cắn răng lật đật chạy theo sau Mạc San Du, nhìn cậu ta rồi tự nhìn lại mình mà xem, trẻ con có thừa, chẳng trách làm sao Mạc San Du không thêm thích cậu, đáng đời."

Nói rồi một mạch đi thẳng, không thêm ngo Trình Gia Khải một cái.

Cao Kiến Văn nhìn hai người, chỉ biết vò đầu bứt tóc, than thở với Trình Gia Khải, "Đại ca, lần này đúng là anh quá đáng thật rồi." Cậu ấy ngập ngừng lựa lời mà nói: "Cho dù trong lòng anh không thoải mái, thì cũng không nên trút giận lên Ngải Lâm, cậu ấy vì tìm anh mà chạy khắp nơi luôn đó, vậy mà anh một câu từ tế cũng nói không được. Lần này chẳng những Mạc San Du, mà ngay cả Ngải Lâm cũng bị anh chọc giận luôn rồi, hai người... đồ cực lắm đây."

Vào lúc bị Ngải Lâm chửi thẳng vào mặt rồi ngoảnh lưng đi một mạch, Trình Gia Khải đã nhận ra bản thân anh đúng là chứng nào tật nấy, muốn nộ khí cũng không biết xem xét thời thế. Trong lúc nóng giận làm Mạc San Du bị thương, lại còn chọc cho Ngải Lâm tức giận.

Anh biết gay go rồi.

Trong lòng có khó chịu cũng đành nén lại, vội đuổi theo sau Ngải Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Em Có Đau Lòng Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.